

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ
โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู

๒๔ ธ.ค. 2540

ปริญญาพันธ์
ของ
ทศพร เกตุอนอม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

มิถุนายน 2540

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

68604

พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๒

๓๖๙๐

๕.๒

๑๔๗

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ
โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

ทัฬหะ เกตุธนาอม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

มิถุนายน ๒๕๔๐

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2539 จำนวน 60 คน โดยการสุ่มอย่างง่ายแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เนื้อหาเดียวกัน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design.

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ t-test แบบ Independent Samples และ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA V STUDENTS' THAI READING COMPREHENSTION
AND WRITING ABILITY THROUGH WHOLE LANGUAGE APPROACH BASED ON
GENRE-BASED TEACHING AIDS AND THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

THASPORN KETTAMON

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

June 1997

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa V students' reading comprehension and writing ability toward Thai through Whole Language Approach Based on Genre-Based Teaching Aids and the Teacher's Manual.

The sample used in this study were 60 Mathayom Suksa V students in the Demonstration School, Srinakharinwirot University, of the 1997 academic year. They were simply randomized and divided into experimental and control groups with thirty students in each. The randomized control group pretest-posttest design was used in the experiment. The experiment group was taught through Whole Language Approach Based on Genre-Based Teaching Aids; whereas the control group was taught through the Teacher's Manual. Both groups were taught with the same content for sixteen 50 minutes' periods of teaching.

Thai reading comprehension test and writing ability tasks were used in this study. The t-test independent sample and t-test dependent samples were statistically analyzed the data.

The results of the study indicated that :

1. Thai reading comprehension between the experimental group and the control group was significantly different at the .05 level.

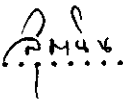
2. Thai writing ability between the experimental group and the control group was significantly different at the .01 level.

3. Thai reading comprehension of both the experimental group and the control group, before and after the experiment were significantly different at the .01 level.

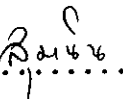
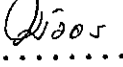
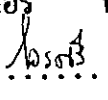
4. Thai writing ability between the experimental group and the control group, before and after the experiment were significantly different at the .01 level.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

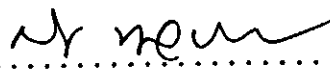
คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(ผศ.สุมานิน รุ่งเรืองธรรม)
..... กรรมการ
(รศ.อัจฉรา สุขารมณ์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผศ.สุมานิน รุ่งเรืองธรรม)
..... กรรมการ
(รศ.อัจฉรา สุขารมณ์)
..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ดร.บังอร พานทอง)
..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์จรศรี ชาติกานนท์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)
วันที่ ... เดือน ... ปี ๒๕๔๖ พ.ศ. ๒๕๔๖
๑

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความสามารถและความปรารถนาดีจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมานัน รุ่งเรืองธรรม รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณี ดร.บังอร
พานทอง และอาจารย์จรรยา ชาดิกานนท์ ที่ให้แนวคิด คำแนะนำในการดำเนินการทดลองด้วย
ความเอาใจใส่เป็นอย่างดีตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึก ขอบใจในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง
ไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมานัน รุ่งเรืองธรรม ดร.บังอร พานทอง
รองศาสตราจารย์บรรเทา กิตติศักดิ์ และอาจารย์ดารกา ทองมิตร ที่กรุณาให้คำแนะนำและ
ช่วยตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
(ฝ่ายมัธยม) อาจารย์ดารกา ทองมิตร และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2539
ที่อำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติที่ทำให้ทุนทรัพย์ในการศึกษาค้นคว้า
และขอขอบคุณ นายพนต์ ทองประกอบ ที่เป็นกำลังใจให้ความช่วยเหลือ และแนะนำ ทำให้
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ อันมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา
พระคุณของบิดา มารดา ครู อาจารย์ ที่อบรมสั่งสอนและชี้แนะแนวทางการศึกษาแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ทัศพร เกตุอนอม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน	12
× เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน	28
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน	40
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่ออรรถลักษณะ	45
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ	53
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู	63
สมมติฐานในการศึกษา	67
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	69
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	69
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	70
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	70
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	77
การวิเคราะห์ข้อมูล	78
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	79

บทที่	หน้า
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	84
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	84
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	85
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	91
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	91
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	91
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	92
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	94
อภิปรายผล	94
ข้อเสนอแนะ	102
บรรณานุกรม	103
ภาคผนวก	118
ภาคผนวก ก	119
ภาคผนวก ข	124
ภาคผนวก ค	140
ประวัติย่อของผู้วิจัย	186

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย	74
2	แผนการทดลอง	77
3	แสดงผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม	85
4	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม	86
5	แสดงผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการทดลอง	87
6	แสดงผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของกลุ่มควบคุมก่อน และหลังการทดลอง	88
7	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการทดลอง	89
8	แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มควบคุมก่อน และหลังการทดลอง	90
9	แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความ เข้าใจในการอ่านภาษาไทย	120
10	แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียน ภาษาไทย	122
11	แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย	123

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยมีความสำคัญต่อคนไทยนานับการ เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องหมายแสดง ถึงความเจริญรุ่งเรืองและสะท้อนให้เห็นถึงมรดกทางวัฒนธรรมอันสูงส่งของชาติและเอกลักษณ์สำคัญ ที่แสดงถึงความเป็นชาติที่มีเอกราช ภาษาไทยมีบทบาทกับวิถีชีวิตของคนไทย เพราะใช้เป็นเครื่องมือ สื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ ทำให้มีความเข้าใจตรงกันในการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความต้องการ ถ่ายทอดความรู้ความคิด ประสบการณ์และศิลปวิทยาการทั้งยังทำหน้าที่บูรณาการทางสังคม ส่งเสริม ความมั่นคง ถ่ายทอดประเพณีและวัฒนธรรมของชาติ นอกจากนั้นภาษาไทยยังใช้ในการแสวงหาความรู้ หาข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ อีกด้วย ในเมื่อภาษาไทยมีความสำคัญเช่นนี้ จึงนับเป็นมรดกอันล้ำค่าที่คนไทย ทุกคนควรช่วยกันธำรงรักษาไว้ให้คงอยู่สืบไป ด้วยเหตุนี้จึงเป็นภารกิจหลักของโรงเรียนที่จะจัดการเรียน การสอนให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

การสอนวิชาภาษาไทย เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็น พื้นฐานทางภาษาในการแสวงหาความรู้ และนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคม ได้อย่างปกติสุข ด้วยเหตุนี้กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความสำคัญของวิชาภาษาไทย จึงกำหนด แนวทางการปรับปรุงการศึกษา พ.ศ. 2539 - 2550 เรื่องหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน โดยมุ่งเน้นเป็นพิเศษในด้านพื้นฐานทางภาษาไทย เพื่อรองรับการพัฒนาความรู้และทักษะในระดับที่ สูงขึ้น (การปรับปรุงการศึกษา. 2539 : 24) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535 : 9) กำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตร ไว้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา ลักษณะทั่วไปของภาษาไทยและ สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถูกต้องตามกาลเทศะของบุคคลและ สถานการณ์ มีความรู้รู้ใคร่เรียน โดยใช้ความรู้และทักษะทางภาษาในการศึกษาต่อหรือค้นคว้า วิทยาการต่าง ๆ ตามความสนใจ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาตนเองและสังคม การจัดการเรียนการสอน ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้น ผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา ในการสื่อสารได้ถูกต้อง เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถตามศักยภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งการอ่าน

เป็นทักษะที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนเป็นลำดับแรก ดังที่ โคบายาชิ (Kobayashi. 1975 : 188) สรุปว่าการอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ใช้เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษา

การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการแสวงหาความรู้ สร้างภูมิปัญญาในการพัฒนาชีวิตให้เกิดความรอบรู้เพื่อสร้างสรรค์และความบันเทิงใจ ทำให้เป็นคนทันโลกทันเหตุการณ์ ศิริพร ลิมตระกูล (2537 : 46) สรุปว่า การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านได้รับรู้ข่าวสารและเหตุการณ์ของโลกปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้การอ่านหนังสือจึงทำให้ได้เนื้อหาสาระความรู้มากกว่าหาความรู้ด้วยวิธีการอื่น ๆ อีกทั้งเป็นการฝึกความคิดได้ด้วยตนเอง สามารถวินิจฉัยเนื้อหาสาระ แล้วนำแบบปฏิบัติให้เกิดผลดีแก่ตนเองและสังคมได้ ดังที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2536 : 5) เสนอแนวคิดว่าการอ่านเป็นทักษะด้านการรับรู้ที่สำคัญมาก เพราะเป็นเครื่องมือการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เป็นรากฐานการเรียนรู้แต่ละสาขาวิชาและเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ความสามารถของแต่ละคน ซึ่งเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ที่ได้ผลระยะยาวมากที่สุด จะเห็นว่าการอ่านที่รู้จักจักใช้ความคิดพิจารณาไตร่ตรอง เป็นอันดีมีส่วนช่วยเสริมสร้างความสำเร็จในชีวิต

การเขียนเป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญและต้องใช้เวลาฝึกฝนมากกว่าทักษะอื่น การเขียนเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญ ในการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ตลอดจนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ผู้อื่นรับทราบ โดยใช้ระบบสัญลักษณ์ตัวอักษร เป็นการบันทึกถ้อยคำ และความคิดให้สูญหายโดยเฉพาะการถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ มนุษย์ใช้การเขียนเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวันหลายอย่างการเขียนให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการฟัง พูด และอ่านด้วย ประพีร์ อุณจิตติ (2531 : 2) อธิบายว่า การเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนเกือบทุกชนิด เพราะต้องอาศัยการจดบันทึก เพื่อรวบรวมข้อมูลถ้อยคำจากครู เพื่อเขียนรายงานเพื่อข้อมูลที่ได้นั้น เพื่อเขียนตอบปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิดโดสัน (Widdowson. 1978 : 9) ที่ว่า การเขียนเป็นการเรียบเรียงความคิดอย่างมีจุดมุ่งหมาย ผู้เขียนต้องรู้จักเรียบเรียงประโยคให้ได้ข้อความที่สามารถสื่อสารได้ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจแนวคิดของข้อความนั้น ๆ ดังนั้น การเขียนจึงเป็นการสื่อสารที่ถาวร ชัดเจน คงทน สามารถตรวจสอบและใช้เป็นหลักฐานได้

จากความสำคัญของทักษะการอ่านและการเขียนดังกล่าว การพัฒนาทักษะการอ่านให้ได้ดีนั้น จำเป็นอย่างยิ่งต้องพัฒนาทักษะการเขียนให้สัมพันธ์กันด้วย เนื่องจากทักษะทั้งสอง

ส่งเสริมพัฒนาการซึ่งกันและกัน ดังที่ รัตนา ศุภจตุรัส (2534 : 33) ให้แนวคิดว่า หากผู้สอนภาษาได้นำทักษะการอ่านและทักษะการเขียนมาสอนร่วมกันแล้วเชื่อว่าจะทำให้ความสามารถในทักษะทั้งสองของผู้เรียนพัฒนามากขึ้น ดังที่ เฮย์ (Heys. 1962 : 320 - 322) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนพบว่า หากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการอ่านมาก จะส่งผลให้ความสามารถในการเขียนมีมากขึ้นด้วย ทั้งนี้ เพราะทักษะทั้งสองส่งเสริมซึ่งกันและกัน อีกทั้งมีความสัมพันธ์กันสูง ส่วน ฮัลเลทท์ (Hulett. 1986 : 847 - A) ศึกษาทักษะการอ่านและการเขียนพบว่า ผู้เรียนที่มีทักษะในการอ่านจะมีทักษะการเขียนดีด้วย จอห์นสัน (Johnson. 1986 : 1 - 13) ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและการเขียนพบว่า ความสามารถในการเขียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและถ้าฝึกการอ่าน เพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมการเขียนประกอบจะทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านครั้งต่อไปดีขึ้น การสอนโดยสัมพันธ์ทักษะการอ่านและการเขียนจะทำให้ผู้เรียนชอบการเรียนรู้ภาษาแล้วยังทำให้เกิดความสนใจต่อทักษะการเขียนด้วย ดังที่ เพจ (Page. 1974 : 175 - 176) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทั้งสองว่า กระบวนการต่าง ๆ ของทักษะทั้งสองนั้นเป็นกระบวนการเดียวกัน แต่ต่างกันที่จุดประสงค์ ดังนั้น ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะทั้งสองอย่างต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นการพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันและแสวงหาความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การสอนอ่านและเขียนเท่าที่ผ่านมา แม้ว่าจะมีการใช้เทคนิคและวิธีการต่าง ๆ หลายวิธี แต่ยังมีผลสะท้อนให้เห็นว่า สภาพการสอนอ่านและเขียนในระดับมัธยมศึกษายังประสบปัญหาอยู่ โดยเฉพาะความเข้าใจในการอ่าน นับว่าเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดของการอ่านทุกชนิด เพราะถ้ามีความเข้าใจในการอ่านก็จะสามารถรวบรวมความคิดจากสิ่งที่อ่านได้ สาเหตุที่ผู้เรียนไม่บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเรื่องการอ่านและการเขียน เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อ่านหนังสือตามที่ตนเองสนใจ ผู้สอนให้อ่านหนังสือที่มุ่งเน้นความรู้ ความจำเพียงอย่างเดียว (กาญจนา วิชญาบกรณ์. 2533 : 5) สาเหตุปัญหาการสอนเขียน พบว่า ผู้สอนไม่ฝึกทักษะการเขียนให้กับผู้เรียนเท่าที่ควร ประกอบกับผู้สอนส่วนใหญ่นิยมออกข้อสอบแบบปรนัย ผู้เรียนขาดโอกาสเขียนแสดงความคิดหรือเรียบเรียงข้อความต่าง ๆ ด้านการสอนผู้สอนส่วนใหญ่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง บรรยาย อธิบาย วิพากษ์วิจารณ์แต่ผู้เดียว ขาดความเข้าใจ ความชำนาญ ความถนัด และประสบการณ์การสอน

ไม่เห็นทักษะทางภาษาไม่ฝึกให้ผู้เรียนแสดงความคิด ขาดการประยุกต์เทคนิคการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อ ไม่อยากเรียนวิชาภาษาไทย หันไปสนใจวิชาอื่น โดยคิดว่าภาษาไทยไม่สำคัญไม่ต้องเรียนก็พูดได้แล้ว (สอวค. ดำเนินสวัสดิ์. 2536 : 10)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว การสอนของครูควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอน ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เช่น การเลือกสื่อการสอนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาและความสนใจของผู้เรียน ดังที่นักการศึกษา พีโอ (Piepho. 1981 : 12) เห็นว่าผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการเลือกและให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาที่เขาสนใจที่จะอ่าน หรือเป็นประโยชน์นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพราะจะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจอ่านยิ่งขึ้น ดังนั้น การสอนจึงเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญ จากการศึกษาค้นคว้าการสอนใหม่ ๆ พบว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติ (Whole Language Approach) น่าจะช่วยแก้ปัญหาการสอนภาษาไทยได้ เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกสื่อหรือเนื้อหาตามความสนใจของตนเอง ทำให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข เกิดความมั่นใจตามศักยภาพของแต่ละบุคคล การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่อธรรมชาติเป็นกํารจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาให้เกิดความเข้าใจตามธรรมชาติการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ใช้หลักการและทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ ทฤษฎีว่าด้วยธรรมชาติของภาษาเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายจากบริบทภาษา หรืออรรถลักษณะในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างบูรณาการ มิลเลอร์ (Miller. 1984 : 152 - 167) ให้ความเห็นว่าการอรรถลักษณะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในสังคมได้เป็นอย่างดี โดยกิจกรรมการเรียนผู้เรียนเลือกอ่านเรื่องที่ตนสนใจ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ แสดงความคิด จากการศึกษาเนื้อหา ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น จากนั้นผู้สอนมีบทบาทกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดด้วยการตั้งคำถาม เมื่อผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาแล้ว ก็ทำให้เกิดการถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนส่งผลต่อการสื่อความหมายได้ ซึ่งผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน โดยทราบผลการปฏิบัติงานของตน จึงทำให้เกิดความสนใจการเรียน

เมื่อพิจารณาจากหลักการของการสอนภาษาแนวธรรมชาติ จะเห็นว่า ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม มีโอกาสฝึกทักษะการอ่านส่งผลให้ผู้เรียนสามารถอ่าน

ได้เร็วขึ้น และมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น ทบทวนการพัฒนาตามไปด้วย ดังนั้น ผู้วิจัย จึงนำวิธีการนี้มาทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อศึกษาความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และแนวทางสำหรับผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาไทย และผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาในการปรับปรุงและพัฒนา รูปแบบการสอนอ่านและเขียนที่เหมาะสมกับผู้เรียน อีกทั้งเป็นแนวทางในการสร้างและปรับปรุงเทคนิคการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 6 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 235 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 60 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการดังนี้

2.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มี 3 กลุ่มแผนการเรียนในแต่ละแผนการเรียน มี 2 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 6 ห้องเรียน ดังนี้

- 1) กลุ่มแผนการเรียนศิลป์-ภาษา มี 2 ห้องเรียน
- 2) กลุ่มแผนการเรียนศิลป์-คณิต มี 2 ห้องเรียน
- 3) กลุ่มแผนการเรียนวิทย์-คณิต มี 2 ห้องเรียน

ผู้วิจัยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มแผนการเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มแผนการเรียนวิทย์-คณิต จำนวน 2 ห้องเรียน จากประชากร 6 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 60 คน นักเรียนที่เกินจำนวน ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มชื่อคัดออกโดยไม่นำผลการทดลองมาหาค่า แต่ให้เรียนร่วมกันในห้องปกติ

2.2 สุ่มห้องเรียนเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองเรียนด้วยการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่อธรรมชาติ กลุ่มควบคุมเรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาเป็นข่าว ประกาศ โฆษณา บทความ และเรื่องเล่า โดยพิจารณาจากการสำรวจความสนใจในการอ่านของผู้เรียน

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ใช้เวลาทดลอง
กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์

5. ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอน 2 วิธีคือ

5.1.1 การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่อธรรมชาติ

5.1.2 การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย

5.2.2 ความสามารถในการเขียนภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนภาษาแนวธรรมชาติ (Whole Language Approach) คำนี้
มีนักการศึกษาหลายท่านได้แปลความหมายไว้ต่างกัน ดังเช่น อารี สัณห์วี (2535 : 20)
แปลว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติ ส่วนบุษบง ดันติวงศ์ (2538 : 148) แปลว่า
การสอนภาษาองค์รวม และบังอร พานทอง (2540 : 29) แปลว่า การสอนภาษาโดย
เน้นพื้นฐานประสบการณ์ แต่ในที่นี้ ผู้วิจัยใช้คำว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติ หมายถึง
การสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่าง
อิสระเป็นระบบตามธรรมชาติ จากความหมายโดยรวมของภาษาแล้วจึงอธิบายส่วนย่อย โดยนำใช้
ภาษาเป็นสื่อการเรียนรู้และแสดงความคิดอย่างมีเหตุผลตามศักยภาพของแต่ละบุคคลตาม
หลักการและทฤษฎีว่าด้วยธรรมชาติของภาษา เพื่อการสื่อความหมายและการเรียนรู้ที่เกิด
จากการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยอาศัยพื้นฐานประสบการณ์ ช่วยในการเรียนรู้ภาษา
เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจโดยตนเอง สามารถใช้ภาษาสื่อความหมายตามบริบทของสังคม
ต่าง ๆ ได้

2. อรรถลักษณะภาษา (Genre) หมายถึง ชนิดของเนื้อความประเภทต่าง ๆ ซึ่ง
ภาษาที่ใช้อย่างแตกต่างกันไปตามจุดมุ่งหมายและลักษณะของการสื่อความที่แตกต่างกัน นักภาษาศาสตร์

ได้จัด Genre ออกเป็นชนิดต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ของตน แต่ในที่นี้แบ่งตามแนวคิดของ
เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2536 : 27) ได้ 8 ชนิดดังนี้

2.1 เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึง
เหตุการณ์ที่ผ่านมาและเป็นประสบการณ์ของผู้เขียน

2.2 รายงาน (Report) เป็นเรื่องที่ให้ความรู้ให้ข้อเท็จจริงแก่ผู้อ่าน

2.3 การอธิบาย (Explanation) เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและ
กระบวนการต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุและผลว่าเกิดอะไรขึ้น เกิดขึ้นได้อย่างไรและ
เหตุใดจึงเกิดขึ้น

2.4 เรื่องที่เกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition) เป็นการแสดงความคิดเห็น
ส่วนตัวหรือความคิดของตนเองที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

2.5 วิธีการ (Procedure) เป็นการแนะนำการปฏิบัติซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการหรือ
ขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

2.6 เรื่องเชิงจินตนาการ (Narrative) เป็นเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมาก
มักจะเป็นนิทานหรือนิยาย

2.7 การอภิปราย (Discussion) เป็นการแสดงผลและความจำเป็น
ชี้ให้เห็นข้อดีข้อเสียเป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

2.8 การสังเกต (Observation) เป็นการให้ความเห็นและให้รายละเอียด
ของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์และชนิดรายงาน
มาทดลอง โดยคัดเลือกเนื้อหาจากสื่อต่าง ๆ เช่น วารสาร นิตยสาร สิ่งพิมพ์ที่ผู้เรียนเห็น
ในชีวิตประจำวัน

3. การใช้สื่อรรถลักษณะ หมายถึง การใช้สื่อการสอนโดยยึดอรรถลักษณะของเนื้อความ
ชนิดต่าง ๆ ที่ทำให้การสื่อความหมายของภาษาชัดเจนตามชนิดของอรรถลักษณะในสถานการณ์และ
บริบททางสังคมอรรถลักษณะที่ใช้เป็นสื่อการสอนเพื่อสื่อความหมาย ได้แก่ ชนิดเรื่องเล่าจาก
ประสบการณ์และชนิดรายงาน สื่อรรถลักษณะที่ใช้จัดการเรียนการสอน จะช่วยให้ผู้เรียนได้รูปแบบ
ของโครงสร้างทางภาษาและลักษณะของการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและนำไปใช้ได้จริง
ในสังคม

4. การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ หมายถึง การสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกสื่อและกิจกรรมการเรียนการสอนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะมาเป็นองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ มีลำดับการสอนดังนี้

4.1 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกสื่อหรือเนื้อความตามความสนใจของผู้เรียน การเลือกสื่อของผู้เรียน ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจความสนใจในการอ่านจากกลุ่มเป้าหมายและพิจารณาเลือกข้อมูล โดยอิงอรรถลักษณะภาษา 2 ชนิด คือ ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์และชนิดรายงาน แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหาตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

4.2 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม ผู้สอนอธิบายให้ผู้เรียนรู้จักอรรถลักษณะทั้ง 2 ชนิด คือ ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์และชนิดรายงาน โดยมีใบความรู้ รูปแบบโครงสร้างการดำเนินเรื่องและลักษณะของการใช้ภาษา

4.3 ผู้เรียนอ่านเนื้อความและวิเคราะห์โครงสร้างการดำเนินเรื่อง ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันพิจารณารายละเอียดของเนื้อความร่วมกัน เช่น วิเคราะห์ส่วนที่เป็นใจความหลัก ข้อความสนับสนุน การใช้ภาษาของเนื้อความ ความคาดหวัง หรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

4.4 ผู้สอนชี้แนะส่วนต่าง ๆ ของเนื้อความที่แยกรายละเอียดโดยซักถามผู้เรียนจนเป็นที่เข้าใจและผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็น โดยมีข้อมูลสนับสนุนได้

4.5 ผู้เรียนร่วมกันเขียนโครงร่างของเรื่อง แล้วนำเสนอหน้าชั้น เพื่ออภิปรายร่วมกันตามแนวคิดและการวิเคราะห์ของแต่ละกลุ่ม

4.6 ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายงานเขียนของแต่ละกลุ่ม จนเป็นที่ยอมรับและพอใจในการเสนอแนวคิดเชิงวิเคราะห์ด้วยความมั่นใจ

4.7 ผู้เรียนและผู้สอนช่วยกันสรุปเนื้อความที่ร่วมกันอภิปราย โดยผู้สอนช่วยปรับสำนวนภาษาให้สละสลวยขึ้น

4.8 ผู้เรียนแต่ละคนสามารถเขียนสรุปจากการวิเคราะห์ โดยใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ถูกต้อง และเป็นที่เข้าใจกัน สามารถนำไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวันได้

5. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนที่ใช้ในกลุ่มควบคุม ดำเนินกิจกรรมการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา มีลำดับขั้นตอนดังนี้

5.1 สร้างความสนใจ คือ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ โดยสนทนาหรือใช้สื่อต่าง ๆ เพื่อเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน

5.2 แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ คือ บอกให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายปลายทางของการสอน

5.3 ทบทวนความรู้เดิม คือ ทบทวนความรู้ที่ผู้เรียนเมื่ออยู่ก่อนแล้ว ที่เป็นพื้นฐานหรือเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ตามจุดประสงค์การเรียนรู้โดยอภิปรายซักถามหรือทำแบบทดสอบ

5.4 เสนอบทเรียนใหม่ คือ อธิบายเนื้อเรื่องใหม่ โดยให้ผู้เรียนทราบถึงหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เป็นความรู้ใหม่ อาจใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพ บัตรคำ

5.5 ำให้แนวการเรียนรู้ คือ แนะนำให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยให้ดูตัวอย่างที่ถูกต้องแล้วช่วยกันวิเคราะห์ วิจารณ์

5.6 ปฏิบัติ คือ ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง

5.7 แจ้งผลการปฏิบัติ คือ ให้ข้อมูลย้อนกลับให้ผู้เรียนทราบ ผู้สอนชมเชยหรือแนะนำแก้ไข

5.8 ประเมินผล คือ ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบ และประเมินผลว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

5.9 ส่งเสริมความแม่นยำและถาวรของการเรียนรู้ คือ สรุปบทเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนเพิ่มมากขึ้น โดยทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

6. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้เรียนสามารถแสดงออกได้หลังจากศึกษาบทเรียนแล้วในด้าน

6.1 การแปลความ หมายถึง ความสามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ โดยแปลตามลักษณะและนัยของเรื่อง เป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีกับเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะ

6.2 การตีความ หมายถึง ความสามารถเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้
อย่างชัดเจนหรือมีความหมายโดยนัยออกมาเป็นความคิดของตนเองได้

6.3 การขยายความ หมายถึง ความสามารถในการขยายเรื่องหรือเหตุการณ์
ตามนัยของเรื่อง

6.4 การจับใจความ หมายถึง การสรุปสาระสำคัญของเรื่อง ความสำคัญของเรื่อง
เหตุผล หรือการสรุปหลักเกณฑ์ของเรื่อง

~~6.5 การวิเคราะห์ความ~~ หมายถึง ความสามารถในการรู้จักแยกแยะข้อเท็จจริง
ออกจากเรื่อง การแสดงความรู้สึกและข้อคิดเห็นของผู้แต่ง โดยมีเหตุผลประกอบ

ความสามารถเหล่านี้ พิจารณาจากคะแนนการทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำไปทดลองหาคุณภาพแล้ว

7. ความสามารถในการเขียนภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษา
สำหรับการเขียนเรียงความภาษาไทย ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน
เรียงความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้ว โดยให้ผู้เรียนเขียนเรียงความ
แสดงความคิดจากเรื่องที่กำหนดให้ ความยาวประมาณ 10 - 15 บรรทัด ใช้หลักเกณฑ์
การตรวจให้คะแนนโดยพิจารณาจากการเสนอเรื่อง การใช้ภาษาสื่อความหมาย การขยายความ
การลำดับความ เพื่อสื่อสารความคิดให้ชัดเจนตามจุดประสงค์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยดังนี้

- ✓ 1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่อวรรณคดี
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน

* ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านถือเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน การอ่านสิ่งใดก็ตาม ถ้าอ่านแล้วไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ก็ถือว่าเป็นการอ่านที่ไม่สมบูรณ์ นักการศึกษาให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านดังนี้

ทิงเกอร์ (Tinker. 1952 : 15) อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่าน เป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านทุกชนิดเพียงมีความเข้าใจที่แจ่มแจ้งแต่อย่างเดียวก็เพียงพอแก่การรวบรวมความคิดในสิ่งที่เราอ่านได้ ฉะนั้น การสอนอ่านจึงควรย้ำความสำคัญของการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านให้มาก

เชฟเพิร์ด (Shepherd. 1973 : 79) สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถของผู้อ่านที่ใช้ความคิดตามข้อเขียนที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียนและตีความให้ตรงกับความต้องการของผู้เขียน

เดอริชอง (Dechant. 1982 : 32) ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า ความเข้าใจในการอ่านเกี่ยวข้องกับการใช้กระบวนการคิด ซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความรู้และประสบการณ์เดิม

จอห์นสตัน (Johnston. 1983 : n.d.) สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การสร้างความหมายจากสิ่งที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยโครงสร้างของความรู้เดิม ตัวชี้แนะภายในบทอ่าน และกลวิธีต่าง ๆ เข้าช่วย ผู้อ่านจึงจะสามารถสร้างความหมายนั้นได้ ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

คาร์ (Car. 1983 : 27) ให้ความหมายความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นการตีความ เรื่องที่อ่าน จากประสบการณ์ของผู้อ่าน โดยใช้ความรู้เดิมในการตีความและตัดสินใจอย่างมี เหตุผล

คาร์เรลล์ (Carrell. 1986 : 251) อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่านคือ ความเข้าใจในประโยค หรืออนุเจต โดยเฉพาะความเข้าใจรูปแบบการเรียบเรียงเรื่อง หรือโครงสร้างของข้อเขียนหรือสรุปในความหมายกว้างได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านคือ การรับรู้ ข้อมูลหรือข่าวสารจากงานเขียน

สมิธ (Smith. 1988) สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่านคือการที่ผู้อ่านสามารถ รับเอาความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจใส่ไว้ในตัวอักษรได้ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการ

กู๊ดแมน (Goodman. 1989 : 209) อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ การสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยอาศัยมโนภาพและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการเรียนรู้ ความหมายโดยรวมของภาษา ซึ่งผู้เขียนพยายามสื่อสารให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาเหตุการณ์ได้เพื่อ ประมวลผลความคิดกับความหมายของภาษาจนสามารถสื่อสารเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนได้

มิลเลอร์ (Miller. 1990) สรุปถึง ความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นการรับเอา ความหมายจากสิ่งที่อ่านได้ โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่าน

จากความหมายของความเข้าใจในการอ่านข้างต้น สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน เป็นเรื่องสำคัญที่สุดในกระบวนการอ่าน ผู้อ่านต้องอาศัยความรู้ ความสามารถทางภาษาที่มีอยู่ รวมทั้งประสบการณ์และความคิดของผู้อ่านรวมกัน เพื่อทำความเข้าใจและตีความข้อความหรือ ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้อ่าน สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์และความคิดที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารแก่ ผู้อ่านได้ถูกต้อง

* ลักษณะของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน เป็นองค์ประกอบหนึ่งของกระบวนการอ่านที่มีความสำคัญมาก การจะอธิบายถึง กระบวนการของความเข้าใจโดยตรงนั้นยังไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน

นอกจากจะสังเกตพฤติกรรมที่แสดงถึงความเข้าใจ ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเข้าใจนั้น บลูม (คิริรัตน์ นิละคุปต์. 2536 ; อ้างอิงมาจาก Bloom. 1956) ได้อธิบายไว้ในการ จำแนกจุดมุ่งหมายทางการศึกษา ขึ้นความเข้าใจ ประกอบด้วยพฤติกรรม 3 แบบคือ

1. การแปลความ คือ ความสามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่ปรากฏโดยตรง หรือความหมายโดยนัยได้
2. การตีความ คือ ความสามารถเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจน หรือมีความหมายโดยนัย ออกมาเป็นความคิดของตนเองได้
3. การขยายความ คือ ความสามารถขยายความของเรื่องให้ไกลไปจากสภาพ ข้อเท็จจริงเดิม

ครัทโวล (Krathwohl. 1968 : 25 - 26) อธิบายถึงลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก ถึงความเข้าใจไว้ 3 ประการ ซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมความเข้าใจของ บลูม คือ การแปลความ การตีความ และการขยายความ

เวนไรท์ (Wainwright. 1972) สรุปถึงลักษณะของผู้ที่มีความเข้าใจในสิ่งที่ตนอ่าน ดังนี้

1. สามารถเก็บใจความสำคัญและระลึกถึงได้เมื่อต้องการ
2. สามารถเลือกอ่านหัวข้อ หรือใจความสำคัญในเนื้อเรื่องได้
3. สามารถตีความหมายใจความและแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้
4. สามารถสรุปเรื่องราวต่าง ๆ และสาระต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
5. สามารถสรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
6. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้รับจากการอ่านกับประสบการณ์เดิมได้

ลักษณะและคุณสมบัติของพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเข้าใจในการอ่านข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ลักษณะของผู้ที่มีความเข้าใจในการอ่านนั้น จะต้องมีความรู้ที่แสดงออกถึงความ สามารถในการแปลความ ตีความ ขยายความ และผสมผสานความรู้ใหม่ให้เข้ากับความรู้อื่นๆ ตลอดจนถึงสามารถสรุป และประเมินค่าเรื่องที่ตนอ่านได้

* องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน มีองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการด้วยกัน มีผู้เขียนถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro. 1958) สรุปถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. สามารถหาใจความสำคัญ หรือจุดประสงค์ของเรื่องที่อ่านได้ว่า ผู้เขียนต้องการที่จะสื่อให้ทราบถึงสิ่งใด มีความมุ่งหมายอย่างไรที่จะเขียนเรื่องนั้น ๆ
2. สามารถเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระ หรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ ของเรื่องที่อ่านได้
3. สามารถรวบรวมลำดับความคิดเกี่ยวกับเนื้อหา หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเป็นขั้นตอน และทำนายสิ่งที่จะปรากฏต่อไปได้
4. สามารถสรุปเนื้อหาจากเรื่องที่อ่านได้

เบอร์ตัน (Berton. 1959) สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่านจะต้องประกอบด้วย

1. ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ คือ สามารถที่จะทราบและเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องได้ ซึ่งอาจจะเกิดจากความรู้ในศัพท์นั้นโดยตรงหรือเข้ารับทราบในเรื่องทำให้เข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏในเรื่อง
2. การเรียงลำดับความได้ คือ ความสามารถที่จะเรียบเรียงเนื้อหาต่าง ๆ ที่อ่านได้ สามารถจัดลำดับความคิด ถ่ายทอดเนื้อหาให้ผู้อื่นรับรู้ได้อย่างชัดเจน ไม่กำกวม
3. การจับความคิดได้ คือ ความสามารถที่จะทราบ หรือเข้าใจถึงความคิด ความมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการจะบอกได้ ซึ่งอาจจะมิได้กล่าวไว้ตรง ๆ ในเนื้อความ
4. การสังเกตความสัมพันธ์ของข้อความที่อ่านได้เป็นความสามารถที่จะเข้าใจเนื้อหาได้โดยตลอด สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ เข้าด้วยกันได้โดยไม่สับสน
5. การแยกประเภทได้ สรุปความได้ และคาดการณ์ล่วงหน้าได้ เป็นความสามารถที่จะแยกแยะเนื้อหาได้ว่าเป็นข้อเท็จจริง หรือข้อคิดเห็น รวมทั้งสามารถสังเคราะห์เนื้อหาที่อ่านได้

แฮร์ริส (Harris. 1969) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านพบว่า พื้นฐานของความเข้าใจในการอ่านประกอบด้วย

1. ความรู้ในเรื่องศัพท์ คือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน ถ้าเด็กสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในเรื่องได้โดยตลอดจะช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น
 2. ความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการหาความหมาย และรวบรวมความหมายของใจความหลาย ๆ ใจความเข้าด้วยกัน คือความสามารถในการเข้าใจข้อความการสัมพันธ์เนื้อหาสาระต่าง ๆ และไม่มีอคติต่อเรื่องที่อ่าน สิ่งเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน
 3. ความสามารถในการค้นหาข้อความ ที่ผู้เขียนแสดงสาระสำคัญของเนื้อเรื่องอย่างกระชับแจ่มแจ้ง เพื่อเป็นประโยชน์ในการรวบรวมความคิดของเรื่องที่อ่านคือ ความสามารถในการเข้าใจเรื่องราว สาระต่าง ๆ ของเนื้อเรื่องโดยตลอด
 4. ความสามารถในการแสดงความมุ่งหมาย ความสนใจหรือความคิดของผู้เขียนคือ ความสามารถที่จะบอกได้ถึงจุดประสงค์ของผู้เขียน
 5. ความสามารถที่จะหาความหมายของคำที่คุ้นเคยจากเนื้อความ หรือสามารถตัดสินใจได้ว่าในบรรดาความหมายหลาย ๆ อย่างของคำนั้น ความหมายใดจะเหมาะสมกับคำนั้นในเนื้อความ
 6. ความสามารถในการรวบรวมเนื้อความย่อย ๆ ที่ปรากฏในเรื่องที่อ่านได้
 7. ความสามารถในการติดตามวิธีดำเนินเรื่องของเรื่องราวที่อ่าน และสามารถคาดคะเนเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนหรือหลังเรื่องที่อ่านได้
 8. ความรู้ในเรื่องวิธีการเขียนต่าง ๆ คือ ความสามารถที่จะบอก หรือแยกแยะได้ว่างานเขียนแต่ละประเภทที่อ่านนั้นมีวิธีการเขียนแบบใด
 9. ความสามารถในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
- ฟรอสต์ (Frost. 1967) สรุปถึง องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านคำและความหมายของคำ หมายถึง รูปคำและความหมายของคำนั้น ๆ

2. องค์ประกอบในการเรียบเรียงถ้อยคำ หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายของคำต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ โดยไม่ต้องใช้เหตุผลทางนามธรรมมากนัก อาจกล่าวได้ว่าเป็นความสามารถในการเข้าใจความหมายของประโยคแต่เพียงภายนอก มิใช่ความหมายภายในหรือความสามารถในการเข้าใจรายละเอียดของประโยคย่อย ๆ และความสามารถในการจัดลำดับขั้นตอนของข้อความได้

3. องค์ประกอบด้านการสรุปที่เป็นเหตุผล หมายถึง เหตุผลทางนามธรรมจากตัวอักษรที่ปรากฏในข้อความ เป็นการสังเคราะห์ใจความที่สำคัญของข้อความนั้น เป็นความคิดแบบอุปมานและการแก้ปัญหา

สก็กเนล (Schone11. 1975) แสดงความเห็นไว้ว่าความเข้าใจในการอ่านและตีความสิ่งที่อ่านจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการคือ

1. ระดับสติปัญญา
2. ความรู้ในด้านศัพท์
3. ภูมิหลังในเรื่องความรู้และประสบการณ์
4. วัตถุประสงค์ที่เป็นแรงจูงใจให้เกิดความต้องการที่จะเข้าใจ

สิริรัตน์ นิละยุบต์ (2536) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่านประกอบด้วย -

1. ความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่านโดยจับใจความสำคัญ หรือแก่นสำคัญของเรื่องได้

2. ความสามารถในการเดาเหตุการณ์ หรือคาดคะเนเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่อง

3. ความสามารถในการหาจุดมุ่งหมายที่สำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้

4. ความสามารถในการลำดับความคิดให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

ต่อไปได้

5. ความสามารถที่จะค้นหาใจความสำคัญ หรือชี้ให้เห็นความคิดหลักได้

สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ ได้แก่ สติปัญญา ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม และเจตคติต่อเรื่องที่อ่าน ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะมีผลต่อความสามารถในการอ่าน ทั้งในด้านของความเข้าใจค่า ความ และความสัมพันธ์ของเรื่องที่อ่าน

* ระดับของความเข้าใจในการอ่าน

จากความหมาย ลักษณะ และองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน จะเห็นได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านต้องอาศัยทักษะทางปัญญาหลายอย่าง เพื่อที่จะพัฒนาขึ้นมาเป็นความเข้าใจในการอ่านต่าง ๆ นักการศึกษาจะแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้หลายระดับดังนี้

แบเรทท์ (Clymer. 1968 ; citing Barrett. n.d.) แบ่งการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็น 5 ระดับ โดยจัดเรียงจากง่ายไปหายาก ได้แก่

1. ความเข้าใจตามตัวอักษร ระดับนี้มุ่งเน้นการอ่านเพื่อให้ได้ความคิด ซึ่งปรากฏอยู่อย่างชัดเจนในข้อความ
2. ความเข้าใจระดับจัดเรียงเรียงความ ระดับนี้มุ่งเน้นให้ผู้อ่านวิเคราะห์ สังเคราะห์ และรวบรวมความคิด จากสารที่ปรากฏอย่างชัดเจนในข้อความ การสร้างความคิดใหม่โดยอาศัยประโยชน์ของผู้แต่งโดยตรง หรืออาจแปลความจากประโยชน์ของผู้แต่งโดยใช้ประโยคใหม่แต่ความหมายคงเดิม
3. ความเข้าใจระดับสรุปอ้างอิง หรือลงความเห็นระดับนี้ผู้อ่านจะสรุปอ้างอิงลงความเห็นได้ เมื่อใช้ความคิด และสารสนเทศที่ปรากฏในข้อความใช้สัญชาตญาณและประสบการณ์ของเขาเป็นพื้นฐานในการนึกคิด จินตนาการ และตั้งสมมติฐาน โดยทั่วไปแล้วความเข้าใจระดับนี้ ต้องการการคิด และการจินตนาการที่กว้างไกลออกไปจากข้อความที่ปรากฏ
4. ความเข้าใจระดับประเมินค่า คือระดับของการตัดสินใจเชิงประเมินค่า โดยเปรียบเทียบความคิดที่เสนอในเรื่องราวที่อ่านกับเกณฑ์ภายนอก ซึ่งได้จากผู้เชี่ยวชาญหรืองานเขียนอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ภายใน ซึ่งได้จากประสบการณ์ความรู้ ค่านิยมของผู้อ่านเอง สิ่งสำคัญของการประเมินค่า คือจะต้องมีการตัดสินใจและเน้นคุณภาพในแง่ความถูกต้อง การยอมรับได้ หรือความน่าจะเป็นของเหตุการณ์หรือสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น

5. ความเข้าใจระดับซาบซึ้ง ความเข้าใจระดับนี้ รวมเอามิติทางความเข้าใจที่กล่าวมาทั้งหมดไว้ด้วยกัน เพราะเกี่ยวข้องกับผลกระทบทางจิตวิทยา และความงามของเนื้อหาต่อผู้อ่าน ผู้อ่านจะมีความรู้สึกทางอารมณ์และความงามต่องานเขียนนั้น และจะมีปฏิกิริยาต่อคุณค่าทางจิตวิทยา และความงามของงานนั้น ความซาบซึ้ง รวมถึงความรู้และการแสดงออกทางด้านอารมณ์ต่อเทคนิคการเขียน ท่วงทำนอง รูปแบบ หรือโครงสร้าง

สมิท (Smith. 1969) แบ่งการอ่านออกเป็น 4 ระดับคือ

1. ความเข้าใจตามตัวอักษร ในระดับนี้มักจำเป็นต้องใช้ทักษะการคิด เป็นการระลึกเอาจากความรู้
2. การตีความ ในระดับนี้ต้องใช้ทักษะการคิดประเภทต่าง ๆ เช่น การหาข้อมูลเสริมจากที่ไม่มีให้ตรงกับการสรุป การใช้เหตุผล การเปรียบเทียบ การหาความสัมพันธ์ เป็นต้น
3. การอ่านขั้นวิจารณ์ เป็นการประเมินค่า การตัดสินใจด้านคุณภาพ คุณค่า ความถูกต้อง และความเป็นจริงของสิ่งที่อ่าน เป็นการอ่านที่ผู้อ่านมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อสิ่งที่อ่านโดยใช้ประสบการณ์
4. การอ่านอย่างสร้างสรรค์ ระดับนี้ผู้อ่านจะคิดขยายความเกินออกไปจากเนื้อหาเพื่อให้เกิดความคิดใหม่

เฟอร์กูสัน (Ferguson. 1973) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้เป็น 4 ระดับดังนี้

1. ระดับการอ่านตามตัวแปร หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมาย ซึ่งแสดงไว้โดยตรงด้วยคำ ความคิด หรือประโยคต่าง ๆ ในข้อความที่อ่าน
2. ระดับการตีความ หมายถึง การเข้าใจความหมายที่ไม่ได้แสดงไว้โดยตรง จะต้องอาศัยการอ่านอย่างรอบคอบ การสรุป และการพิจารณาถึงเหตุและผล การคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้น การเปรียบเทียบ ตลอดจนการมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ
3. ระดับการประเมินตัดสิน หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาตัดสินคุณภาพ ความถูกต้อง และความเป็นจริงของเรื่องราวต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องประเมินได้ว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ และมีเหตุผลในการเขียนอย่างไร
4. ระดับการคิดสร้างสรรค์ หมายถึง การค้นหาและแสดงออก ซึ่งความคิดใหม่ ๆ อันเป็นผลที่ได้จากการอ่าน

เบอร์มิสเตอร์ (Burmeister. 1974) นำเอาแนวความคิดของบลูม (Bloom) มาดัดแปลง โดยแบ่งระดับความสามารถด้านการอ่านเป็น 7 ระดับคือ

1. ระดับความจำ คือ ผู้อ่านสามารถจดจำสิ่งที่ผู้เขียนระบุไว้ เช่น ชื่อบุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์และคำสั่งที่บ่งไว้ ตลอดจนรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน
2. ระดับแปลความหมาย คือ ผู้อ่านสามารถแปลข้อความ หรือเรื่องราวที่อ่านเป็นรูปแบบอื่น เช่น การแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การแปลข้อความที่เป็นแผนที่หรือแผนภูมิ เป็นต้น
3. ระดับตีความ คือ ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที่อ่านได้
4. ระดับประยุกต์ คือ ผู้อ่านสามารถที่จะเข้าใจหลักการและประสบความสำเร็จในการนำประโยชน์จากสิ่งที่อ่านไปประยุกต์ใช้
5. ระดับวิเคราะห์ คือ การที่ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่มาประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ เช่น การวิเคราะห์บทประพันธ์ การตรวจสอบการให้เหตุผลผิด ๆ และการลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้
6. ระดับสังเคราะห์ คือ ผู้อ่านสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มาเรียบเรียงใหม่ได้
7. ระดับประเมินผล ผู้อ่านสามารถวางเกณฑ์และตัดสินเรื่องที่อ่านโดยใช้มาตรฐานที่ตั้งไว้

มิลเลอร์ (Miller. 1977) แบ่งระดับของความเข้าใจไว้ 4 ระดับดังนี้

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษรหรือข้อเท็จจริง ประกอบด้วย ความสามารถในการตอบคำถาม ที่ผู้อ่านสามารถค้นพบรายละเอียดได้จากเรื่องที่อ่าน
2. ระดับความเข้าใจแบบตีความหรือสรุปลงความเห็น เป็นการคิดที่แสดงออกโดยการตีความ การหาข้อสรุปขยายและทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมา
3. ระดับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นการประเมินหรือตัดสินสิ่งที่อ่านด้วยเกณฑ์ที่ผู้อ่านกำหนดขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์เดิม เทียบได้กับวัตถุประสงค์ทางการศึกษาในระดับประเมินผล

4. ระดับการอ่านอย่างสร้างสรรค์ เป็นการอ่านที่สามารถนำสิ่งที่ได้จากการอ่านไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน จึงมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการอ่านประยุกต์ (Applied Reading) หรือการอ่านอย่างบูรณาการ (Integrative Reading)

ดัลแมน และคนอื่น ๆ (Dallman and others. 1978 : 166) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับคือ

1. ระดับความเข้าใจในข้อเท็จจริง หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ คือความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้

3. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า คือความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่ผ่านมา โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาตัดสิน

เรย์เกอร์ และเรย์เกอร์ (Raygor and Raygor. 1985) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร คือความสามารถในการเข้าใจเรื่องของคำ และความคิดของผู้เขียน

2. ความเข้าใจระดับตีความ คือ ผู้อ่านไม่เพียงแต่รู้สิ่งที่ผู้เขียนเขียนเท่านั้นแต่ยังสามารถจับความสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้ สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องกับประสบการณ์ส่วนตัวได้ สามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ มองเห็นความสัมพันธ์ ระหว่างเหตุและผล และสามารถตีความข้อความทั่ว ๆ ไปได้

3. ความเข้าใจระดับการนำไปใช้ คือ ผู้อ่านสามารถประเมินความคิดของผู้เขียนได้ ไม่ว่าผู้อ่านจะยอมรับหรือปฏิเสธความคิดนั้นก็ตามและผู้อ่านสามารถนำความคิดนั้นไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

นอกจากนี้ นักการศึกษาไทยหลายท่าน ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2529) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับคือ

1. ระดับการอ่านตามตัวแปร (Literal Reading) คือ การอ่านเอาเรื่อง อ่านแล้ว สามารถบอกได้ว่า เรื่องอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร

2. ระดับการอ่านแบบตีความ (Interpretative Reading) คือ อ่านแล้ว สามารถตีความ แปลความ ขยายความ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่อง

3. ระดับการอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถทางสติปัญญาขั้นสูง โดยอาศัยการอ่านระดับอ่านเอาเรื่อง และแปลความเป็นพื้นฐาน ต่อจากนั้นผู้อ่านต้องอาศัยประสบการณ์ของตน หรือความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า มาช่วยในการตัดสินใจหรือวินิจฉัยเรื่อง หรือข้อความที่ตนอ่านอีกต่อหนึ่งด้วย

แม้นมาส ขวลิต (2530) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 3 ชั้น คือ

1. อ่านออก คือ สามารถผสมสระและพยัญชนะได้ รู้ความหมายของคำ
2. อ่านได้ คือ อ่านได้คล่องแคล่ว รู้ความหมายของคำและข้อความนั้น ๆ
3. อ่านเป็น คือ อ่านเข้าใจความ จับความหมายของประโยค ข้อความ และเรียงความทั้งหมดได้ สามารถวิเคราะห์ วิวิจารณ์ รู้จักประเมิน สังเคราะห์ นำไปใช้เป็นประโยชน์ได้

ฉวีลักษณ์ นุญะกาญจน (2524) อธิบายถึงระดับความเข้าใจไว้ 4 ระดับ ดังนี้

1. ระดับอ่านเพื่อความเข้าใจ คืออ่านแล้วรู้เรื่องราว เนื้อหาสาระได้อย่างรวดเร็ว ในเวลาเพียงเล็กน้อย เป็นการอ่านชนิดอ่านเอาเรื่อง เป็นการอ่านออก อ่านได้ ผู้อ่านใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่

2. ระดับการอ่านเพื่อวิเคราะห์ คือการอ่านแล้วแปลความ ตีความ ขยายความ เป็นการอ่านเพื่อพิจารณาขอบเขตของเนื้อหาสาระ และเหตุผลในหนังสือแต่ละเล่มอย่างละเอียด อ่านเพื่อเข้าใจเรื่องและแนวคิดต่าง ๆ ของหนังสือ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่อง คือ ต้องจำเรื่อง แปลความ ขยายความ

3. ระดับการอ่านเพื่อสังเคราะห์ คือ การอ่านแล้วผู้อ่านต้องนำความรู้ ความคิดจากหนังสือหลาย ๆ เล่ม ซึ่งอาจจะมีความเห็นตรงกันหรือขัดแย้งกันมาพิจารณา วินิจฉัยแล้วเรียบเรียงเป็นความคิด หรือความรู้ของผู้อ่านเอง

4. ระดับการอ่านเพื่อประเมินค่า เป็นการอ่านที่ต้องผสมผสานการอ่านทั้ง 3 ระดับ เพื่อใช้พิจารณาคุณค่าที่แท้จริงของหนังสือหรือผลงานทางวิชาการที่อ่าน

มณีนันท์ สุกโชติรัตน์ (2532) ได้จำแนกระดับการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. การอ่านตามตัวอักษร
2. การอ่านตีความ
3. การอ่านโดยวิธีวิจารณ์

จะเห็นได้ว่า แม้การแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไม่เท่ากัน แต่ถ้าพิจารณาแล้วพบว่า ทุกแนวคิดแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็นไปตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มตั้งแต่ การจำหรือการเข้าใจความหมายตามตัวอักษรที่ปรากฏชัดเจนในงานเขียน ความเข้าใจความคิดแฝงที่ผู้เขียนไม่ได้เขียนไว้โดยตรง ซึ่งต้องอาศัยการตีความและสรุปอ้างอิง ไปจนถึงความเข้าใจในระดับสูง คือระดับการวิจารณ์และการประเมินค่าสิ่งที่อ่านได้ นั่นคือประเด็นสำคัญที่ทุกแนวคิดเห็นพ้องต้องกัน

* เกณฑ์การวัดระดับความเข้าใจในการอ่าน

การวัดระดับความเข้าใจในการอ่านจากแบบทดสอบ มีผู้ให้เกณฑ์การวัดความเข้าใจในการอ่านนี้หลายท่านด้วยกัน ดังนี้

เบตส์ (Betts. 1957) กำหนดเกณฑ์ในการวัดระดับความเข้าใจในการอ่านจากผลการทดสอบดังนี้

1. ระดับการอ่านอิสระ ผู้เรียนอ่านเองให้เข้าใจเนื้อหาส่วนใหญ่ที่อ่าน ผู้เรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจการตีความ ร้อยละ 90 ขึ้นไป

2. ระดับการอ่านตามที่สอน ผู้เรียนอ่านเองแต่ผู้สอนอธิบายข้อความบางตอนให้ผู้เรียนฟัง ระดับนี้ครูเป็นผู้สอนและผู้เรียนอ่านเอง ผู้เรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจการตีความ ร้อยละ 75 ขึ้นไป

3. ระดับการอ่านที่คับข้องใจ ผู้เรียนอ่านข้อความด้วยความยากลำบาก ต้องได้คะแนนความเข้าใจ การตีความ ร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า

จอห์นสัน และเครส (Johnson and Kress. 1971) ได้กำหนดเกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถด้านการอ่านไว้ดังนี้

1. ระดับการอ่านอิสระ ผู้อ่านต้องได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

2. ระดับการอ่านตามที่สอน ผู้อ่านต้องได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75

3. ระดับการอ่านที่คับข้องใจ ผู้อ่านต้องได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า

4. ระดับการอ่านด้วยการฟังอย่างเข้าใจ ผู้อ่านได้คะแนนจากการตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านให้ฟังร้อยละ 75

ฮาฟเนอร์ (Hafner. 1974) กำหนดถึงเกณฑ์การวัดความสามารถในการอ่าน โดยอาศัยผลการทดสอบดังนี้

1. ระดับการอ่านตามความสามารถ ทดสอบโดยผู้สอนอ่านข้อความให้ผู้เรียนฟัง แล้วถามคำถาม ผู้เรียนต้องตอบได้ร้อยละ 75 ขึ้นไป

2. ระดับการอ่านตามที่สอน ทดสอบโดยให้ผู้เรียนอ่าน แต่ผู้สอนอธิบายข้อความบางตอนให้ผู้เรียนฟัง ระดับนี้ครูสอนเพื่อทำการทดสอบ ผู้เรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75

3. ระดับการอ่านอิสระ ผู้เรียนอ่านได้เองโดยเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจ การตีความ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

4. ระดับการอ่านแบบสำรวจ ผู้เรียนสามารถอ่านข้อความได้โดยเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นส่วนใหญ่ เกณฑ์ที่ใช้วัดคือต้องได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

5. ระดับการอ่านที่จับใจ ผู้เรียนอ่านข้อความด้วยความยากลำบาก เกณฑ์ที่ใช้วัด คือ ผู้เรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจ การตีความ อย่างต่ำร้อยละ 50

นอกจากนี้แล้ว กระทรวงศึกษาธิการ (2535) กำหนดระดับผลการเรียนจากคะแนน ในการทดสอบไว้ดังนี้

ระดับผลการเรียน	ความหมาย	ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ (โดยประมาณ)
4	ดีมาก	80-100
3	ดี	70-79
2	ปานกลาง	60-69
1	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด	50-59
0	ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ	0-49

จากเกณฑ์ในการวัดระดับความเข้าใจในการอ่านที่ยกมาข้างต้น เห็นได้ว่า ส่วนใหญ่ แล้ว ถ้าผู้อ่านได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม จัดว่าเป็นระดับที่น่าพอใจ ดังเช่น ที่กำหนดไว้ในระดับการอ่านตามที่สอน และการอ่านตามความสามารถของ ทั้งฮาฟเนอร์ จอห์นสัน และเบทส์ รวมทั้งกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดไว้ใน คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ว่าช่วงคะแนน 70 - 79 อยู่ในระดับผลการเรียน 3 หมายถึง ระดับผลการเรียนดี นั้นเอง งานวิจัยนี้จึงเลือกคะแนนร้อยละ 75 เป็นเกณฑ์ในการวัดระดับความเข้าใจในการอ่าน

* การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

การพัฒนาทักษะความเข้าใจในการอ่าน จำเป็นต้องทราบถึงระดับความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่านก่อน ดังนั้นการวัดและประเมินผลความเข้าใจในการอ่านจึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง เพราะการวัด และประเมินผลที่เป็นระบบจะช่วยให้ทราบถึงระดับความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อให้ผู้สอนสามารถวางแผนทางการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การประเมินผลความเข้าใจในการอ่านสามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนการสอนได้ ดังที่ ฟินอคเชียโร และ ซาโกะ (Finocchiaro and Sako. 1983) อธิบายถึงแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านว่ามีอยู่ 3 แบบคือ

1. แบบทดสอบอัตนัย ได้แก่ แบบทดสอบความเรียง โดยให้ผู้เรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยเขียนคำตอบเป็นประโยคหรือข้อความยาว ๆ

2. แบบทดสอบปรนัย ได้แก่ แบบทดสอบ แบบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่ แบบเติมคำ เป็นต้น

3. แบบทดสอบกึ่งปรนัย ได้แก่ แบบทดสอบที่ต้องการคำตอบสั้น ๆ ให้เติม หรือต่อให้สมบูรณ์ ให้คะแนนโดยผู้สอน หรือผู้ทดสอบที่มีความสามารถในการประเมินผล

ลักษณะของแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน ฮีตัน (Heaton. 1990) สรุปว่า ในการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านแบบทดสอบที่นิยมใช้ คือ แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ ซึ่งมีผู้ให้ข้อคิดเห็นสนับสนุนข้อดีของแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดนี้ ดังต่อไปนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2529) ให้ทัศนะว่า แบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง เนื่องจากให้คะแนนเหมือนกัน ไม่ว่าใครจะเป็นผู้ตรวจและสะดวกในการให้คะแนน เพราะคำตอบที่ถูกต้องมีเพียงคำตอบเดียว

เมดเซน (Medsen. 1983) สรุปถึง ข้อดีของแบบทดสอบชนิดนี้ว่า เป็นแบบทดสอบที่ง่ายต่อการให้คะแนน เพราะมีคำตอบที่แน่นอนและสามารถประเมินผลผู้เรียนได้ทุกระดับ

นอกจากลักษณะของแบบทดสอบที่สามารถใช้ในการประเมินผลความเข้าใจในการอ่านที่กล่าวมาแล้ว ยังมีผู้อธิบายถึงการประเมินผล โดยทดสอบจากความสามารถในการอ่านด้านต่าง ๆ ดังนี้

แฮริส (Harris. 1969) สรุปว่า การทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ควรให้ครอบคลุมความสามารถในการอ่าน 3 ด้านดังนี้

1. ด้านภาษาและสัญลักษณ์ คือความสามารถในการเข้าใจความหมายส่วนสำคัญของคำที่ปรากฏในบทอ่าน รู้จักการเดา ความหมายของคำศัพท์จากบริบท เข้าใจระบบคำ และโครงสร้าง

ประโยค เข้าใจข้อความยาว ๆ และเข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่าง ๆ การย่อหน้า เป็นต้น

2. ด้านความคิด คือ ความสามารถระบุจุดประสงค์ของผู้เขียน ความคิดสำคัญของข้อความที่อ่าน สามารถเข้าใจความคิดย่อยที่สนับสนุน สามารถสรุปและอนุมานความจากสิ่งที่อ่านได้

3. ด้านอารมณ์และลีลาของเนื้อหาที่อ่าน คือ สามารถบอกถึงทัศนคติของผู้เขียน ต่อเรื่องที่อ่านและต่อผู้อ่านได้ เข้าใจอารมณ์ของเรื่อง สามารถระบุวิธี และแนวการเขียนของผู้เขียน

ฮัฟเนอร์ และ จอลลี (Hafner and Jolly. 1974) สรุปว่าการประเมินผลาให้ดูจากความสามารถต่อไปนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และรายละเอียดต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจง สามารถปฏิบัติตามคำชี้แจงหรือคำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ได้ถูกต้อง
3. จดจำ และสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตนเองได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนไหนสำคัญตอนไหนไม่สำคัญ
6. บอกได้ว่าตัวอย่างหรืออธิบายต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาความสำคัญตอนไหนอย่างไร
7. บอกได้ว่าประโยคไหนเป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญ หรือเป็นใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
8. บอกได้ว่า เนื้อหาที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร
9. แสดงข้อสรุปของบทความที่อ่านได้อย่างถูกต้อง

สรุปได้ว่า การประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน ผู้ประเมินจะต้องเลือกลักษณะของแบบทดสอบที่จะใช้ในการประเมินผลให้เหมาะสม และในการออกข้อสอบจะต้องคำนึงถึงระดับความสามารถของความเข้าใจในการอ่าน และออกข้อสอบให้ครอบคลุม เพื่อให้การประเมินผลตรงตามจุดมุ่งหมายและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียน

ความสามารถในการเขียน

ความสามารถในการเขียนเป็นความสามารถในการเรียบเรียงข้อความได้อย่างเป็นระบบ โดยใช้ความคิด ความรู้ การใช้ภาษาเพื่อสื่อความเข้าใจระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนได้ตามจุดมุ่งหมาย ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

แวลเลต์ต์ (Valette. 1977 : 217) อธิบายว่า ความสามารถในการเขียนเป็นความสามารถในการใช้คำศัพท์การสะกดตัวและไวยากรณ์โดยเขียนอย่างเชี่ยวชาญในลีลาของภาษา

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 61 – 63) อธิบายว่า ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อข้อความของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงประโยคต่าง ๆ ให้มีความต่อเนื่องเป็นข้อมูลการสื่อสารที่มีความหมาย และรู้จักใช้คำเชื่อมความให้อย่างถูกต้องด้วย

ฮีตัน (Heaton. 1979 : 53 – 54) อธิบายถึงความสามารถในการเขียนว่าเป็นความสามารถเลือกใช้ประโยคและสำนวนภาษา เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเชื่อมได้ถูกต้องเหมาะสม และมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนออกเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องและสมเหตุสมผล

ไวท์ (White. 1980 : 6) อธิบายถึงความสามารถในการเขียนว่าเป็นความสามารถในการเรียงลำดับประโยค ให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ

แพ็ตตี้ (Patty. 1985 : 182 – 186) อธิบายว่า ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการแสดงออก ซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวาง และพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

โรมส์ (Raines. 1985 : 229) อธิบายถึงความสามารถในการเขียนว่าเป็นกระบวนการทางความคิดโดยผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายแน่นอนว่ามีจุดประสงค์การเขียนอย่างไร ผู้อ่านเป็นใคร เพื่อจะรวบรวมข้อมูลความรู้ในเรื่องที่จะเขียน และนำมาถ่ายทอดเป็นสัญลักษณ์ทางภาษา โดยจัดลำดับและเรียบเรียงจนเป็นงานเขียนที่เหมาะสม ดังที่ได้ตั้งวัตถุประสงค์ในการสื่อความหมายไว้โดยผ่านกระบวนการเขียน

อาร์นดท์ (Arndt. 1987 : 257) ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนว่าเป็นกระบวนการในการเชื่อมโยงความคิดกับความรู้ทางภาษาของผู้เขียนโดยใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นงานเขียนที่มีคุณภาพแก่ผู้อ่าน

เบอร์น (Byrne. 1988 : 1) อธิบายถึงความสามารถในการเขียนว่า ไม่光是เพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนออกเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ จัดลำดับความคิดได้เหมาะสม สามารถสื่อสารข้อมูลนั้นไปสู่ผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) อธิบายถึงความสามารถในการเขียนว่าเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด เพราะผู้เขียนจะต้องคิดว่าจะเขียนอะไร เพื่อใคร และมีจุดมุ่งหมายอะไร แล้วรวบรวมข้อมูล เลือกสรรและจัดลำดับความคิด เพื่อเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ทำให้ได้มาซึ่งงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการนำความรู้ทางด้านภาษาที่มีอยู่ รวมทั้งประสบการณ์และความคิดของผู้เขียนรวมกัน เพื่อนำเสนอเป็นงานเขียนที่สามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน หรือสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้

องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะ จากความหมายของความสามารถในการเขียน ทำให้ทราบว่า ความสามารถ

ในการเขียนนั้นเป็นความสามารถที่ต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายด้าน เพื่อให้ความสามารถในการเขียนของผู้เขียนมีประสิทธิภาพ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้แสดงทรรศนะไว้ดังนี้

พอลสตัน และบรูเดอร์ (Paulston and Bruder. 1976 : 205) ได้เสนอความเห็นไว้ว่า ความสามารถในการเขียนควรมีองค์ประกอบ 3 ประการคือ

1. รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ผู้เขียนควรมีความสามารถเขียนงานด้วยรูปแบบภาษาที่เหมาะสมและถูกต้อง
 2. กลไกในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ผู้เขียนควรมีความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง
 3. การเรียบเรียงเนื้อหา ผู้เขียนสามารถเรียบเรียงเนื้อหาในงานเขียนให้เป็นไปตามลำดับความคิดที่ต้องการจะนำเสนออย่างชัดเจน ตรงตามวัตถุประสงค์ ไม่สับสนหรือวกวน
- ฮีตัน (Heaton. 1979 : 138) สรุปถึงองค์ประกอบที่จำเป็นและสำคัญต่อความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ทักษะทางภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง
2. ทักษะลีลาในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคและภาษาได้อย่างเหมาะสม
3. ทักษะกลไกในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนตัวอักษรและสะกดคำได้ถูกต้อง
4. ทักษะการตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถที่จะเขียนได้ตามความคิด และลำดับความคิดนั้นอย่างสมเหตุสมผล มีลีลาการเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องนั้น

ไวท์ (White. 1980 : 6) ให้ทรรศนะว่า ความสามารถในการเขียนจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่

1. ความถูกต้องของภาษา หมายถึง ผู้เขียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักการต่าง ๆ ของภาษา
2. ความเหมาะสมของลีลาภาษา หมายถึง ผู้เขียนสามารถเขียนงานนั้นด้วยลีลาที่เหมาะสมต่อเนื้อเรื่องที่เขียน มีการเลือกใช้คำและภาษาที่สละสลวย

3. เอกภาพของแก่นของเรื่องและประโยคใจความสำคัญ หมายถึง ผู้เขียนจะต้องนำเสนอความคิดและเรียบเรียงข้อความได้สัมพันธ์กัน และมีความเป็นเอกภาพในเรื่องที่เขียนนั้น โดยนำความรู้ของผู้เขียนมาถ่ายทอดให้เหมาะสมกับหัวเรื่องโดยคำนึงถึงผู้อ่านด้วย

ไรนส์ (Raines. 1985 : 5 - 11) ให้ทรรศนะว่า ในการที่จะเขียนได้ชัดเจน คล่องแคล่ว และสื่อความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดั่งนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจงาน องค์ประกอบเหล่านี้ คือ

1. เนื้อหา ในการเสนอเนื้อหาของงานเขียน ผู้เขียนควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ของ ถ้อยคำ ความชัดเจน การมีความคิดริเริ่ม และความมีเหตุผล
2. กระบวนการของผู้เขียน ผู้เขียนควรมีกระบวนการเขียนที่ครบวงจร ได้แก่ การได้มาซึ่งความคิด การเริ่มลงมือเขียน การเขียนร่าง และการทบทวนแก้ไข
3. ผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องพิจารณาก่อนลงมือเขียนว่า ผู้อ่านเป็นใคร เพื่อสามารถผลิตงานเขียนนั้นให้เหมาะสมกับผู้อ่าน
4. จุดประสงค์ ผู้เขียนจะต้องมีเหตุผลในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น
5. การเลือกใช้คำ ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ สำนวน และคำที่แสดงความรู้สึกได้เหมาะสม
6. การเรียบเรียงข้อความ ผู้เขียนควรคำนึงถึงการเรียบเรียงถ้อยคำเป็นปริเฉท ประโยคใจความสำคัญและประโยคสนับสนุน การใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความและความเป็นเอกภาพ
7. กลไกในการเขียน ผู้เขียนควรคำนึงถึงลายมือ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน
8. การใช้ภาษา ผู้เขียนควรคำนึงถึง กฎเกณฑ์ การใช้คำกริยา ความสอดคล้องระหว่าง ประธานและกริยา คำนำหน้านาม และคำสรรพนาม
9. ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค ผู้เขียนควรคำนึงถึงโครงสร้างประโยค ขอบข่ายของประโยค และการเลือกใช้ลีลาของประโยค

บรูคส์ และกรุนดี (Brookes and Grundy. 1990 : 14 - 26) ให้ความเห็นว่างค์ประกอบของความสามารถในการเขียนที่ผู้สอนภาษาควรสอนแก่ผู้เรียน ได้แก่

1. จุดมุ่งหมายในการเขียน เป็นสิ่งจำเป็นมากในการเขียนงานเขียนแต่ละครั้ง ผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนเสียก่อน จึงจะสามารถเริ่มลงมือเขียนได้

2. ภาษาพูดและภาษาเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความเข้าใจการใช้ภาษาในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น ส่วนใหญ่แล้วมักจะใช้ภาษาเขียนในการเขียนงานเขียน นอกจากเป็น การเขียนงานเขียนที่มีบทพูดอาจมีการใช้ภาษาพูดเข้ามาร่วมด้วย อย่างไรก็ตาม ในองค์ประกอบ ข้อนี้รวมการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา ในบริบทของสังคมตลอดจนการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ไว้ด้วย

3. ความเป็นนักอ่าน ผู้เขียนจะต้องเป็นผู้ที่อ่านมาก ซึ่งจะช่วยให้ผู้เขียนไม่เพียงแต่ด้าน ความรู้ที่จะนำมาใช้ในการเขียนเท่านั้น แต่จะช่วยให้ผู้เขียนได้เห็นรูปแบบการเขียนที่แตกต่างกันไปในงานเขียนแต่ละชิ้น ซึ่งจะเป็ประโยชน์มากต่อการเขียนของผู้เขียนเอง

4. กระบวนการและผลผลิตของงานเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในกระบวนการเขียนว่า ในการเขียนแต่ละครั้งนั้นจะต้องมีลำดับขั้นตอนมาซึ่งเขียนเพียงครั้งเดียวเป็นงานเขียนทันที แต่จะต้อง มีการศึกษาหาข้อมูล มีการวางแผน เพื่อเขียนฉบับร่างก่อน แล้วจึงทบทวนแก้ไข เพื่อให้ได้งานเขียน ที่มีคุณภาพ

5. การวิเคราะห์รูปแบบของภาษาเขียน ผู้เขียนจะต้องมีความรู้และความเข้าใจในรูปแบบ ของงานเขียนแต่ละประเภทว่างานเขียนใดควรใช้รูปแบบการเขียนแบบใด เพื่อเลือกใช้รูปแบบนั้นให้ เหมาะสมกับงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการจะเขียน

ศิริพร พัวพันธ์ (2532 : 17 - 18) สรุปองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนไว้ ดังนี้

1. กลไกในการเขียน ได้แก่ การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษา
2. หลักภาษา ได้แก่ การเขียนประโยคที่ถูกต้องตามหลักภาษานั้น
3. เนื้อหาซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ได้แก่ สาระในการเขียนให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ ผู้เขียนต้องการและเหมาะสมกับผู้อ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของงานเขียนนั้นประกอบไปด้วยองค์ประกอบเกี่ยวกับความรู้ใน
สิ่งที่จะเขียน ความสามารถในการใช้ภาษาเขียน และความสามารถในการเชื่อมโยงความคิด
ประสบการณ์ หรือสิ่งที่ต้องการสื่อสารออกมาเป็นงานเขียนที่มีวัตถุประสงค์ตามที่ผู้เขียนตั้งใจไว้

หลักการเขียน

การเขียนเรื่องใดดีต้องมีหลักหรือขั้นตอน ดังนี้ (อัจจิมา เกิดผล. 2535 :
78 - 82)

1. การเลือกเรื่องที่จะเขียน ผู้เขียนควรเลือกเรื่องที่ตนมีความรู้ ความคิดและ
ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างดีที่สุด ซึ่งอาจหาได้จากประสบการณ์ของตนเอง หรือจาก
ประสบการณ์ของผู้อื่นที่ทราบจากการอ่าน การฟัง การสอบถามหรือการสนทนา เป็นต้น
2. การตั้งจุดประสงค์ในการเขียน ผู้เขียนจะต้องตั้งจุดประสงค์ที่แน่ชัดว่า เขียนเพื่อ
อะไร ซึ่งจะช่วยให้การเขียนอยู่ในแนวทางหรือขอบเขตที่แน่นอน และเขียนได้ง่ายขึ้น จุดประสงค์
ของการเขียน เช่น เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เพื่อชักจูงใจ เพื่อสร้างจินตนาการหรือเพื่อให้
ความบันเทิง เป็นต้น
3. ความรู้เรื่องรูปแบบการเขียน ซึ่งแต่ละงานเขียนจะมีลักษณะแตกต่างกันไป ผู้เขียน
ต้องรู้รูปแบบการเขียนที่ตนเขียน เพื่อวางแผนการสื่อความรู้ ความคิด ความรู้สึกของตนให้ผู้อ่าน
ได้เข้าใจง่ายยิ่งขึ้น
4. การรวบรวมความคิดโดยการวางโครงเรื่อง การวางแผนเขียนและการสร้าง
จินตนาการในการเขียนนวนิยายหรือเรื่องสั้น วิธีการเสนอเรื่องให้ผู้อ่านจะกำหนดเป็นโครงเรื่อง
โดยมีส่วนประกอบ 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่องและสรุป
5. การใช้ความสามารถในการถ่ายทอดหรือการเขียน เช่น มีความสามารถในการวาง
โครงเรื่อง ผูกเรื่องให้เข้าใจผู้อ่าน มีความสามารถในการใช้ถ้อยคำ วลีหรือภาพพจน์ให้เหมาะสม
กับเรื่องที่ตนเขียน สามารถวางคำและวางประโยคใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า และรู้จักกลวิธีเขียน
การร้อยย่อหน้าต่าง ๆ ช่วยลำดับความคิดให้มีระเบียบยิ่งขึ้น สามารถวางประโยคที่เป็นส่วนขยายใจความ
สำคัญได้อย่างเหมาะสม รู้จักเสนอข้อมูลตัวอย่างต่าง ๆ ข้ออ้างอิงมาช่วยขยายความคิดได้ดี สามารถ
แบ่งเนื้อหาออกเป็นหลาย ๆ ย่อหน้าได้โดยให้เนื้อหานั้นมีเอกภาพสัมพันธภาพและสารัตถภาพสอดคล้อง
กลมกลืนร่วมกันอย่างดี

สรุปได้ว่า หลักการเขียนที่ดีนั้นควรจะเริ่มจากการเลือกเรื่อง การตั้งจุดประสงค์ในการเขียน การวางแผนในการสื่อความรู้ความคิด การวางโครงเรื่องและการใช้ความสามารถในการถ่ายทอดหรือการเขียน

ลักษณะงานเขียนที่ดี

งานเขียนแต่ละประเภทจะมีลักษณะแตกต่างกันตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ที่ต้องการสื่อความงานเขียนทุกประเภท ต้องมีคุณภาพในตัวเอง เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้อ่านงานกาได้ว่ากำลังอ่านงานเขียนประเภทใด ดังที่ สมพร มั่นตะสูตร (2536 : 149) อธิบายถึงลักษณะของงานเขียนที่ดีมี 6 ประการคือ

1. มีเอกภาพ หมายถึง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเนื้อความกล่าวคือ การเขียนเรื่องใดก็ตาม จะต้องมีความสำคัญหรือมีจุดมุ่งหมายเพียงอย่างเดียวไม่เขียนนอกเรื่องผู้เขียนจะต้องเขียนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ หากมีการอธิบายความใดก็เป็นไปเพื่อขยายใจความสำคัญนั้นให้กระจ่างขึ้น
2. มีสัมพันธภาพ หมายถึง ข้อความมีความเกี่ยวเนื่องเป็นเรื่องเดียวกันในทุก ๆ อนุเจตแต่ละอนุเจตจะต้องมีความเชื่อมโยง สงทอถึงกัน คล้องกันไปเหมือนลูกกรรตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ขาดตอน
3. มีสารัตถภาพ หมายถึง เน้นใจความสำคัญ ความใดที่สนับสนุนเนื้อเรื่องให้เด่นชัดจะต้องมีเนื้อที่มาก ส่วนที่เป็นพลความต้องกล่าวแต่น้อยเพื่อไม่ให้แย่งที่ข้อความสำคัญ ถ้าพลความมากที่เป็นใจความสำคัญกลับพูดน้อยเรียกว่า ขาดสารัตถภาพ
4. มีความกระชับแจ่ม หมายถึง งานเขียนนั้นไม่คลุมเครือที่จะก่อให้เกิดความสงสัยแก่ผู้อ่าน ถ้าข้อความใดทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยจะต้องอธิบายขยายความให้ชัดเจน หรือหาคำจำกัดความที่มีความหมายกระชับรัดกุมที่สุด
5. มีแง่มุมคงที่ หมายถึง การแสดงความคิดเห็นในการเขียนที่คงเส้นคงวาตลอดเวลาโดยไม่เปลี่ยนความคิดหาในงานเขียนที่กำลังเขียนอยู่
6. มีความน่าสนใจติดตาม หมายถึง ไม่ทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายในการอ่านมีกลวิธีกระตุ้นให้ผู้อ่านสนใจตั้งแต่ต้นหรือแม้อ่านจบแล้วก็ตามก็ยังชวนให้คิดถึง บางครั้งมีการวิพากษ์วิจารณ์ติดตามมาหรือเมื่ออ่านจบแล้วจะ เกิดความคิดเหมือนถูกท้าทายให้ติดตามเรื่องนั้นต่อไปอีก

การสอนทักษะการเขียน

ทักษะการเขียน เป็นทักษะที่ต้องการเวลาและความสม่ำเสมอในการฝึกฝน ผู้สอนจะต้องพยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีลักษณะแตกต่างกันออกไป เพื่อให้มีบรรยากาศการเรียนที่น่าสนใจ และเพิ่มพูนทักษะการเขียนให้ดียิ่งขึ้น ซึ่ง สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2533 : 117 - 119) ได้เสนอแนะหลักสำคัญในการสอนทักษะการเขียนไว้ดังนี้

1. ก่อนสอนผู้สอนควรทดสอบความพร้อมในการเขียนของผู้เรียน
2. ผู้สอนควรปลูกฝังให้ผู้เรียนตระหนักคุณค่าของการเขียนที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันและสามารถยึดเป็นอาชีพด้านอนาคต
3. การสอนแต่ละครั้ง ผู้สอนควรตั้งจุดประสงค์ในแต่ละครั้งอย่างชัดเจน
4. ในการสอนเขียนผู้สอนไม่ควรกำหนดหัวเรื่องตายตัว ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเสนอและเลือกเรื่องเอง
5. ควรสอนทักษะการเขียนให้สัมพันธ์ทักษะและสัมพันธ์กับวิชาอื่น
6. ผู้สอนควรรวบรวมวิธีการดูใจหลาย ๆ รูปแบบ
7. การจัดกิจกรรมและมอบหมายงานควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. ผู้สอนควรรวบรวมวิธีสอนหลาย ๆ แบบ เพื่อให้บรรยากาศการเรียนการสอนน่าสนใจและเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเขียน
9. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมประกอบการสอนหลาย ๆ ประเภท และควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมนั้นด้วย และกิจกรรมการเขียนนั้นก็ควรจะเป็นกิจกรรมที่ทำให้ประสบการณ์ตรงผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองให้มากที่สุด
10. การสอนทักษะการเขียนที่ได้ผลดีนั้น ผู้สอนควรรวบรวมสื่อการสอนประกอบด้วย เพราะจะช่วยเร้าความสนใจและยังทำให้เข้าใจบทเรียนเร็วขึ้น
11. ผู้สอนควรวางแผนการสอนอย่างละเอียด
12. ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์การเขียนประเภทต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเขียนโดยมีหลักเกณฑ์ นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยให้การประเมินผลง่ายขึ้น ผู้เรียนเองก็สามารถปรับปรุงทักษะการเขียนของตนเองให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

13. ในกรณีที่ผู้เรียนประสบปัญหาในการเขียน เช่น ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ผู้สอนอาจช่วยได้โดยสร้างสถานการณ์ และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเขียน

14. เมื่อผู้เรียนเขียนตามที่คุณสอนมอบหมายแล้ว ผู้สอนควรรีบตรวจให้เสร็จแล้วคืนให้ผู้เรียน พร้อมทั้งเขียนติชมให้ชัดเจน เพื่อว่าผู้เรียนจะได้ทราบว่ามีข้อดีข้อด้อยอย่างไร ทั้งนี้เป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจในการเขียนต่อไป

15. นอกจากสอนเขียนในชั้นเรียนตามปกติแล้ว ผู้สอนควรจัดกิจกรรมหรือมอบหมายงานให้ผู้เรียนไปทำนอกชั้นเรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเขียนได้อย่างสม่ำเสมอ

จากหลักการเขียนลักษณะงานเขียนและการสอนทักษะการเขียนนั้น สรุปได้ว่า ควรเริ่มจากทดสอบพื้นฐานการเขียนของผู้เรียน แล้วจึงจุดประสงค์การสอนเขียน และฝึกให้ผู้เรียนตั้งจุดประสงค์การเขียน ให้แนวการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติในเรื่องหลักการเขียน เช่น การฝึกคิด ฝึกการวางโครงเรื่อง การฝึกถ่ายทอดความคิด ทั้งนี้จะต้องเป็นกิจกรรมที่ฝึกเขียนจากระดับที่ง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น และเป็นการสอนที่ใช้ทักษะสัมพันธ์ นอกจากนั้นจัดให้มีการประเมินผลการเขียนเป็นระยะ ๆ พร้อมทั้งมีการติชมผลงานแล้วแจ้งให้ผู้เรียนทราบ

การวัดความสามารถในการเขียน

สำหรับการวัดความสามารถในการเขียนนั้น ได้มีผู้เชี่ยวชาญด้านการทดสอบหลายท่านเสนอแนวทางดังนี้

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 69 – 75) ได้เสนอว่า การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนควรจัดองค์ประกอบหรือทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนในลักษณะดังนี้

1. วัดทักษะด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียนหรือไม่ เช่น เรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานกับกิริยา การใช้สรรพนาม การเปรียบเทียบคุณศัพท์ การสร้างรูปคำกิริยาวิเศษณ์ การสร้างรูปคำกิริยาอปกติ ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตจริง

2. วัดความสามารถการเรียบเรียงข้อความ ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่จัดเป็นตอน ๆ เข้าเป็นประโยค หรือเรียบเรียงเรื่องราวในหนึ่งย่อหน้าได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่

3. วัดทักษะด้านการใช้กลไกในการเขียน ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยตัวอักษรใหญ่ และการสะกดคำให้ถูกต้อง เป็นต้น

โวดเคอริช (McColly. 1970 : 148 - 156 ; citing Diederich 148 - 156) กำหนดองค์ประกอบในการตัดสินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ คือ พิจารณาถึงความชัดเจน ความต่อเนื่องและความสมเหตุสมผล

2. รูปแบบของเรียงความ พิจารณาถึงการเรียบเรียงเรื่องและลำดับความคิด

3. อรรถรสในการเขียน พิจารณาสีลาการเขียนที่น่าสนใจ และเชื่อถือได้

4. กลไกการเขียน พิจารณาการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์

5. การใช้คำ พิจารณาการเลือกใช้คำและการเรียบเรียงคำ

ฮีตัน (Heaton. 1979 : 134 - 135) เสนอแนะว่าการวัดความสามารถในการเขียนนั้น ควรจะวัดผู้เขียนในด้านต่อไปนี้

1. วัดความสามารถด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนเรื่องนั้น ๆ

2. วัดความสามารถการใช้คำศัพท์ หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง เหมาะสม และหลากหลาย

3. วัดความสามารถด้านกลไกการเขียน หมายถึง เครื่องหมายวรรคตอนและตัวสะกดที่ผู้เขียนใช้ได้ถูกต้อง

4. วัดด้านความคล่องแคล่วของการเขียน คือ วัดด้านลีลา และความคล่องของการสื่อความหมาย หมายถึง ความสามารถในการนำเสนอเนื้อเรื่องและความคิด ให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ การเลือกใช้ถ้อยคำ สีลาการเขียน และโวหารต่าง ๆ

5. วัดด้านความสัมพันธ์ของข้อความ หมายถึง การจัดลำดับความคิด และการเรียบเรียงข้อความ

บังอร สว่างวรรส และเยาวภา พุกกะคุปต์ (2524 : 50) สรุปถึงองค์ประกอบที่นำมาพิจารณาเพื่อวัดความสามารถในการเขียน 5 ประการคือ

1. เนื้อหา ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกและความรู้ที่ผู้เขียนเสนอแก่ผู้อ่าน
2. วัตถุประสงค์ในการเขียน ได้แก่ งานเขียนนั้นจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์และผู้อ่านตลอดเวลา ซึ่งรวมถึงความสามารถในการเลือกสรร การจัดและลำดับเรื่องราวให้มีความต่อเนื่องกันด้วย
3. ไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง
4. ลีลาการเขียน ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน
5. กลไกการเขียน ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดตัวอักษรที่ถูกต้องจากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่า การวัดความสามารถด้านการเขียนนั้น จะวัดในด้านต่อไปนี้ ด้านภาษา ได้แก่ กลไกการเขียน ไวยากรณ์ และคำศัพท์ ส่วนด้านความคิด ได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาและลีลาการเขียน ซึ่งรวมถึงสำนวนโวหาร และอารมณ์ของผู้เขียนด้วย

การประเมินผลงานเขียน

การประเมินผลงานเขียนมีผู้รู้ได้เสนอแนะวิธีการประเมินไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

เปลื้อง ณ นคร (2514 : 80) มีหลักการการให้คะแนนเรียงความโดยแบ่งออกเป็นสาม ๆ ดังนี้คือ เนื้อหาร้อยละ 50 แบ่งออกเป็นข้อเท็จจริงร้อยละ 30 และความคิดร้อยละ 20 สำนวนภาษาร้อยละ 30 คือการวางรูปเรียงความมีย่อหน้า เว้นวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอน อักษรวิธีร้อยละ 20

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2519 : 178) มีหลักการการตรวจให้คะแนนเรียงความดังนี้ คือ ตั้งเกณฑ์ให้คะแนนไว้ก่อน ถ้าพอใจมากให้คะแนน 16 ขึ้นไปจากคะแนนเต็ม 20 พอใจพอประมาณ คะแนนจะอยู่ระหว่าง 14 - 15 และที่พอใจน้อยและไม่พอใจจะอยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือระหว่าง 10 - 13 คะแนน โดยอ่านครั้งแรกดูเป้าหมายเรื่องที่เขียน ดูวิธีพูดว่าน่าสนใจหรือไม่ ภาษาฟังราบรื่นหรือไม่ จากนั้นดูความยาวของเนื้อเรื่องต้องยาวพอสมควรตามที่กำหนดไว้ให้และดูสิ่งประกอบอื่น ๆ เช่น การเว้นวรรคตอน เขียนซ้ำซาก ใช้คำวกวนหรือไม่ เป็นต้น

ชวาล แพรัตกุล (2520 : 79) แนะนำให้ใช้วิธีการจัดอันดับคุณภาพ ดังนี้คือ ให้วัดความสามารถในการเขียนเรียงความโดยการจัดอันดับคุณภาพ ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบคุณภาพระหว่างกันเองในกลุ่ม โดยผู้สอนพยายามตีราคางานนั้นออกมาเป็นอันดับ แล้วใช้วิธีการทางสถิติแปลงอันดับคุณภาพเหล่านั้นออกมาเป็นปริมาณตัวเลขซึ่งเรียกว่า คะแนน อีกทีหนึ่ง

สุนันท์ สลโรสุม (2526 : ภาคผนวก) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการตรวจเรียงความ วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องรูปแบบการสอนเขียนและปัญหาการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา ดังนี้

การพิจารณาให้คะแนนนั้นพิจารณาจาก 5 ส่วนดังนี้

- ส่วนที่ 1 การเสนอเรื่อง 50 คะแนน
- ส่วนที่ 2 การลำดับเรื่อง 15 คะแนน
- ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย 20 คะแนน
- ส่วนที่ 4 การรักษารูปแบบของการเขียน 5 คะแนน
- ส่วนที่ 5 การใช้ข้ออ้างการณ์ หรืออารมณ์ 10 คะแนน

โดยแต่ละส่วนมีแนวการพิจารณาดังนี้

ส่วนที่ 1 การเสนอเรื่อง ให้พิจารณาว่า เขียนเรื่องประเภทใดต้องเขียนให้ตรงตามเกณฑ์เฉพาะอย่างของงานเขียนประเภทนั้น มีการเสนอเรื่องอันประกอบด้วยสาระ ความรู้ ความถูกต้อง ชัดเจนจริงเสริมความคิดตามสมควร และมีเนื้อความอันแสดงทิศทางของการเขียนที่ชัดเจน

ส่วนที่ 2 การลำดับเรื่อง ให้พิจารณาการเรียบเรียงเนื้อหา ความมีระเบียบเกี่ยวเนื่องกัน ปลอดภัย มีการลำดับความคิดที่ไม่สับสน ไม่วกวน ไม่ย้อนไปย้อนมา เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วแสดงความสามารถของผู้เขียนในการวางโครงเรื่องที่ดี คือมีความสัมพันธ์กันโดยตลอดทั้งการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่องและการปิดเรื่อง

ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ให้พิจารณาดังนี้

1. ด้านอักขรวิธี การเขียนสะกดการันต์ ไม่ควรฉีกคำหรือแยกคำในที่อันไม่ควร
2. ด้านการใช้คำ วลี ประโยค พิจารณาการใช้ให้มีความชัดเจน สื่อความหมาย

ได้ตรงประเด็น ช่วยให้เกิดความชัดเจน อ่านแล้วรู้เรื่อง น่าอ่าน ไม่หยาบคาย ถ้าผู้เขียนมีลักษณะสร้างสรรค์ มีความเป็นตัวของตัวเองเรียงความจะยิ่งน่าอ่านชวนติดตาม

ส่วนที่ 4 การรักษารูปแบบการเขียน ให้พิจารณาการเขียนเว้นวรรคตอน การย่อหน้าในที่อันควร การแบ่งย่อหน้าอันเป็นการรักษารูปแบบของการเขียนเรียงความนับว่ามีความสำคัญ เพราะการแบ่งสัดส่วนของย่อหน้าที่ดีจะช่วยให้เนื้อหาชัดเจนและน่าอ่าน

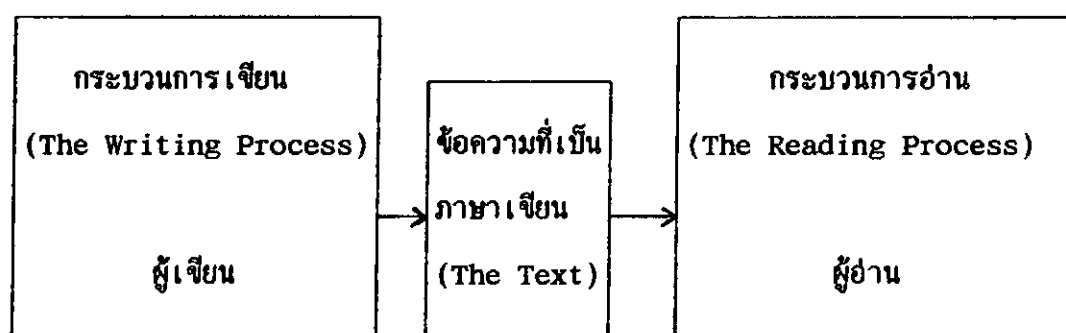
ส่วนที่ 5 การใช้อุปมาหรืออุปมาอุปไมย หมายถึง การใช้ภาษาอันเป็นเครื่องประดับให้เรียงความน่าอ่าน เช่น การใช้คำที่มีน้ำหนัก การใช้สำนวนโวหาร การเปรียบเทียบอุปมาสาธก (การยกตัวอย่าง) การอ้างอิงสำนวน คำพังเพย สุภาษิต คำคม ข้อคิด บทกวี และบทพระธรรมต่าง ๆ การใช้ลักษณะดังกล่าวนี้ ถ้าอยู่ในที่อื่นเหมาะสมจะช่วยเร้าใจหรือเชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจ ชวนคิดหรือชวนติดตามเนื้อความที่เขียนนั้น

เอกสารที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน

ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน เป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างมากในการศึกษาหาความรู้ อีกทั้งยังมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะทักษะการอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดที่สัมพันธ์กับความรู้ทางภาษาในขณะที่ผู้อ่านต้องพยายามถอดความหมายของภาษาเขียนโดยนำความรู้ในการใช้ภาษา การเรียบเรียงถ้อยคำและประสบการณ์ของผู้อ่านมาช่วยทำความเข้าใจงานเขียนนั้น และการเขียนก็เป็นกระบวนการทางความคิดเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด โดยอาศัยความรู้ทางภาษา การเรียบเรียงถ้อยคำ และประสบการณ์ของผู้เขียนมาช่วยในการผลิตงานเขียนเช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านและทักษะการเขียนดังกล่าว มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้

จากภาพประกอบ 1 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก กระบวนการต่าง ๆ ของทักษะทั้งสองนั้นเป็นกระบวนการเดียวกัน แต่ต่างกันที่จุดประสงค์ กล่าวคือ ผู้เขียนมีความรู้และความต้องการจะสื่อความรู้ให้แก่ผู้อ่าน จึงมีกระบวนการเขียนขึ้นเพื่อเสนอความรู้อย่างมีความหมายแก่ผู้อ่าน ส่วนผู้อ่านนั้นได้รับงานเขียนที่ผู้เขียนเขียนมาอ่าน และทำความเข้าใจในงานเขียนนั้น เพื่อจะได้ทราบถึงจุดประสงค์และความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะนำเสนอแก่ผู้อ่าน และเมื่ออ่านเข้าใจแล้วผู้อ่านจะได้รับความรู้เพิ่มพูนขึ้น ดังแสดงในภาพประกอบ 1

คบิน และออลเชน (Dubin and Olshain. 1980 : 354) อธิบายถึงการสื่อสารว่าการสื่อสารด้วยการพูดนั้น การพูดมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเข้าใจคำพูด เพราะผู้พูดเป็นผู้ใส่รหัสในภาษาและผู้ฟังเป็นผู้ถอดรหัส การสื่อสารด้วยการเขียนก็ควรจะมีลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ ผู้เขียนก็น่าจะมีความสัมพันธ์กับผู้อ่าน แม้ว่าผู้เขียนและผู้อ่านไม่ได้เผชิญหน้ากันในขณะที่สื่อสารด้วยภาษาเขียนก็ตามแต่ความสัมพันธ์ยังคงอยู่ ดังรูปแบบที่แสดงไว้ในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการเขียนและกระบวนการอ่าน

จากรูปแบบความสัมพันธ์ดังกล่าว ในกระบวนการเขียน ผู้เขียนใช้ความรู้ด้านโครงสร้างทางภาษา คำที่มีความหมาย คำเชื่อม และเครื่องหมายต่าง ๆ เพื่อใส่รหัสให้ข่าวสารด้วยรูปแบบของข้อความที่เป็นภาษาเขียน และจากข้อความที่เป็นภาษาเขียนดังกล่าว ผู้อ่านก็ต้องใช้ความรู้เรื่องเดียวกันนี้ในการตีความข่าวสารออกมาในกระบวนการอ่าน

เทียร์นีย์ และเพียร์สัน (Tierney and Pearson. 1983 : 568) อธิบายถึงความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านและทักษะการเขียนว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนนั้นมีโครงสร้างของกระบวนการที่คล้ายคลึงกันทั้งสองทักษะต่างก็เป็นการเรียบเรียงเนื้อหา สำหรับผู้อ่านนั้นความเข้าใจความหมายของเนื้อเรื่องที่อ่านเกิดขึ้นได้จากการใช้ความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านร่วมกับตัวชี้แนะที่ผู้เขียนได้เสนอไว้ในบทอ่านผ่านกระบวนการคิด เพื่อเข้าใจความหมายหรือได้รับความรู้จากงานเขียนนั้น ๆ สำหรับผู้เขียนซึ่งเขียนงานเขียนแต่ละชิ้นนั้นจะต้องมีความรู้และประสบการณ์นำเสนอความคิดออกมาในรูปของภาษาเขียน ซึ่งผู้เขียนจะต้องพิจารณาภาษาและเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้อ่าน เพื่อสื่อสารกับผู้อ่านได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการ หรืออาจกล่าวได้ว่า ทั้งผู้อ่านและผู้เขียนจะสื่อสารซึ่งกันและกันโดยมีงานเขียนเป็นสื่อกลาง

วิทท็อค (Wittrock. 1983 : 600) ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไว้ว่า ทั้งทักษะการอ่านและทักษะการเขียนต่างก็เป็นกระบวนการทางความคิดของมนุษย์ที่คล้ายคลึงกันแต่สวนทางกัน นั่นคือ ทักษะการเขียนเป็นกระบวนการที่นำเสนอความหมายออกมาเป็นงานเขียน โดยผู้เขียนจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ประสบการณ์ และความรู้ทางภาษาของผู้เขียนเพื่อนำเสนอออกมาเป็นงานเขียน แต่ทักษะการอ่านนั้นผู้อ่านจะพิจารณาจากงานเขียนที่อ่านและใช้ความรู้ ประสบการณ์และความรู้ทางภาษาของตนเองผ่านกระบวนการทางความคิดเพื่อหาความหมายของบทอ่านนั้น

ไอสเตอร์โฮลด์ (Eisterhold. - 1990 : 89 - 93) สรุปความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและการเขียนออกเป็น 3 รูปแบบดังนี้

1. รูปแบบของความสัมพันธ์แบบตรง (The Directional Model) รูปแบบนี้การอ่านและการเขียนมีส่วนประกอบของโครงสร้างร่วมกัน โครงสร้างที่จำเป็นของทักษะหนึ่งจะมีประโยชน์ต่ออีกทักษะหนึ่งด้วย เช่น ถ้าผู้อ่านอ่านบทอ่านที่มีรูปแบบการเขียนแบบเปรียบเทียบ ก็จะทำให้มีความรู้ในรูปแบบการเขียนนี้ และสามารถนำมาใช้เมื่อผลิตงานเขียน ของตนเองได้

2. รูปแบบของความสัมพันธ์แบบอ้อม (The Non-Directional Model) รูปแบบนี้การอ่านและการเขียนต่างก็เป็นกระบวนการทางความคิดซึ่งมีปฏิกริยาร่วมกัน มีผลต่อกันและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยงานเขียนเป็นการนำเสนอข้อมูลข่าวสารผ่านทางภาษา และผู้อ่านจะอ่าน

งานเขียนโดยได้รับความรู้จากงานเขียนนั้นด้วยความรู้ทางภาษาเช่นเดียวกัน แต่ทั้งสองกระบวนการนี้ยังต้องอาศัยประสบการณ์และความรู้เดิมของผู้อ่านและผู้เขียนเป็นสิ่งช่วยให้การอ่านและการเขียนนั้นประสบผลสำเร็จ

3. รูปแบบของความสัมพันธ์แบบสองทาง (The Bidirectional Model) รูปแบบความสัมพันธ์เป็นรูปแบบซับซ้อน กล่าวคือ นอกจากทักษะการอ่านและทักษะการเขียนจะเป็นทักษะที่มีปฏิกริยาร่วมกัน ในแต่ละระดับความสามารถของการอ่านและการเขียน ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทั้งสองจะแตกต่างกันไปด้วย เช่น จากผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของผู้เรียนเกรด 2 พบว่า จะเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการจำและสะกดคำ แต่สำหรับผู้เรียนเกรด 5 นั้น ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน จะเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน การเปรียบเทียบโครงสร้าง และการใช้คำศัพท์ในงานเขียน เป็นต้น

แลงเกอร์ (Langer. 1982 : 336 - 340) อธิบาย ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การคิด การเขียนว่า หลังจากการอ่านผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจ ความติดต่องาน และต้องการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นต่อสิ่งที่ได้อ่าน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีแตกต่างกันไป ถ้าผู้เรียนได้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกนั้นออกมาเป็นภาษาเขียน นอกจากจะได้พัฒนาทักษะการอ่านและการคิดแล้วยังได้พัฒนาทักษะการเขียนควบคู่กันไปด้วย

เฮนนิ่งส์ (Hennings. 1982 : 8) อธิบายถึงประโยชน์ของการเขียนต่อการอ่านว่า ในการเรียนรู้เพื่อเรียบเรียงเนื้อความเป็นงานเขียน ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงวิธีการที่ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดที่ซับซ้อนของเขาออกมาเป็นภาษาเขียน ในขณะที่ผู้เขียนก็จะสะสมความรู้และประสบการณ์ที่ได้เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อความในแบบเดียวกัน เมื่อได้อ่านในครั้งต่อ ๆ ไป

แครชเชน (Krashen. 1984 : 20) สรุปว่า ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนนั้นมีผลมาจากการอ่านมากไม่ว่าจะเป็นการอ่านเพื่อความรู้หรือการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

ไอสเตอร์โฮลด์ และคนอื่น ๆ (Eisterhold and others. 1990 : 248) สรุปว่า การให้ข้อมูลทางภาษาด้านการอ่านจะมีผลต่อการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทั้งด้านการอ่านและการเขียนเช่นเดียวกับที่การให้ข้อมูลทางทักษะการเขียน จะมีผลต่อการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทั้งด้านการอ่านและการเขียน

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กันแบบเอื้อประโยชน์ต่อกันและกัน ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดี มีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านที่ดี คุณภาพของงานเขียนมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการอ่านของผู้เขียน ดังนั้น ผู้เขียนที่มีความสามารถในการเขียนดีมักจะเป็นผู้มีประสบการณ์ในการอ่านมากด้วย เพราะทักษะทั้งสองส่งเสริมความสามารถซึ่งกันและกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่ออรรถลักษณะ

หลักการและทฤษฎีการใช้สื่ออรรถลักษณะ

การใช้สื่ออรรถลักษณะ จะยึดบทเรียนหรือกิจกรรมน่าเป็นหลัก ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้นบทเรียนหรือกิจกรรมนั้นจะต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อน เพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมและยึดหลักการพัฒนาจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday มหาวิทยาลัยซิดนีย์ ออสเตรเลีย เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบทภาษาในกาลเทศะต่าง ๆ ที่ใช้ในสังคม ย่อมมีสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมแตกต่างกันไป ตลอดจนมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในสังคม ดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2536 : 25 - 26)

1. ความหมายของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร หมายถึง การศึกษาทางด้านภาษาศาสตร์จะเกี่ยวกับความหมายของภาษาที่เกี่ยวข้องกับระบบสังคมหรือวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมาย ความหมายของคำต่าง ๆ จะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมหรือกิจกรรมทางสังคมที่มีเป้าหมายในการสื่อสารต่าง ๆ กัน โดยการติดต่อสื่อสารจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การเข้าใจความหมายของคำ การถ่ายทอดได้ถูกต้องตามเหตุการณ์และสภาพความเป็นจริง
2. บริบทภาษา หมายถึง สภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นในขณะที่มีการสื่อสารทางภาษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม การใช้ภาษา และวิธีการสื่อสารภาษาให้ตรงกับเป้าหมายและเหมาะสม เพราะการเรียนรู้ภาษา ถ้าปราศจากการพิจารณาถึงบริบทภาษาแล้ว การติดต่อสื่อความหมายก็

ไม่ประสบผลสำเร็จ ดังนั้น ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจในบริบทภาษา ซึ่งจะทําให้เนื้อความแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น

3. เนื้อความ หมายถึง ตัวภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นเสมือนตัวแทนของความหมาย และการแสดงออกไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน เนื้อความของภาษา มีความสำคัญ 2 ประการคือ

3.1 ผลของการสื่อความหมาย หมายถึง เนื้อความจะทําให้เกิดความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่า หมายถึงสิ่งใด

3.2 เป็นกระบวนการของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทําให้เข้าใจ ได้ว่า ควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ในแต่ละชนิดของลักษณะ การพูดหรือการเขียน

นอกจากนี้ ฮอลลิเดย์ (Halliday. 1985 : 5) ยังอธิบายถึง ลักษณะบริบทภาษา ที่มีบทบาทในการทําให้เนื้อความนั้นมีความหมายชัดเจน คือ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ และ บริบททางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง

บริบทภาษาของสถานการณ์ (Context of Situation)

เป็นบริบทซึ่งเกี่ยวข้องกับสภาพสังคมหรือชุมชนที่ผู้ใช้ภาษาดำเนินชีวิตอยู่ องค์ประกอบ ของบริบทภาษาของสถานการณ์ แบ่งได้ 3 ประการได้แก่

1. เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูดหรือข้อความที่อ่าน หรือเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสาร ถือว่าเป็นข้อความต่อเนื่อง โดยอาจเป็นไปได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน

2. ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทําให้การใช้ภาษาแตกต่างกันในแต่ละ สถานการณ์

3. วิธีการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษาที่ใช้ใน บริบทต่าง ๆ มีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

จะเห็นว่า องค์ประกอบทั้ง 3 อย่างในบริบทของสถานการณ์ภาษานั้นมีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่าง ๆ ตามสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบเหล่านี้มีความสำคัญต่อการสร้างเนื้อความซึ่งจำเป็นต้องสอดคล้องกับบริบทภาษา เพื่อสร้างความเข้าใจ และการรับรู้แก่ผู้รับสาร ซึ่งอาจเป็นผู้ฟังหรือผู้อ่านอย่างชัดเจนถูกต้อง

บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture)

ภาษาที่ใช้ในสังคมและชุมชน จะมีความแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษา นอกจากนี้ คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาจะแตกต่างกันไปด้วย ความแตกต่างเหล่านี้เป็นลักษณะของภาษาที่เรียกว่า ทำเนียบภาษา (Register) เช่น เมื่อกล่าวถึงพระมหากษัตริย์ ทำเนียบภาษาที่ใช้เฉพาะ คือ คาราชาศัพท์ ฉะนั้น ทำเนียบภาษาจะเกิดขึ้นควบคู่ไปกับบริบทที่แตกต่างไปตามกาลเทศะตามเรื่องราวที่กล่าวถึงบุคคลที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษานั้น

แบบหรือชนิดของภาษาหรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์ นักการศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า "Genre" หมายถึง แบบหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์ และวัฒนธรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัว การทำให้ผู้ใช้ภาษาประสบความสำเร็จในการใช้ภาษานักวางหลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการใช้ภาษาอย่างอิสระได้

อรรถลักษณะของภาษา

อรรถลักษณะของภาษาที่ใช้สื่อความหมายมีเป้าหมายและรูปแบบที่ครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ทางภาษาอย่างชัดเจน การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความจะทำให้การฟัง หรือการอ่านชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้การจับใจความ การหารายละเอียดของเรื่อง และการแสดงความคิดเห็นสามารถกระทำได้ง่ายขึ้น

อรรถลักษณะของภาษามีหลายชนิด ซึ่งภาษาทุกภาษาจะมีอรรถลักษณะ เฉพาะที่จะใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ นักภาษาศาสตร์หลายกลุ่ม แบ่งอรรถลักษณะของภาษาแตกต่างกันไปตามแนวคิดของกลุ่ม การศึกษาครั้งนี้ยึดอรรถลักษณะภาษาตามแนวของ คลอเลจแฮน (Callaghan) และ รุเธอรี (Rothery) ดังนี้ (Callaghan and Rothery. 1988 : 53 - 90)

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีการ (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไปจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่อง
ของเนื้อความ เพื่อการสื่อความหมายของภาษาและลักษณะของภาษาดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจาก
ประสบการณ์ของผู้เขียน

1.1 ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

- 1.1.1 เริ่มด้วยบทนำ
- 1.1.2 มีลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
- 1.1.3 มีบทสรุป

1.2 ลักษณะของภาษา

- 1.2.1 มีคำวิเศษณ์บอเวลาและลำดับเหตุการณ์
- 1.2.2 อ้างถึงบุคคล
- 1.2.3 เป็นเรื่องเล่าในอดีต
- 1.2.4 มีคำเชื่อมเพื่อบอกลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังและให้ใจความสัมพันธ์

ต่อเนื่องกันเช่น แล้วดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้านี้ หลังจาก ฯลฯ

1.2.5 ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

2.1 ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

2.1.1 มีบทนำกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป อาจให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง

2.1.2 บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภท ลักษณะท่าทีหรือลักษณะพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

2.2 ลักษณะของภาษา

2.2.1 ใช้คำหรือภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

2.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ

2.2.3 อาจมีหัวข้อกล่าวว่าเป็นเรื่อง

2.2.4 มักเป็นประโยคบอกเล่า

3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรและเหตุใดจึงเกิดขึ้น

3.1 ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

3.1.1 บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ

3.1.2 มีบทสรุปจากหลักการ

3.2 ลักษณะของภาษา

3.2.1 เป็นประโยคบอกเล่า

3.2.2 ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

3.2.3 มีคำสันธานเชื่อมประโยคบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

3.2.4 ใช้คำวิเศษณ์เพื่อขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัวหรือความคิดเห็นของตนเองที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

4.1 ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

4.1.1 แสดงเหตุและผลของเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น แสดงประโยชน์หรือความสำคัญ

4.1.2 มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่จะ เสนอในแต่ละ

ความคิด

4.1.3 มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของ เรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

4.2 ลักษณะของภาษา

4.2.1 มีข้อความหรือเนื้อความที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

4.2.2 มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความแต่ละความคิด

4.2.3 ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 บุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง

4.2.4 มีคำแสดงเจตคติ

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการกระบวนการหรือขั้นตอน การปฏิบัติที่ชัดเจน

5.1 ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

5.1.1 ต้องมีจุดมุ่งหมายการเขียนที่แน่นอน

5.1.2 ให้รายละเอียดของวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

5.1.3 เรียงลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ

5.2 ลักษณะของภาษา

5.2.1 เป็นประโยคคำสั่ง

5.2.2 ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ

5.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง

5.2.4 ใช้คำนาม

6. เรื่องเชิงจินตนาการ เป็นการเล่าหรือเขียนเรื่องจากจินตนาการส่วนมากจะเป็น เรื่องนิทานหรือนิยาย

6.1 ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

6.1.1 มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัวบุคคล สถานที่

หรือเวลา

6.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง

6.1.3 แสดงปัญหาของเรื่อง

6.1.4 แสดงการคลี่คลายของเรื่องหรือการแก้ปัญหา

6.1.5 อาจให้คติพจน์หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

6.2 ลักษณะของภาษา

6.2.1 เป็นเรื่องเล่าในอดีตหรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

6.2.2 ใช้บทพูดบอกเวลา สถานที่

6.2.3 ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่น ๆ

6.2.4 อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง

6.2.5 ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบอกความเป็นเหตุ

เป็นผล ความคล้อยตามและความขัดแย้ง

7. อภิปราย เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็นชี้ให้เห็นข้อดีข้อเสียเป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

7.1 ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

7.1.1 เริ่มต้นด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน

7.1.2 กล่าวถึงข้อขัดแย้งหรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล

7.1.3 ตอนท้าย กล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร

7.2 ลักษณะของภาษา

7.2.1 มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น

7.2.2 ใช้ประโยคบอกเล่า

7.2.3 มีข้อความสนับสนุนหรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล

7.2.4 ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความ

ขัดแย้ง คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลกัน

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้เห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

8.1 ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

8.1.1 บทนาเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่

8.1.2 ลำดับความของการบอกรายละเอียด

8.1.3 ำให้ความเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

8.2 ลักษณะของภาษา

8.2.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่และลำดับของการบอกรายละเอียด

8.2.2 ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ

8.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เมื่อผู้เรียนเข้าใจอรรถลักษณะของภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนย่อมได้แนวทางของการจัดลำดับเนื้อความเพื่อการสื่อสารให้เหมาะสม และรู้จักเลือกใช้องค์ประกอบย่อยของภาษาได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สื่ออรรถลักษณะ

เชชเตอร์ และสเชคเตอร์ (Shechter and Schecter. 1987 : 23 - 25)

แห่ง Ontario Institute for Studies in Education ทำการวิจัยโดยนำสื่ออรรถลักษณะมาสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนโดยศึกษากับผู้เรียนต่างวัฒนธรรม จำนวน 30 คน ที่เรียนในห้องเรียนเดียวกันระดับเกรด 5 ใช้เวลาสังเกตพฤติกรรม 1 ปี โดยขั้นแรกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบอรรถลักษณะชนิดต่าง ๆ จากการนำสื่อประเภทต่าง ๆ มาประกอบการสอน เช่น หนังสือจากห้องเรียน และห้องสมุด การชมวิดีโอทัศน์ การฟังเทป เป็นต้น เรื่องที่น่าสนใจ โดยผ่านสื่อเหล่านี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับนิยายวิทยาศาสตร์และเรื่องจินตนาการ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจ หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ จากสื่อเหล่านี้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิด มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และผู้เรียนกับผู้เรียน ในการแสดงความคิดเห็นมีเหตุผลสนับสนุนความคิดนั้น จากนั้นผู้วิจัยทำการประเมินผลการเรียนรู้ภาษาและความเข้าใจเรื่องราวจากการสัมภาษณ์และการเขียนเล่าเรื่องจากที่ได้อ่านเนื้อความตามอรรถลักษณะแล้ว ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษาและสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

ฮิลแลนด์ (Hyland. 1990 : 23 – 24) ทำการวิจัยผลการสอนคำอธิบายอรรถลักษณะที่มีต่อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้ง พร้อมทั้งนำเสนอรูปแบบภาษาของการเขียนชนิดต่าง ๆ ในการเขียนเรียงความ ผลการวิจัยปรากฏว่า มีประโยชน์และส่งผลต่อคุณภาพของงานเขียนได้เป็นอย่างดี

จรัล รัตนศิลา (2539 : 114) ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธี MIA ที่ใช้สื่อการสอนแบบอรรถฐานและวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธี MIA ที่ใช้สื่อการสอนแบบอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครูที่ใช้สื่อการสอนแบบอรรถฐาน มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ

Whole Language Approach คำนี้ มีนักการศึกษาหลายคน ได้แปลความหมายไว้ต่างกัน ดังนี้ อารี สัณหวี (2535 : 20) แปลว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติ ส่วนบุญง ดันติวงศ์ (2538 : 142) แปลว่า การสอนภาษาองค์รวม และบังอร พานทอง (2540 : 29) แปลว่า การสอนภาษาโดยเน้นพื้นฐานประสบการณ์ แต่ในที่นี้ผู้วิจัยใช้คำว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติ มีวิวัฒนาการและได้อิทธิพลจากหลายศาสตร์และหลายแนวคิดในด้านการเรียนรู้ทั่วไปและการเรียนรู้ภาษา ได้แก่ เคนเน็ต กู๊ดแมน (Kenneth Goodman. 1982) เยตต้า กู๊ดแมน (Yetta Goodman. 1989) มอลโล (Morrow. 1989) ริตเจิลส์ (Richgels. 1990) ไรนส์ และแคนนาดี (Raines & Canady. 1990) จากงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์แขนงต่าง ๆ นักจิตวิทยาภาษา นักจิตวิทยาพัฒนาการ นักสังคมวิทยาภาษา และนักทฤษฎีการเรียนรู้ที่ได้ทำการศึกษาค้นพบพัฒนาการเกิดของภาษา และกระบวนการรับรู้ของมนุษย์ การสอนภาษาแนวธรรมชาติเป็นการสอนภาษาที่สอดคล้องผสมผสานแนวคิดมาจากนักการศึกษาเหล่านี้ที่พยายามใช้ภาษาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ การสื่อสารและการคิด เป็นการมอง

ภาษาโดยรวม คือ ความหมายของข้อมูล สร้างสรรค์ สิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์จริงมาช่วยทำให้ภาษานั้นง่ายต่อการเรียนรู้ ดังที่ กู๊ดแมน (Goodman. 1989 : 209) นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguists) ชาวอเมริกันถือว่าเป็นบุคคลที่บุกเบิกการสอนภาษาแนวธรรมชาติในอเมริกา ได้พัฒนาทฤษฎีการอ่าน จากงานวิจัยและเสนอแนวคิดว่าการอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดหรือจิตของผู้อ่านกับภาษา ดังนั้น การอ่านจึงต้องคำนึงถึงหลักทางจิตวิทยาในการอ่าน การถ่ายทอดความคิดรวบยอด และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ช่วยในการอ่าน เช่น ความสนใจและประสบการณ์เดิม ฯลฯ เพื่อให้การสอนอ่านประสบผลสำเร็จ

นักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguists) มีอิทธิพลต่อการสอนภาษาแนวธรรมชาติในแง่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนในสถานการณ์ต่าง ๆ การใช้ภาษาจะแตกต่างกันไปตามเนื้อหา บริบท (Context) ทางสังคม วัฒนธรรมและสภาพแวดล้อม จากงานวิจัยการเกิดของภาษา เยตต้า กู๊ดแมน (Yetta Goodman. 1989 : 117) นักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ศึกษาพบว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติที่ได้ผลนั้น ผู้เรียนจะต้องรู้สึกว่าได้รับการยอมรับและบรรยากาศของการเรียนมีการยอมรับความคิดเห็นและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจส่วนข้อมูลที่เรียนควรเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของผู้เรียน อีกทั้งควรเป็นเรื่องที่ผู้เรียนกำลังสนใจในขณะนั้น

นักจิตวิทยาชาวรัสเซีย ไวโกตสกี (Vygotsky. 1986 : 102 ; อ้างอิงมาจาก Goodman Yetta. 1989 : 117) อธิบายว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติเป็นการได้รับอิทธิพลของสังคมและบุคคลอื่นที่มีผลต่อการเรียนรู้ เช่น การทำกิจกรรมร่วมกัน การมีปฏิสัมพันธ์ การสนทนาโต้ตอบในกลุ่ม การช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน

ชอมสกี (Richgels. 1990 : 45 - 46 ; citing Chomsky. 1988) อธิบายว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษา จากความหมายและประสบการณ์ของผู้เรียนในลักษณะเป็นความหมายกว้าง ๆ ตามธรรมชาติจากการสนทนาและการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เช่น การเล่านิทาน การร้องเพลง

ฮอลลิเดย์ (Richgels. 1990 : 26 - 27 ; citing Halliday. 1975 : 7) อธิบายถึงการสอนภาษาแนวธรรมชาติว่าเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ เช่น ใดกับผู้อื่น

ย่อมมีความหมายทั้งสิ้น เป็นการเรียนเพื่อการสื่อความหมาย ภาษาที่ใช้มีจุดมุ่งหมายหรือประโยชน์ของการใช้ภาษาในบริบท ของสถานการณ์ต่าง ๆ กันไป

รีด (Goodman. 1989 : 118 ; citing Read. n.d) ศึกษาพบว่าการสอนภาษาแนวธรรมชาติในด้านการเขียนนั้น ผู้เรียนสามารถเขียนได้อย่างอิสระ เป็นการเขียนเพื่อการสื่อสารโดยอิสระ ตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

ดอน เกรฟ (Don Graves. 1983 ; อ้างอิงมาจาก Y. Goodman. 1989 : 119) สรุปจากผลงานวิจัยด้านการเรียนรู้ที่จะเขียนของผู้เรียน ว่า ผู้เรียนอยากจะเขียนเพื่อสื่อความหมายในบรรยากาศที่มีการสนับสนุนและให้กำลังใจ ทำให้เกิดความคิดและพลังในการผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพได้

โดแนลด์ โฮลดาเวย์ (Donald Holdaway. 1979 ; อ้างอิงมาจาก Y. Goodman. 1989 : 118) ได้พัฒนาการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยใช้การอ่านหนังสือร่วมกัน และใช้หนังสือวรรณกรรมอย่างหลากหลายในการสอนอ่าน (Literature-Based Reading Program) ซึ่งประสบผลสำเร็จ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่องการสอนอ่านของ มารี เคลย์ (Marie Clay. 1972 ; อ้างอิงมาจาก Y. Goodman. 1989 : 120) ผู้ได้ทดลองการสอนอ่านโดยใช้วรรณกรรมที่ประเทศนิวซีแลนด์ ประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจอย่างมาก และยังให้แนวทางการใช้หนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) ในการสอนอ่านร่วมกันทั้งชั้น ดังนั้น การสอนภาษาแนวธรรมชาติด้านการอ่าน จะมีหนังสือวรรณกรรมมาให้ผู้เรียนได้เลือกอ่านอย่างมากตามความสนใจและความอยากรู้ อยากศึกษาของผู้เรียน

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติเป็นการเรียนรู้จากตัวผู้เรียนเอง เพราะผู้เรียนเป็นผู้กระทำด้วยตนเอง เป็นผู้เลือกสื่อในการศึกษาตามความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและสนใจในเรื่องที่ศึกษา โดยผู้เรียนนำความรู้เดิมผนวกเข้ากับประสบการณ์ตรงที่ได้รับในสถานการณ์ต่าง ๆ ของสังคม จนเป็นความเข้าใจในการเรียนรู้นั้น

ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้อธิบายเรื่องธรรมชาติของภาษาและการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ริคเจลส์ (Richgels. 1990 : 48) เสนอแนวการสอนที่เรียกว่า "Instructional Scaffolding" เป็นแนวการสอนที่ช่วยเสริมและสนับสนุนผู้เรียนจากระดับพัฒนาการที่มีอยู่ไปสู่ระดับ

พัฒนาการที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ผู้สอนและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เช่น ผู้เรียนรู้แหล่งเสนอผลงาน ผู้สอนและเพื่อนจะช่วยกันแสดงความคิดเห็นและอภิปรายซักถามกับผู้เสนอ ในตอนท้ายที่สุดผู้เสนองานนั้นก็จะมีแนวคิดใหม่ ซึ่งเป็นผลจากการสนทนาโต้ตอบและอภิปราย เพราะฉะนั้น การสอนภาษาแนวธรรมชาติ จึงเน้นการทำให้มีปฏิสัมพันธ์ การสนทนาโต้ตอบในกลุ่ม ช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน

ทฤษฎีอีกทฤษฎีหนึ่งซึ่งเป็นพื้นฐานให้แก่นักวิจัยตามแนวทางการสอนภาษาแนวธรรมชาติในเรื่องภาษาพูดกับภาษาเขียน คือ ทฤษฎีของ ชอมสกี (Chomsky. 1988 ; citing Richgel. 1990 : 45 - 46) ซึ่งได้เสนอแนวคิดที่ ผู้เรียนเรียนรู้ความหมายของการพูดจากประสบการณ์และพฤติกรรมของผู้เรียน การสอนภาษาแนวธรรมชาติ จึงเป็นการส่งเสริมกำลังใจให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออกในการอ่านและเขียน เช่นเดียวกับการพูด

นักวิจัยภาษาได้ข้อค้นพบในการวิจัยที่สนับสนุนทฤษฎีชอมสกี เรื่องพัฒนาการภาษาพูดและเกิดแนวคิดว่าการเรียนอ่าน เขียนของผู้เรียน ควรทำให้เป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติเช่นเดียวกับที่ผู้เรียน เรียนรู้จากชีวิตจริงในสังคม ด้วยเหตุนี้ การสอนภาษาแนวธรรมชาติ จึงเน้นการส่งเสริมกำลังใจให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก ถึงแม้จะใช้ภาษาในการสื่อความหมายยังไม่ถูกต้องแต่ก็เป็นที่ยอมรับได้ ผู้สอนจึงควรพยายามทำความเข้าใจและส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนกล้าที่จะ เสนอความคิดออกมาเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน เพื่อการเรียนรู้ที่เป็นไปโดยธรรมชาติของพัฒนาการมนุษย์

บุษบง ดันติวงศ์ (2538 : 141 - 150) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและการเรียนรู้ว่าความหมายของเนื้อความเป็นหัวใจของภาษา ภาษาเป็นวิธีหนึ่งในหลายวิธีที่ใช้ถ่ายทอดความคิด ซึ่งสามารถสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและสิ่งแวดล้อมรอบตัวทำให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์วิเคราะห์สถานการณ์ในสังคมนั้นได้

ปีเตอร์แมน (ภาวิณี แสนทวีสุข. 2538 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Goodman. 1987) ได้เสนอแนวคิดทางภาษาของมนุษย์ว่า ภาษาเป็นตัวแทนของความคิดของผู้ใช้ภาษา มนุษย์ใช้ภาษารดดมิจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้เรายังใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการคิด และการเรียนรู้ ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวของ Goodman ด้านการสอนภาษาแนวธรรมชาติ มีดังนี้

1. ภาษาที่ใช้ต้องมีความหมายที่สมบูรณ์ เน้นความสัมพันธ์ของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง

2. การสอนภาษาต้องให้ความสำคัญแก่กิจกรรมการเรียนรู้ที่เกิดจากความสนใจของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนมีบทบาทช่วยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์

3. การเรียนภาษาสามารถเรียนได้จากการใช้ภาษาในการเรียนทุกวิชา

แคมเบอร์น (Camberne. 1991 : 96) สรุปว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติเป็น กระบวนการเรียนอ่านและเขียนมากกว่ากระบวนการเรียนพูด เพราะสมองของมนุษย์สามารถจะเรียน กระบวนการพูดและเขียนได้ในวิธีการเดียวกัน ถ้าจัดสภาพแวดล้อมการเรียนภาษาในสภาวะที่ คล้ายคลึงกับมนุษย์จะ เรียนพูดกับเขียนได้เช่นเดียวกัน

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาของแคมเบอร์น ได้แก่

1. การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียน ห้องเรียนต้องมีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เลือกเรียน ภาษาทั้งการอ่านและการเขียน

2. การสอนต้องมีรูปแบบของการใช้ภาษาที่มีความหมายและตรงกับจุดประสงค์ต่าง ๆ

3. การเรียนภาษาต้องให้เรียนเรื่องเดิมมากกว่าจะนำมาให้อ่านเพียงข้อความสั้น ๆ

4. การเรียนอ่านและเขียนจะต้องบูรณาการกันและใช้บริบทภาษาในการหาความหมายของคำ

5. การเรียนภาษาต้องมีจุดมุ่งหมาย ผู้เรียนต้องมีจุดมุ่งหมายว่าจะเรียนอะไร

เมื่อไร อย่างไร ซึ่งจะต้องฝึกอ่านและเขียน จนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

6. ผู้เรียนต้องการเวลาและโอกาสในการฝึกสิ่งที่สามารถนำไปใช้ได้อย่างแท้จริงใน สถานการณ์ที่จำเป็นจริงเพื่อให้เกิดความชำนาญ

7. ผู้เรียนต้องมีอิสระในการคาดการณ์หารูปแบบที่ตนต้องการ การทำผิดเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะนำไปสู่การเรียนรู้

8. ผู้เรียนต้องได้รับการตอบสนองจากผู้ที่มีความรู้มากกว่าในการตอบคำถามที่ตรงประเด็น เหมาะสม โดยไม่มีการบังคับ

ฮอลดาเวย์ (Holdaway. อ้างอิงมาจาก Morrow. 1989 : 224) ได้สรุปถึง ประสบการณ์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนอ่านและเขียนได้ดีคือ

1. มีปฏิสัมพันธ์และร่วมมือกับผู้ทำให้อย่างใจ กะลัใจและความช่วยเหลือในการอ่านเขียน

2. สังเกตพฤติกรรมการอ่าน เขียน ของผู้อื่น

3. ฝึกปฏิบัติสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วคนเดียว หรือกับผู้อื่น

4. ได้แสดงความสามารถและได้รับการยอมรับจากผู้อื่น

ไรนส์ และ แคนนาดี (Raines and Canady. 1990 : 117) ได้สรุป

หลักสำคัญของการสอนภาษาแนวธรรมชาติไว้ดังนี้

1. การจัดสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษา และหนังสืออย่างหลากหลายน่าสนใจ

2. การจัดสถานการณ์การเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากที่สุด

3. การสื่อสารที่มีความหมาย (Meaningful Communication) ในภาพรวมของภาษา

ซึ่งมีพื้นฐานจากประสบการณ์ และการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

4. ผู้สอนเป็นแบบอย่างที่ดี (Modeling) ในทักษะทั้ง 4 อย่างบูรณาการ

5. การยอมรับนับถือในแต่ละบุคคล (Acceptance)

6. การส่งเสริมให้กำลังใจ การตั้งความคาดหวัง (Expectancy) ที่จะส่งเสริม

ความเชื่อมั่น ความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนให้เป็นนักอ่าน นักเขียนได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและการเรียนรู้นั้น เป็นการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารในสังคมและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนปฏิบัติอยู่ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของนักจิตวิทยาและนักการศึกษา เช่น ทฤษฎีของไวทกอดท์ ที่สรุปถึงกิจกรรม การพูด การเขียน การอ่าน และกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เพราะกิจกรรมเหล่านี้เป็นการใช้สัญลักษณ์ ทฤษฎีของชอมสกี ได้สรุปถึงเรื่องการเขียนเรียงภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งเกิดจาก แนวคิดการเรียนรู้ อ่าน เขียน ของผู้เรียน ควรให้เป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติ และทฤษฎี การเรียนรู้ตามแนวของปู้ดแมน ที่สรุปว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาตินั้นภาษาที่สอนต้องมีความหมายที่สมบูรณ์ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือช่วยทำให้การดำเนินชีวิตในสังคมเป็นไปด้วยดี

แนวทางและหลักการในการสอนภาษาแนวธรรมชาติ

1. ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน ศึกษาความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเพื่อเตรียมวางแผนการสอน

2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจและรักที่จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง

3. ผู้เรียนมีโอกาสดำเลือกสื่อหรือเนื้อความที่ตนสนใจ
4. แนะนำให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน
5. เน้นความเข้าใจเรื่องการใช้ภาษาในสังคมแก่ผู้เรียน
6. มุ่งเน้นการอ่านและการเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้เรียน
7. ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียน ที่พัฒนาศักยภาพของตน
8. ประสบการณ์พื้นฐานทางภาษาของผู้เรียนเป็นประโยชน์ต่อการใช้ภาษาใน

ลักษณะต่าง ๆ

9. ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงความคิดเห็นและเกิดความสุขในการเรียน
10. ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนและผู้สอนในการช่วยเหลือและส่งเสริมซึ่งกันและกัน

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาแนวธรรมชาติ

1. ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมอย่างหลากหลายในระยะเวลาเท่า ๆ กับที่ผู้เรียนเรียน

แบบเป็นทางการ

2. ผู้เรียนตัดสินใจเลือกกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนเอง
3. ผู้เรียนเลือกสื่อหรือเนื้อความที่ตนสนใจและมีประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้แทนที่จะได้คิดเฉพาะเรื่องที่ผู้สอนกำหนดให้
4. ผู้เรียนได้เขียนข้อมูลและสามารถวิเคราะห์ภาษาจากความเข้าใจและประสบการณ์ของตนเพื่อการสื่อความหมายได้
5. ผู้เรียนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์กับเพื่อนและผู้สอนอย่างมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
6. ผู้เรียนมีอิสระในการอ่านและเขียนร่วมกันตามศักยภาพของบุคคล

บทบาทของผู้สอน

การเป็นผู้สอนที่ใช้แนวทางการสอนภาษาแนวธรรมชาติ ที่มีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นที่จะต้องเข้าใจพัฒนาการของผู้เรียนในด้านพัฒนาการทางภาษา การเรียนรู้ร่วมกัน และเข้าใจเรื่อง

การอ่าน การเขียน การฟัง การพูดในรูปแบบบูรณาการที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ไปในเวลาเดียวกัน ผู้สอนที่สอนภาษาแนวธรรมชาติต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ที่ทันสมัย วิสัยทัศน์กว้างไกล และเป็นคนมีเหตุมีผล ตามบริบทของสังคมและวัฒนธรรมนั้นตลอดจนทำให้กำลังใจและแนะนำผู้เรียนให้เกิดแนวคิดในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและ เป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างนิสัยรักการอ่าน

แนวทางการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาแนวธรรมชาติ

1. สังเกตจากพฤติกรรมการเรียน ความสนใจการเลือกสื่อ การเข้ากลุ่มทำกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น
2. สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น การสนทนา โต้ตอบ การแลกเปลี่ยนแนวความคิดซึ่งกันและกัน
3. สังเกตจากผลงานในแต่ละครั้งที่มอบหมาย ความเอาใจใส่ ความรับผิดชอบ และความเป็นผู้นำในการเสนอผลงาน
4. สังเกตจากพัฒนาการในการเรียนทั้งการอ่านและการเขียน ตลอดจนการวิเคราะห์ข้อมูลในการสื่อสารเพื่อสื่อความหมาย
5. ประเมินจากงานเขียน การใช้สำนวนภาษา รูปแบบและความถูกต้องที่เหมาะสมกับบริบทของสังคมปัจจุบัน

ประโยชน์ของการสอนภาษาแนวธรรมชาติ

1. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกสื่อหรือเนื้อความ ตามความสนใจของผู้เรียนเอง
2. ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานและ เกิดความเชื่อมั่นในการเรียนจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน
3. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ เน้นความเข้าใจ ความหมายให้รู้จักคิดเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดอย่างบูรณาการ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
4. ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่าง ๆ ลักษณะบูรณาการตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนสุดท้าย โดยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การซักถาม การโต้ตอบ การเล่าเรื่อง การแสดงความคิดเห็น และการมีมนุษยสัมพันธ์ต่อกัน

5. ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินงานเป็นกลุ่ม ได้ฝึกการทำงานแบบประชาธิปไตย การยอมรับฟังความคิดเห็น และการฝึกความรับผิดชอบต่อการทำงาน

6. ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินงานได้แสดงความสามารถเฉพาะด้านและเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้หลายรูปแบบ เช่น การสร้างโครงเรื่องเอง การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ

วอร์ค (Ward. 1990 : 51) ศึกษาการสอนภาษาแนวธรรมชาติกับการสอนปกติโดยรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีสังเกตในห้องเรียน สัมภาษณ์ครู ศึกษาแผนการสอน ศึกษางานที่ผู้เรียนทำ หนังสือที่ใช้และคู่มือหลักสูตร ผลของการวิจัยพบว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติมีอิทธิพลทางพัฒนาภาษามากกว่าการสอนปกติ ผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติเกิดความเข้าใจในการใช้ภาษา กล่าวแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนเกิดความผูกพันและความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะเป็นการเรียนการสอนแบบบูรณาการอย่างต่อเนื่อง

ไบรอัน (Bryan. 1991 : 52) ศึกษาการสอนอ่านและเขียนด้วยการสอนภาษาแนวธรรมชาติกับการสอนปกติ ผู้วิจัยให้ผู้เรียนเลือกอ่านหนังสือตามความสนใจใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ วัดผลการอ่านและการเขียนจากแบบทดสอบมาตรฐาน 2 ฉบับ คือ California Achievement Test-CAT และ The Test of Written Language-TOWL ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มการสอนภาษาแนวธรรมชาติมีทักษะในการอ่านและการเขียนสูงกว่ากลุ่มการสอนแบบปกติ

ลอสบาว (Loshbaugh. 1992 : 53) ศึกษาผลของการสอนภาษาแนวธรรมชาติที่มีต่อความสามารถในการเขียนของผู้เรียนชั้นประถมศึกษา กับการสอนปกติ โดยประเมินความสามารถในการเขียนและการแสดงความคิดเห็นแบบโดยรวมของผู้เรียนที่มีการใช้ภาษาตามรูปแบบและโครงสร้างทางภาษาอย่างถูกต้อง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ มีคะแนนการประเมินแบบโดยรวมสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนปกติ

เมอร์เซอร์ (Mercer. 1992 : 30) ศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน 2 ชุด กับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติกับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ มีคะแนนความสามารถในการอ่านและเขียนสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนปกติ

ซอเรนเซิน (Sorensen. 1994 : 55) ศึกษาการรับรู้และวิธีการปฏิบัติของครูที่ได้รับการสอนอ่านตามการสอนภาษาแนวธรรมชาติ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครู 8 คน ซึ่งมีทั้งครูชั้นประถมศึกษา นักการศึกษา และอาจารย์มหาวิทยาลัยที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ ผลการวิจัยพบว่า ครูที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติมีพัฒนาการในการอ่านและการเขียนดีขึ้น เกิดการปฏิสัมพันธ์กันอย่างเอื้ออาทรในการช่วยเหลือ สนับสนุน ให้กำลังใจ ซึ่งกันและกันแบบบูรณาการส่งผลต่อการใช้ภาษาในการสื่อสารตามบริบทของสังคมได้ดี

อีเลน (Elaine. 1995 : 71) ศึกษาพัฒนาการด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียนของครูผู้สอนระดับ 1 และระดับ 2 จำนวน 6 คน ระยะเวลาในการทดลอง 4 เดือน รวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตจากการรับรู้และการฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียนสูงขึ้น เนื่องจากการมีอิสระในการเลือกอ่านหนังสือ เกิดความพอใจและมีความเชื่อมั่นในการแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์สถานการณ์อย่างสมเหตุสมผล และสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น

เลิฟ (Love. 1995 : 169) ศึกษาพัฒนาการด้านความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มผู้ใหญ่ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ จำนวน 30 คน โดยสังเกตพฤติกรรมความสนใจ การเลือกหนังสืออ่าน การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน การเข้ากลุ่ม ความพึงพอใจในการอ่าน การยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน การวิเคราะห์สถานการณ์ร่วมกัน ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มผู้เรียน และรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น และส่งผลต่อการใช้ภาษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย

นักการศึกษาทางด้านจิตวิทยาได้ทำการศึกษาวิจัยการสอนภาษาแนวธรรมชาติ ดังนี้

มอสลีย์ (Mosley. 1993 : 54) ทำการวิจัยทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ พบว่า ผู้เรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนแบบการสอนภาษาแนวธรรมชาติ มีทัศนคติต่อการอ่านดีขึ้น ส่วนแมคฮิว (Mc Hugh. 1991 : 52) ศึกษาวิจัยการสอนภาษาแนวธรรมชาติกับการสอนแบบเดิมกับผู้เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนแนวธรรมชาติมีความสนใจในการอ่านวรรณคดีมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม และ สจวต (Stewart. 1991 : 51) ศึกษาเชิงปริมาณพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ

มีความวิตกกังวลน้อยกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ต่อมา เจคอบส์ (Jacobs. 1994 : 54) ศึกษาด้านการรู้ การคิด ของผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติที่มีสภาพแวดล้อมด้วยหนังสือ ภาษา และการเขียน ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์ผู้เรียนแต่ละคน เมื่อเขียนหนังสือเสร็จคำถามจะสะท้อนความคิด (Metacognition) และกลวิธี (Strategies) ของผู้เรียนในการเขียน ผลการวิจัย ปรากฏว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ มีความสามารถในการรู้ การคิด และมีความมั่นใจมากขึ้นกว่าเดิม เช่นเดียวกับ งานวิจัยของ สไตน์เบอร์ก (Steinberg. 1992 : 52) ศึกษาผู้เรียนในระดับต้น 20 คน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติด้านความสามารถทางการเขียนและการคิด โดยวิธีการสัมภาษณ์และประเมินจากผลงาน ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านการคิดและการเขียนดีขึ้น

งานวิจัยที่กล่าวมาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานวิจัยจำนวนมากในเรื่องการสอนภาษาแนวธรรมชาติ แต่ก็ยังเป็นผลงานวิจัยที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับผู้สอนและผู้เรียน เนื่องจากการสอนภาษาแนวธรรมชาติ (Whole Language) กำลังได้รับความสนใจเพิ่มขึ้นจากครูและนักการศึกษา ซึ่งจะแพร่หลายมากขึ้นในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงสนใจและคาดว่าจะนำมาพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้เกิดคุณภาพและประสิทธิผลมากขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามคู่มือครู

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จัดประชุมสัมมนาเพื่อหาวิธีการสอนที่สามารถทำให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติ 3 ประการคือ คิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาได้ คุณสมบัติดังกล่าวเป็นไปตามจุดประสงค์และจุดมุ่งหมายของหลักสูตร หน่วยศึกษานิเทศก์ จึงจัดทำคู่มือการสอนให้โรงเรียนได้ยึดเป็นแนวทางการสอนที่เรียกว่า คู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของ กาเย่ (Gagne) และบริกส์ (Briggs) เป็นหลัก (มัลลิการ์ พงษ์ปริตร. 2527 : บทนำ)

1. การเรียนรู้ตามแนวของกาเย่

กาเย่แบ่งการเรียนรู้ออกเป็น 8 ประเภทตั้งแต่การเรียนรู้แบบพื้นฐานง่าย ๆ ไปจนถึงการเรียนรู้แบบยากและซับซ้อนดังนี้

1.1 การเรียนรู้เครื่องหมายและสัญลักษณ์ เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองที่จะไม่ให้เกิดออกมาได้ การเรียนรู้ประเภทนี้ ได้แก่ การเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขตามแบบของพาฟลอฟ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก

1.2 การเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง เป็นการเรียนรู้จากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองต่างจากชนิดแรกตรงที่ผู้เรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ ผู้เรียนมีความตั้งใจและรู้ตัวในการที่จะเชื่อมโยงการตอบสนองที่เหมาะสมต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ กัน เมื่อทำได้ถูกต้องและเหมาะสมจะได้รับรางวัลหรือการเสริมแรง การเรียนรู้ประเภทนี้ ได้แก่ การเรียนรู้แบบลองผิดลองถูกของธอร์นไคค์ และการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์

1.3 การเรียนรู้แบบลูกรัง เป็นการเรียนรู้กิจกรรมต่อเนื่องตามลำดับ ประกอบด้วยความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองตั้งแต่ 2 คู่ขึ้นไป เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำและทักษะต่าง ๆ ในการเคลื่อนไหว การเรียนรู้ประเภทนี้กาเย่ นามาจากทฤษฎีต่าง ๆ หลายทฤษฎี ซึ่งรวมแนวความคิดของสกินเนอร์และกัทธรีด้วย

1.4 การเรียนรู้โดยการเชื่อมโยงภาษาด้วยคำเป็น เรื่องของการใช้ภาษา เน้นความสำคัญของภาษาด้วยคำ

1.5 การเรียนรู้แบบจำแนกความแตกต่าง เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถมองเห็นและแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งเร้าเพื่อที่จะตอบสนองสิ่งเร้านั้นให้ถูกต้อง

1.6 การเรียนรู้มโนคติ เป็นการเรียนการสอนร่วมกันต่อกลุ่มของสิ่งเร้าที่มีความแตกต่างกัน ผู้เรียนต้องเรียนรู้สิ่งที่คล้ายกัน สามารถสรุปความเหมือนและแยกความแตกต่างของสิ่งเร้าได้

1.7 การเรียนรู้กฎหรือหลักการ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการรวมหรือเชื่อมโยงมโนคติตั้งแต่ 2 มโนคติขึ้นไปเข้าด้วยกัน และสามารถตั้งเป็นเกณฑ์ขึ้นได้ นำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยวิธีคล้ายคลึงกัน

1.8 การเรียนรู้การแก้ปัญหา เป็นการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยการคิดโดยการรวมกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของการเรียนรู้ประเภทที่ 7 เข้าด้วยกัน และนำไปใช้แก้ปัญหา

2. หลักการและเหตุผลการจัดรูปแบบการเรียนการสอน

อาคม จันทรสุนทร (2527 : 6 – 7) อธิบายถึงหลักการและเหตุผลการจัดรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวของกาเย ดังนี้

1. เริ่มต้นด้วยการหาความต้องการที่จำเป็นของการเรียนการสอนนั้นโดยกลุ่มผู้รับผิดชอบกำหนดเป้าหมายใหม่ ๆ ของการเรียนการสอน พร้อมกับศึกษาดูว่ามีทรัพยากรสิ่งสนับสนุนที่จะใช้ในการเรียนการสอนอะไรบ้าง มากน้อยเพียงใด มีข้อจำกัดอย่างไร
2. นำเป้าหมายใหญ่ ๆ ในการเรียนการสอนมากำหนดโครงสร้างของหลักสูตรโดยยึดเป้าหมายใหญ่ข้อ 1 มาจัดทำเป็นเป้าหมายของแต่ละรายวิชา
3. จุดประสงค์แต่ละรายวิชา ระบุสมรรถภาพการเรียนรู้ นั่นคือ สามารถบอกผลการเรียนการสอนหรือการเรียนรู้ออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สังเกตได้
4. ระบุสมรรถภาพต่าง ๆ ของมนุษย์ให้ชัดเจนทั้งสภาพภายนอกและสภาพภายในโดยใช้หลักการเรียนรู้ทั่ว ๆ ไป
5. เมื่อรู้สภาพหรือเงื่อนไขของการเรียนรู้แต่ละสมรรถภาพจะช่วยให้มีการวางแผนกำหนดลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนได้ดีขึ้น
6. ขั้นตอนต่อมาของการวางแผนการเรียนการสอนก็ต้องทำเป็นหน่วยย่อย ๆ ที่มีขอบเขตแคบลง แต่มีรายละเอียดมากขึ้นแล้วจัดทารายละเอียด จากจุดประสงค์รายวิชาเป็นเป้าหมายที่เห็นได้ในเชิงการกระทำ หรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
7. เมื่อแต่ละรายวิชาทำเป็นหน่วยย่อยหรือทำเป็นบทเรียน ซึ่งมีจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมที่ชัดเจนแล้ว ก็ต้องจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์นั้น ๆ ทั้งนี้รวมทั้งการปฏิบัติของผู้สอนและการจัดสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ต้องหาทางเลือกที่ดี ให้ได้ตามจุดประสงค์นั้น ๆ
8. ขั้นตอนที่จะทำให้การเรียนการสอนสมบูรณ์ก็คือ การประเมินผลต้องประเมินตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ในแต่ละบทเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมควรใช้การทดสอบแบบอิง เกณฑ์หรือการทดสอบโดยยึดจุดประสงค์เป็นหลัก
9. เพื่อให้เห็นภาพการวางแผนการเรียนการสอนทั้งระบบ ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่จัดระบบการเรียนการสอนถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยเน้นความสามารถของแต่ละคน

เพื่อให้ระบบการเรียนการสอนสมบูรณ์ก็ต้องพิจารณาการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดงาน เพื่อดูประสิทธิภาพการจัดรูปแบบการเรียนการสอนด้วย

3. การจัดลำดับเหตุการณ์การสอนเพื่อพัฒนาสมรรถภาพมนุษย์

การจัดการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับการเรียนรู้ของมนุษย์ การสอนต้องยึดตามจุดประสงค์และคำนึงถึงสมรรถภาพของผู้เรียน โดยจัดเหตุการณ์สอนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. **เร้าความสนใจ** เป็นวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน ผู้สอนอาจใช้การพูดคุยซักถามหรือใช้วัสดุอุปกรณ์ เชื่อมประสบการณ์เดิมกับสิ่งที่จะเรียนรู้ใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเรียนบทเรียนใหม่
2. **แจ้งจุดประสงค์**คือ บอกให้ผู้เรียนทราบว่าเรื่องที่เรียนต่อไปนี้ เมื่อเรียนจบแล้วผู้เรียนจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปทิศทางใด และเป็นไปตามจุดประสงค์หรือไม่
3. **ทบทวนความรู้เดิม** เป็นขั้นที่ผู้สอนตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนก่อนที่จะเรียนต่อไป เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ได้เป็นอย่างดี
4. **เสนอบทเรียนใหม่**โดยใช้อุปกรณ์มาช่วย เพื่อให้บทเรียนใหม่น่าสนใจและน่าติดตาม เป็นขั้นที่ผู้สอนจัดประสบการณ์ใหม่ให้ผู้เรียน และเป็นประสบการณ์ที่มีความสำคัญต่อตัวผู้เรียน
5. **ผู้สอนให้แนวความรู้**เพื่อเป็นพื้นฐานที่ผู้เรียนจะฝึกปฏิบัติต่อไป ผู้สอนจะหาแนวทางการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนโดยวิธีการที่เหมาะสม และสอดคล้องกับสมรรถภาพของมนุษย์ที่เป็นส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ปลายทาง
6. **ผู้เรียนปฏิบัติขั้นตอนนี้** ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมมาให้แสดงความคิดเห็น แสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติในชีวิตจริงได้
7. **ผู้เรียนทราบผลการปฏิบัติ** การที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมใด ๆ ไปแล้ว และสามารถทราบผลทันที ย่อมเป็นผลดีต่อตัวผู้เรียนเอง ถ้าหากพบข้อบกพร่องจะได้แก้ไขได้ทันที ในขั้นตอนนี้ผู้สอนอาจจะติชมด้วยตนเอง หรือให้กลุ่มหรือตัวผู้เรียนเองเป็นผู้ประเมินผลก็ได้

8. ประเมินผลการเรียนการสอนตามจุดประสงค์ ขั้นตอนนี้จะสามารถทราบได้ทันทีว่า ผู้เรียนสามารถบรรลุจุดประสงค์ที่ต้องการในแต่ละคาบหรือไม่ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการสอนของผู้สอนก็ได้ หรือเกิดจากตัวผู้เรียนเอง วิธีการปฏิบัติก็คือ ผู้สอนอาจประเมินดูจากการทดสอบย่อย หรือสังเกตพฤติกรรมอื่น ๆ ของผู้เรียน

9. เน้นให้เกิดความมั่นใจและสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ คือ ผู้สอนสรุปเน้น และย้ำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่ตนเรียน เช่น ให้ทำการบ้าน ทำรายงาน หรือ ศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากความรู้ที่ได้

จากลำดับขั้นของเหตุการณ์การสอนเพื่อพัฒนาสมรรถภาพของมนุษย์เมื่อนำมาจัดแผนการสอนสามารถจัดลำดับขั้นตอนได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 เข้าความสนใจ

ขั้นที่ 2 บอกให้ผู้เรียนทราบจุดประสงค์

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิมก่อนที่จะสอนเรื่องใหม่

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ โดยใช้วัสดุอุปกรณ์เข้าช่วย

ขั้นที่ 5 ให้แนวทางการเรียนรู้

ขั้นที่ 6 ปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นที่ 7 ทราบผลการปฏิบัติ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการสอนตามจุดประสงค์

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความมั่นใจและถ่ายทอดการเรียนรู้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

2. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

4. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 6 ห้องเรียน มีนักเรียน ทั้งสิ้น 235 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 60 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการดังนี้

2.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มี 3 กลุ่มแผนการเรียนในแต่ละแผนการเรียน มี 2 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 6 ห้องเรียน ดังนี้

- 1) กลุ่มแผนการเรียนศิลป์-ภาษา มี 2 ห้องเรียน
- 2) กลุ่มแผนการเรียนศิลป์-คณิต มี 2 ห้องเรียน

3) กลุ่มแผนการเรียนวิทย์-คณิต มี 2 ห้องเรียน

ผู้วิจัยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มแผนการเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มแผนการเรียนวิทย์-คณิต จำนวน 2 ห้องเรียน จากประชากร 6 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 60 คน นักเรียนที่เกินจำนวน ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มซื้อคัตเอาท์โดยไม่มีการทดลองมาหาค่า แต่ให้เรียนร่วมกันในห้องปกติ

2.2 สุ่มห้องเรียนเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองเรียนด้วยการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่อธรรมชาติ กลุ่มควบคุมเรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ประกอบการสอน คือ
 - 1.1 แผนการสอนกลุ่มทดลองใช้การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่อธรรมชาติ
 - 1.2 แผนการสอนกลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู
2. เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ
 - 2.1 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย
 - 2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ประกอบการสอน

1. การสร้างและการหาคุณภาพแผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนโดยใช้การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่อธรรมชาติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้และขอบข่ายเนื้อหาวิชาการอ่าน และพิจารณาวรรณกรรม (ท 021) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง 2533)

1.2 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการ รูปแบบการสอน วิธีสร้างแผนการสอน จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ เพื่อเป็น แนวทางการพิจารณาเนื้อหาและโครงสร้างของแผนการสอน

1.3 พิจารณาคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือการอ่านและพิจารณาวรรณกรรม หนังสือพิมพ์ นิตยสาร สิ่งพิมพ์อื่น ๆ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ และอิงอรรถลักษณะทางภาษาเป็นเกณฑ์ในการเลือก การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้อรรถลักษณะ ภาษา 2 ชนิด ได้แก่ ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์ และชนิดรายงาน

1.4 สร้างแผนการสอนตามกรอบเนื้อหาและรูปแบบการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดย อาศัยสื่ออรรถลักษณะ

1.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบคุณภาพ โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การสอนภาษาไทย จำนวน 3 คน ในเรื่องความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และโครงสร้าง

1.6 ทำการปรับปรุงแผนการสอนตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

1.7 นำแผนการสอนไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ไม่ใช่งroupตัวอย่าง จำนวน 40 คน เพื่อหาข้อบกพร่องด้านการสื่อความหมาย เวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน

1.8 นำผลการทดลองและข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขแผนการสอน ก่อนที่จะนำไป ใช้สอนจริงต่อไป

2. การสร้างและการหาคุณภาพแผนการสอนกลุ่มควบคุม

2.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้และขอบข่ายเนื้อหาวิชาการอ่านและ พิจารณาวรรณกรรม (ท 021) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง 2533)

2.2 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการ วิธีสร้างแผนการสอนจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนตามคู่มือครู เพื่อเป็นกรอบและโครงสร้างของแผนการสอน

2.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหา ซึ่งเป็นเนื้อหาเดียวกันกับที่ใช้ในกลุ่มทดลอง

2.4 สร้างแผนการสอนตามกรอบเนื้อหาและรูปแบบการสอนตามแนวคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

2.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาไทย จำนวน 3 คน ในเรื่องความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และโครงสร้าง

2.6 ทำการปรับปรุงแผนการสอนตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.7 นำแผนการสอนไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ไม่ใช่มกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน เพื่อหาข้อบกพร่องด้านการสื่อความหมาย เวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน

2.8 นำผลการทดลองและข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขแผนการสอน ก่อนที่จะนำไปใช้สอนจริงต่อไป

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. การสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย

แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยเป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1.1 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้วิชาการอ่านและพิจารณาวรรณกรรม (ท 021)

1.2 ศึกษาการสร้างข้อสอบภาษาไทยจากหนังสือการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย

ของ จันทิมา พรหมโชติกุล (2529 : 9 - 77)

1.3 สร้างแบบทดสอบเป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้สอนโดยวัดพฤติกรรมการอ่านด้านการแปลความ ตีความ ขยายความ จับใจความ และวิเคราะห์ความจากเรื่องที่อ่าน

1.4 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 คน ตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาว่าข้อสอบมีความ

สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2527 : 87 - 91)

คะแนน 1 สำหรับข้อความที่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

คะแนน 0 สำหรับข้อความที่ไม่แน่ใจว่า วัดจุดประสงค์หรือไม่

คะแนน -1 สำหรับข้อความที่ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์นั้น

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ แล้วนำใบหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยจะคัดเลือกและนำไปปรับปรุงแก้ไขใหม่

1.5 นำข้อสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองเพื่อหาคุณภาพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

1.6 นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนนโดยข้อที่ตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด หรือไม่ได้อตอบ หรือตอบมากกว่า 1 แห่ง ในข้อเดียวกัน ให้ 0 คะแนน

1.7 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบทดสอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เปิดตารางสำเร็จรูปของ จุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32) แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.26 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 - 0.78

1.8 ทำการคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายตามเกณฑ์จำนวน 40 ข้อ แล้วไปทดลองอีกครั้งหนึ่งกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่าง

1.9 นำผลการทดสอบมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ริชาร์ดสัน ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.83

2. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทยเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง ดังนี้

2.1 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้วิชาการอ่านและพิจารณาวรรณกรรม

(ท 021)

2.2 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย

ของ จันทิมา พรหมโชติกุล (2529 : 125 - 129)

2.3 สร้างแบบทดสอบตามข้อ 1 และข้อ 2

2.4 นำแบบทดสอบไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน

3 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และภาษาที่ใช้ในคำสั่ง

2.5 นำข้อเสนอนี้จากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแบบทดสอบ

2.6 นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่มาชักกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 32 คน เพื่อดูความเหมาะสมของการใช้ภาษาและเวลา แล้วนำมาตรวจให้คะแนนโดยให้ผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน ประกอบด้วยผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยอีก 1 คน ใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนน การเขียนเรียงความ ซึ่งปรับปรุงมาจากเกณฑ์ของ สุนันท์ สลโรสุม (2526 : ภาคผนวก) ดังนี้

ตาราง 1 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทย

เกณฑ์ที่พิจารณา	คะแนนเต็ม
1. การเสนอเรื่อง	5
2. การใช้ภาษาสื่อความหมาย	5
3. การขยายความ	3
4. การลำดับความ	3
5. รูปแบบการเขียน	2
6. การตั้งชื่อเรื่อง	2

การเสนอเรื่อง หมายถึง การเขียนเรื่องที่มีขอบข่ายครอบคลุมและตรงกับจุดมุ่งหมาย ที่วิเคราะห์ได้จากเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ มีสารที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและแสดงแง่คิดในแง่มุม ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องได้ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. เนื้อหาครอบคลุมสอดคล้องกับชื่อเรื่องอย่างชัดเจน เสนอความคิดเห็น
แง่มุมต่าง ๆ 1 ให้ 5 คะแนน
2. เนื้อหาครอบคลุม สอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีข้อมูลอ้างอิงสนับสนุน 1 ให้ 4 คะแนน
3. เนื้อหาสาระ ข้อมูลถูกต้องตามข้อเท็จจริง 1 ให้ 3 คะแนน
4. เนื้อหาสัมพันธ์กัน ขาดความสนับสนุน 1 ให้ 2 คะแนน
5. เนื้อหาสัมพันธ์กัน สื่อความไม่ชัดเจน 1 ให้ 1 คะแนน
6. เนื้อหาไม่สื่อความ ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง 1 ให้ 0 คะแนน

ใช้ภาษาสื่อความหมาย หมายถึง การใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาไทย ถึงการใช้คำ ประโยค ความหมายของคำ ความหมายของประโยค ได้เหมาะสมซึ่งมีเกณฑ์การให้ คะแนนดังนี้

1. ใช้ภาษาได้ถูกต้องเกิน 80% ของข้อความ 1 ให้ 5 คะแนน
2. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจน 70 - 79% ของข้อความ 1 ให้ 4 คะแนน
3. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจน 60 - 69% ของข้อความ 1 ให้ 3 คะแนน
4. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจน 50 - 59% ของข้อความ 1 ให้ 2 คะแนน
5. ใช้ภาษาผิดประมาณครึ่งหนึ่งของข้อความ 1 ให้ 1 คะแนน
6. ใช้ภาษาผิดมากกว่าครึ่งหนึ่งของข้อความ 1 ให้ 0 คะแนน

การขยายความ หมายถึง ความสามารถในการเขียนข้อความ อธิบายความหมายที่บอก ถึงเหตุและผล หรือคำอธิบายบริบทต่าง ๆ ในเชิงเหตุผล การยกตัวอย่าง อุปมาอุปไมย 1 ให้เห็น ข้อเท็จจริง ซึ่งมีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

1. มีการขยายความ ที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง มีอุปมาอุปไมยหรือการชี้แนะ
1 ให้เห็นเหตุผลได้ถูกต้อง 1 ให้ 3 คะแนน
2. มีการขยายความแต่เป็นการขยายความที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ 1 ให้ 2 คะแนน

3. มีการขยายความแต่เป็นการขยายความที่ผิดความหมาย 1 ให้ 1 คะแนน
4. ไม่มีการขยายความ 1 ให้ 0 คะแนน

การลำดับความ หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาการเขียนให้ต่อเนื่องกันไม่สับสน มีข้อความของแต่ละส่วนสัมพันธ์กันตามลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. การลำดับความเป็นไปอย่างต่อเนื่อง 1 ให้ 3 คะแนน
2. การลำดับความสับสนในบางตอน 1 ให้ 2 คะแนน
3. การลำดับความสับสนแต่ยังอยู่ในกรอบของเนื้อเรื่อง 1 ให้ 1 คะแนน
4. การลำดับความสับสนและทำให้เข้าใจเรื่องผิด 1 ให้ 0 คะแนน

รูปแบบการเขียน หมายถึง งานเขียนที่มีรูปแบบการเขียนที่ดีคือ มีท่อนส่วนเนื้อหา บทสรุป รวมทั้งลายมือและความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยของงานเขียน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. รูปแบบสมบูรณ์ งานเขียนเรียบร้อย 1 ให้ 2 คะแนน
2. รูปแบบสมบูรณ์ งานเขียนไม่เรียบร้อย 1 ให้ 1 คะแนน
- (รูปแบบไม่สมบูรณ์ งานเขียนเรียบร้อย)
3. รูปแบบไม่สมบูรณ์ งานเขียนไม่เรียบร้อย 1 ให้ 0 คะแนน

การตั้งชื่อเรื่อง หมายถึง การนำแนวคิดของงานเขียนมาตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อหา น่าสนใจ 1 ให้ 2 คะแนน
2. ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อหา 1 ให้ 1 คะแนน
3. ชื่อเรื่องไม่สอดคล้องกับเนื้อหา 1 ให้ 0 คะแนน

2.7 หาความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.84

2.8 นำแบบทดสอบไปสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ไม่ใช่อีกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 32 คน อีกครั้งหนึ่ง

(แบบสอบซ้ำ) โดยทั้งระยะเวลาระหว่างการสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นเวลา 2 สัปดาห์ และตรวจให้คะแนน

2.9 นำผลการสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.87

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 216) ซึ่งมีลักษณะการทดลองดังนี้

ตาราง 2 แผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E _R	T ₁	X ₁	T ₂
C _R	T ₁	X ₂	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

X ₁	แทน	การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ
X ₂	แทน	การสอนตามคู่มือครู
E	แทน	กลุ่มทดลอง
C	แทน	กลุ่มควบคุม
T ₁	แทน	การสอบก่อนที่จะทำการทดลอง
T ₂	แทน	การสอบหลังจากที่จัดทำการทดลอง
R	แทน	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามลำดับดังนี้

1. การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 16 คาบ ใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาสอนเท่ากันทั้ง 2 กลุ่ม
2. จัดปฐมนิเทศ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวิธีการเรียนรู้ บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้
3. ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน เพื่อเก็บข้อมูลเบื้องต้น
4. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นดังนี้
 - 4.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ
 - 4.2 กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามคู่มือครู
5. ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) กับผู้เรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับการทดสอบก่อนการทดลอง
6. ตรวจสอบผลทดสอบ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละกลุ่ม (S)
2. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent
3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน คำนวณจากสูตร

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ใน
แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน คำนวณจากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัด
ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย โดยใช้เทคนิค 27 % จากตาราง จุง เดห์ ฟาน

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย
คำนวณจากสูตร KR-20 ของกูเดอร์ ริชาร์ดสัน

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1 - p$
 S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

2.4 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจแบบทดสอบการเขียน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน คำนวณจากสูตร

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
 N แทน จำนวนผู้ตอบแบบทดสอบ
 $\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนนจากการตรวจ 2 คน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนจากการตรวจแบบทดสอบของคน ที่ 1
 $\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนจากการตรวจแบบทดสอบของคน ที่ 2
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลังสอง
 $\sum Y^2$ แทน ผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของกุ่มทดลองและกุ่มควบคุม โดยวิธีการทางสถิติ t-test Independent (Scott and Wertheimer. 1966 : 264) คำนวณจากสูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) S_1^2 + (n_2 - 1) S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	$\bar{X}_1$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	n_2	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	S_1^2	แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

3.2 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทย
ที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียนภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้การทางสถิติ t-test
แบบ Dependent (Scott and Wertheimer. 1966 : 264)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่
ΣD		แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็น รายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียน กับหลังการเรียน
ΣD^2		แทน	ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกัน เป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียน กับหลังการเรียน

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
$\sum D$	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาการแจกแจงแบบ t
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเสนอตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะและนักเรียนที่ได้รับการ
สอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกัน ดังตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	30	32.57	6.87	2.45*
กลุ่มควบคุม	30	31.00	4.97	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง
กับนักเรียนกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน
ข้อ 1

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู

นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะและนักเรียนที่ได้รับการ
การสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกัน ดังตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2	t
กลุ่มทดลอง	30	15.70	2.91	2.80**
กลุ่มควบคุม	30	14.47	2.60	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง
กับนักเรียนกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน
ข้อ 2

3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
 แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

3.1 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง
 ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะก่อนและหลังการทดลอง ได้ผลดัง
 ตาราง 5

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและ
 หลังการทดลอง

ความเข้าใจใน การอ่านภาษาไทย	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	30	28.33	127	659	11.34**
หลังการทดลอง	30	32.57			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง
 ก่อนการทดลองแตกต่างกับหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตาม
 สมมติฐานข้อ 3

3.2 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง ได้ผลดังตาราง 6

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	30	28.63	70	259	7.04**
หลังการทดลอง	30	31.00			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองแตกต่างกับหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3

4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
 แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและ
 หลังการทดลอง

4.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง
 ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ ก่อนและหลังการทดลอง ได้ผลดัง
 ตาราง 7

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อน
 และหลังการทดลอง

ความสามารถใน การเขียนภาษาไทย	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	30	12.23	104	436	11.76**
หลังการทดลอง	30	15.70			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่า ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง
 ก่อนการทดลองแตกต่างกับหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตาม
 สมมติฐานข้อ 4

4.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง ได้ผลดังตาราง 8

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการเขียนภาษาไทย	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	30	12.43	61	163	9.61**
หลังการทดลอง	30	14.47			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่า ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองแตกต่างกับหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 4

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

4. ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 60 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการดังนี้

1.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มี 3 กลุ่มแผนการเรียนในแต่ละแผนการเรียน มี 2 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 6 ห้องเรียน ดังนี้

- 1) กลุ่มแผนการเรียนศิลป์-ภาษา มี 2 ห้องเรียน
- 2) กลุ่มแผนการเรียนศิลป์-คณิต มี 2 ห้องเรียน
- 3) กลุ่มแผนการเรียนวิทย์-คณิต มี 2 ห้องเรียน

ผู้วิจัยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มแผนการเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มแผนการเรียนวิทย์-คณิต จำนวน 2 ห้องเรียน จากประชากร 6 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 60 คน นักเรียนที่เกินจำนวน ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มชื่อคัดออกโดยไม่นำผลการทดลองมาหาค่า แต่ให้เรียนร่วมกันในห้องปกติ

1.2 สุ่มห้องเรียนเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองด้วยวิธีการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กลุ่มควบคุมเรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองมีดังนี้

2.1 แผนการสอน 2 แบบ คือ แผนการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับแผนการสอนตามคู่มือครู

2.2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ลักษณะข้อสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยผ่านการตรวจสอบคุณภาพ ซึ่งแต่ละข้อ

มีความยากง่ายตั้งแต่ 0.26 – 0.80 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 – 0.78 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.83

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยให้เขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่กำหนด ซึ่งแบบทดสอบผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วและมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

3. การดำเนินการทดลอง

3.1 ทดสอบก่อนการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทยกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

3.2 ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่มโดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาสอน 16 คาบเท่ากัน กลุ่มทดลองดำเนินการสอนโดยใช้แผนการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กลุ่มควบคุมดำเนินการสอน โดยใช้แผนการสอนตามคู่มือครู

3.3 ทดสอบหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย ชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

3.4 นำผลการทดสอบมาตรวจหาคะแนน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย โดยทดสอบความแตกต่างของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t-test แบบ Independent

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย โดยทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t-test แบบ Independent

3. เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent

4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู ปรากฏผลดังนี้

1. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษา
แนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ
และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนว
ธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับ
การสอนตามคู่มือครู เนื่องจาก

1.1 การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ เป็นการสอนที่ยึดผู้เรียน
เป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ ผู้สอนเป็นผู้คอยชี้แนะให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดโดยบูรณาการทักษะทางภาษา
หลาย ๆ รูปแบบเข้าด้วยกัน เน้นการจัดขั้นตอนกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวม
ของภาษา ไม่เน้นส่วนย่อย ๆ ของภาษา มีการปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา
ได้อย่างเป็นธรรมชาติ จากการอ่านเรื่องต่าง ๆ อย่างเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ทำให้
ใช้ภาษาสื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจตรงกัน ซึ่งผู้สอนเป็นผู้วางแผนและจัดสื่อการเรียนโดยเฉพาะ
บทอ่านไว้หลากหลายตามมุมห้องและหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยจัดเป็นตะกร้าข้อมูลที่มีหนังสือ บทความ
วารสาร นิตยสาร สารคดี และหนังสือพิมพ์ ที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจความสนใจในการอ่านแล้วโดย
อิงอรรถลักษณะ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษารูปแบบหรือชนิดของเนื้อความประเภทต่าง ๆ และสามารถ
แยกแยะชนิดของบทอ่านได้ จากนั้นผู้เรียนเลือกบทอ่านตามความชอบหรือตามความสนใจ ซึ่งแต่ละกลุ่ม
อาจเลือกเหมือนกันหรือแตกต่างกันก็ได้ แต่ภายในกลุ่มย่อยต้องเป็นเรื่องเดียวกัน จึงทำให้ผู้เรียนสนุก
ตื่นเต้น และกระตือรือร้นในการเรียน เพราะได้ศึกษาข้อมูลที่ผู้เรียนอยากรู้และเป็นที่สนใจจึงพยายาม
ทำความเข้าใจข้อมูลจนเกิดความคิด สามารถวิเคราะห์สถานการณ์จากความรู้และประสบการณ์ของตน
จากนั้น ผู้สอนคอยชี้แนะให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างกระจ่างชัดขึ้น ซึ่งบางครั้งผู้เรียนอาจคาดการณ์
ผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนไป ดังนั้น ผู้สอนจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขจนเกิดความ
มั่นใจและกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ข้อมูลจากประสบการณ์และข้อเท็จจริงสามารถ
สื่อสารเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน ได้การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะนี้

ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนอย่างเป็นธรรมชาติในด้านการรับรู้ และการเรียนรู้ตามวุฒิภาวะและความชอบ ทำให้เกิดความคิดรวบยอดในการทำความเข้าใจ เรื่องที่อ่านและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ผู้เรียนจึงประสบความสำเร็จในการอ่านสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ตามบริบทของสังคมได้เป็นอย่างดี

1.2 กิจกรรมการเรียนการสอน การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ มีขั้นตอนการสอนที่พัฒนาผู้เรียนตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ เป็นองค์ประกอบ ทำให้ผู้เรียนรู้จักแยกแยะชนิดของบทอ่านตามหลักการของคลอเลจแสน และโรเทอรี (Callaghan and Rothery. 1988) เมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกบทอ่าน จึงทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ เกิดความสนุก ตื่นเต้น กระตือรือร้น อยากรู้ในเรื่องร่าเริงนั้น ๆ เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและต่อผู้สอน ขณะเข้ากลุ่มศึกษาข้อมูลทุกคนต่างระดมความคิดในการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ จับประเด็นสำคัญ เพื่อหาข้อสรุปนำมาอภิปรายร่วมกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านและส่งผลต่อการนำภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จากนั้นผู้เรียนร่วมกันประมวลความคิด เพื่อนำเสนอหน้าชั้น เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองสามารถวิเคราะห์สถานการณ์หรือคาดเดาเหตุการณ์ได้ ผู้สอนคอยชี้แนะหรือเสริมต่อให้ผู้เรียนเกิดความกระฉับกระชวย และเกิดความเข้าใจตรงกัน เพื่อการสื่อความหมายตรงกันทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ มีการจัดสภาพการเรียนการสอนให้เหมือนกับผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์จริงในสังคมรอบตัว เช่น จัดมุมความรู้ ในรูปข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสนใจ ผู้วิจัยจัดเป็นตะกร้าข้อมูลที่มีเอกสารและหนังสือนิตยสาร ประเภท วารสาร สารคดี นิตยสาร หนังสือพิมพ์ ให้ผู้เรียนได้เลือกศึกษาได้ตามมุมห้อง ทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนดีขึ้น ลดความเครียด ความวิตกกังวลลงได้มาก เพราะผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การแสดงความคิดเห็นในการร่วมอภิปราย เป็นความคิดที่หลากหลายและมีเหตุผลสนับสนุน เกิดการยอมรับฟังความคิดเห็นข้อเสนอแนะซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจเรียน ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการรับรู้ สมอง อารมณ์

ความรู้สึกละสภาพร่างกายของผู้เรียน ซึ่งทำให้มีผลต่อความเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น จะเห็นได้ว่าการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการศึกษาและยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจที่จะเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นได้ จึงสอดคล้องกับแนวคิดของเคนเน็ต กูดแมน (Kenneth S. Goodman. 1989)

ส่วนการสอนตามคู่มือครูนั้น ผู้สอนกำหนดหัวเรื่องมาให้ทั้งหมดตามจำนวนกลุ่ม เมื่อผู้เรียนแบ่งกลุ่มแล้ว ส่งตัวแทนมาจับสลากเพื่อรับบทอ่าน ซึ่งบทอ่านที่ใช้ในการเรียนการสอนเป็นชุดเดียวกันกับกลุ่มทดลอง จากนั้นผู้เรียนช่วยกันระดมความคิดในการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ เพื่อนำมาอภิปรายร่วมกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดหลากหลายโดยผู้สอนคอยชี้แนะและอธิบายเสริมต่อจนผู้เรียนเกิดความเข้าใจบทอ่าน สามารถสื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจตรงกันทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะเป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีขั้นตอนการสอนที่เป็นไปตามธรรมชาติของพัฒนาการในการเรียนรู้ โดยมีสื่ออรรถลักษณะเป็นองค์ประกอบในการเรียน ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกบทอ่านตามความสนใจและความชอบ ทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการค้นคว้าหาความรู้ เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้เรียนด้วยกัน และต่อผู้สอนด้วย อีกทั้งการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ก็มีส่วนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจบทอ่านได้ดี จึงทำให้ผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ มีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เนื่องจาก

2.1 การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ ด้านความสามารถในการเขียน ซึ่งสัมพันธ์กับทักษะการอ่านอย่างเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน เป็นการสอนที่พัฒนาศักยภาพของผู้เรียนจากการอ่าน ตามที่ได้กล่าวมาในข้อที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการเขียนประกอบความเข้าใจในการอ่านและใช้สื่ออรรถลักษณะเป็นองค์ประกอบในการเรียนภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจรูปแบบและชนิดของเนื้อความต่าง ๆ สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ถูกต้องตามบริบทภาษาของสถานการณ์ในสังคมนั้น ๆ ได้ จากการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติ โดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูนั้น เป็นผลมาจากผู้สอนนำสื่ออรรถลักษณะมาประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจธรรมชาติของภาษาในลักษณะของความหมายโดยรวมที่มีการใช้ภาษาสื่อสารจากบริบทภาษาในสังคม ทำให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดในการเขียนข้อมูลจากประสบการณ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวหรืออยู่ในความสนใจของผู้เรียนเพื่อพัฒนาไปสู่ความสามารถในการพูดและการเขียนได้ ต่างจากการสอนตามคู่มือครูที่ไม่ได้เน้นเรื่องรูปแบบของภาษาในเนื้อความ แต่เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามกาลเทศะ ดังนั้นเมื่อผู้เรียนทั้งสองกลุ่มเขียนเรื่องราวประเภทเดียวกัน ผู้เรียนกลุ่มทดลองจึงมีแนวทาง มีข้อมูลที่เป็นประสบการณ์ จากขั้นตอนการสอน สามารถมองเห็นภาพโครงสร้างการดำเนินเรื่องและลักษณะการใช้ภาษาตามที่ได้เรียนมาและสามารถเขียนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของเนื้อความนั้น ๆ

2.2 การทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบของสื่ออรรถลักษณะ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเป้าหมายของการสื่อสารได้อย่างชัดเจน สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องและแสดงความคิดเห็นวิเคราะห์ ข้อมูล จากเรื่องที่อ่านได้ เมื่อถึงขั้นตอนการเขียนจึงเข้าใจโครงสร้างของเนื้อความที่จะเขียนได้ดียิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ เป็นการสอนที่มีจุดมุ่งหมายระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนให้มีความเข้าใจตรงกันซึ่งผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อความแยกแยะชนิดของเนื้อความ สามารถจับใจความหรือตีความ สามารถเขียนเรื่องราวตามชนิดของอรรถลักษณะได้และสามารถใช้ภาษาเชื่อมโยงความคิดจากสิ่งที่อ่านและประสบการณ์ทางความรู้ในการถ่ายทอดความคิดเพื่อสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารและผู้รับสารอย่างมี

ประสิทธิภาพ ซึ่งต่างจากคู่มือครู ที่ผู้สอนไม่ได้เน้นรูปแบบการเขียนหรือลักษณะของภาษามาจัดลำดับความคิดให้ผู้เรียนตามธรรมชาติของการเรียนรู้ก่อนลงมือเขียนข้อมูล จึงส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ มีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

3. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องจาก

3.1 การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ มีจุดเด่นที่ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่าน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง เพราะเป็นการสอนที่อาศัยหลักจิตวิทยาในการอ่านที่เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดหรือจิตของผู้อ่านกับภาษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ การสื่อสารและการคิด เป็นการมองความหมายโดยรวมของภาษา ทำให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล มีการยอมรับความคิดเห็น มีการปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความมั่นใจในการเรียน ซึ่งการอ่านก็เป็นการอ่านแบบอิสระ ผู้เรียนใช้กลวิธีการอ่านแบบใดก็ได้ตามความถนัดและตามประสบการณ์ของตน จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น สนใจในบทอ่าน สามารถวิเคราะห์หรือคาดการณ์ล่วงหน้าได้โดยมีเหตุผลสนับสนุน สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดี เกิดแนวคิดและมีวิสัยทัศน์ในสังคมได้กว้างไกล อีกทั้งเป็นพื้นฐานการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้

3.2 บทอ่านที่นำมาให้ผู้เรียนอ่านนั้น เหมาะสมกับวัยวุฒิ คุณวุฒิ และความสนใจของผู้เรียน เพราะผู้วิจัยได้ทำการสำรวจความสนใจในการอ่านของกลุ่มเป้าหมายแล้วว่าในวัยนี้ ผู้เรียนมีความสนใจในการอ่านเรื่องประเภทใด ซึ่งตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องกับหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย บทอ่านที่นำมาให้ผู้เรียนศึกษานั้น ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้และ

ประสบการณ์ในการวิเคราะห์สถานการณ์ ตลอดจนประมวลความคิด เพื่อทำความเข้าใจในบทอ่านนั้น และนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันได้ จึงสอดคล้องกับแนวคิดของ พีโพร (Piepho. 1981 : 12)

3.3 บริบททางการศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ เช่น การที่ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินงานเป็นกลุ่ม ช่วยให้ผู้เรียนสามารถระดมความคิดปรึกษาหารือ วิพากษ์วิจารณ์ ให้ออกเสนอแนะซึ่งกันและกันได้ ดังที่ ฮอลลิเดย์ (Halliday. 1975 ; อ้างอิงมาจาก Richgels. 1990) อธิบายว่า การที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์เช่นใดกับกลุ่มเพื่อนย่อมมีความหมายทั้งสิ้น เพราะเป็นการสื่อความหมายที่มีจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษาในบริบททางสังคมตามสถานการณ์ต่าง ๆ กันไป จึงสอดคล้องกับแนวคิดของ เยตต้า กู๊ดแมน (Yetta Goodman. 1989) ที่ว่า ผู้เรียนจะต้องรู้สึกว่าได้รับการยอมรับและบรรยากาศของการเรียน มีการยอมรับความคิดเห็นและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

จากที่กล่าวมา เป็นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความเข้าใจในบทอ่าน ซึ่งขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมย่อมเกิดผลดีต่อความเข้าใจในการอ่านได้

3.4 การสอนตามคู่มือครู เป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง มีขั้นตอนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องจากขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดความคิด วิเคราะห์ ข้อมูล จากสิ่งที่อ่านได้ เริ่มตั้งแต่การสนทนาซักถามเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน การให้ศึกษาเนื้อความตามบทอ่านที่จับสลากได้ โดยใช้กิจกรรมการเข้ากลุ่ม เพื่อฝึกการวิเคราะห์ข้อมูล จากการจับใจความ การตีความ และการวิเคราะห์ความ โดยให้ผู้รู้จักแยกแยะข้อเท็จจริง ข้อสนับสนุนและข้อคิดที่ได้จากผู้เขียน ตลอดจนพิจารณาการใช้ภาษาของเนื้อความ การดำเนินเรื่องของเนื้อความ โดยผู้สอนเป็นผู้อธิบาย จากนั้นเป็นการอภิปรายโดยการระดมความคิดจากกลุ่ม เพื่อนำเสนอร่วมกันในการวิเคราะห์สรุป ผู้สอนเป็นผู้ร่วมเสนอแนะ และชี้บ่งให้ผู้เรียน เกิดความเข้าใจแล้วจึงร่วมกันเขียนสรุปข้อมูลตามที่ศึกษามา ส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านได้

4. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาไทย ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 4 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนความสามารถในการเขียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องจาก

การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความคิดวิเคราะห์ข้อมูลตลอดเวลา ผู้สอนคอยชี้แนะให้ผู้เรียนฝึกการคิดอย่างมีเหตุผล และมีข้อมูลสนับสนุนความคิดของตนเองที่เป็นข้อเท็จจริง เริ่มตั้งแต่ การเลือกสื่อการเรียน การศึกษา บทอ่าน การเข้ากลุ่มปฏิบัติกิจกรรม เป็นการฝึกความคิดวิเคราะห์ข้อมูลอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำข้อมูลมาสรุปประเด็นสำคัญและ เขียนสรุปตามรูปแบบของสื่ออรรถลักษณะ ซึ่งผู้เรียนสามารถเขียนลำดับขั้นตอนโครงสร้างของเนื้อความ ลักษณะของภาษาในบริบทของสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ สามารถแยกแยะและใช้ภาษาเขียนได้ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรงในการอ่าน สามารถวิเคราะห์งานเขียนได้ตามอรรถลักษณะภาษาและสามารถใช้ภาษาเขียนในการสื่อความคิด เชื่อมโยงสภานวนภาษาได้สละสลวยถูกต้อง ขวนให้อ่าน เป็นการพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียนได้ จึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ เฮย์ (Heys. 1962 : 320 - 322)

ส่วนการสอนตามคู่มือครู ด้านความสามารถในการเขียน จากกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนเป็นผู้ได้รับความสั่งให้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่การแบ่งกลุ่มจับสลากเลือกบทอ่าน การศึกษา บทอ่านและร่วมกันวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยข้อมูลโดยการอภิปราย เสนอแนะความคิดเห็น โดยมีผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ และร่วมการอภิปรายด้วยการบรรยายสรุป บรรยายกาสนในการเรียนเป็นระบบระเบียบ มีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและผู้เรียนกับผู้สอน มีการฝึกทักษะการเขียน จากการสรุปข้อมูลตามแนวคิดของผู้เรียนและผู้สอนทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียน เพื่อสื่อความหมายได้เช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

จากผลของการศึกษาค้นคว้า พบว่า การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะ ส่งผลต่อผู้เรียนในด้านความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ดังนั้น จึงเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนภาษาไทยในการพิจารณาเอาเทคนิคการสอน รวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนไปใช้ในการสอนภาษาและควรมีการเผยแพร่การสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะแก่ผู้สอนภาษาไทยหรือผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาตัวแปรตามอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน เช่น ความรับผิดชอบ ความคิดสร้างสรรค์ ความสนใจ เจตคติ แรงจูงใจ และมนุษยสัมพันธ์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา วิชาปกรณ. คู่มือการสอนการอ่าน. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก, 2533.
- จันทิมา พรหมโชติกุล. การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- จรัญ รัตนศิลา. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจใน
การเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่าน
โดยวิธี MIA ที่ใช้สื่อการสอนแบบอรรถฐานและวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539. อัดสำเนา.
- ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์. จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์การพิมพ์, 2520.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. เอกสารประกอบการสอนวิชาพฤติกรรมกรเรียนการสอนภาษาไทย.
กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- บังอร พานทอง. "การสอนภาษาโดยเน้นพื้นฐานประสบการณ์," วารสารการศึกษาปฐมวัย.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.
- บังอร สว่างวโรรส และเยาวภา พุกกะคุปต์. "การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย," วารสารภาษาปริทัศน์.
2 : 2524.
- บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. การทดสอบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- บุญเสริม ฤทธาภิรมย์. "การสอนเพื่อพัฒนาการอ่าน," วิทยาสาร. 26 ตุลาคม 2529.
- บุษบง ดันติวงศ์. "นวัตกรรมการสอนภาษากับธรรมชาติในการอ่านเขียนของเด็ก,"
เทคนิคและวิธีสอนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

- ประพีร์ อุณจิตติ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนพยัญชนะไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการสัมผัสและไม่สัมผัสกับชื่อสัตว์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- เปลื้อง ณ นคร. เอกสารคำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2514.
- ภาวิณี แสนทวีสุข. การพัฒนาชุดการจัดประสบการณ์การเขียนร่วมกันตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติสำหรับเด็กอนุบาล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538. อัดสำเนา.
- มัลลิการ์ พงษ์ปริตร. การสอนเพื่อตอบสนองสมรรถภาพมนุษย์. (ฉบับปรับปรุง) กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2527.
- มณีรัตน์ สุภชติรัตน์. การอ่านเพื่อความเข้าใจตามชนิดของการอ่าน. ศูนย์การอ่านและศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อัดสำเนา.
- แม้นมาศ ขวลิต. วิธีสร้างความสนใจในการอ่าน. กรุงเทพฯ : สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย, 2530.
- รัตนา สุภจตุรัส. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน โดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2536.
- วิชาการ, กรม. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524. (ฉบับปรับปรุง 2533) กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาสภา, 2535.
- ศิริพร พัวพันธ์. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อัดสำเนา.

- ศิริพร ลิ้มตระกูล. อ่านเร็วอย่างเข้าใจ. กรุงเทพฯ : สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย, 2537.
- ศิริรัตน์ นีละคุปต์. กระบวนการอ่านและทักษะการอ่าน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2536.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. การปรับปรุงการศึกษา. ศูนย์ปรับปรุงการศึกษา, 2539.
- สมพร มั่นตะสูตร. การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : พีระพัฒนา, 2536.
- สอากค์ ดำเนินสวัสดิ์. จะสอนภาษาไทยให้สนุกได้อย่างไร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย. วิธีสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2533.
- สุภัทรา อักษรานูเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- สุนันท์ ศลโกสุม. "รูปแบบการสอนเขียนและปัญหาของการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น," รายงานการวิจัยประกอบการศึกษา รายวิชาหลักสูตร 773. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด, 2536.
- อัจจิมา เกิดผล. "หลักการเขียน," ภาษาไทย 1. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- อาคม จันทรสุนทร. การสอนเพื่อพัฒนาสมรรถภาพมนุษย์. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2527.

อารี สันทรวี. นวัตกรรมปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ : สมาคมเพื่อการอนุบาลศึกษาจัดพิมพ์, 2535. (อัดสำเนา).

Arndt, Valerie. "Six Writers in Search of Texts : A Protocol - Based Study of L1 and L2 Writing," ELT Journal. 41 October, 1987.

Berton, W.H. Reading in Child Development. New York : Bopps Merrill, Co., 1959.

Betts, Emmetts A. Foundations of Reading Instruction. New York : American Company, 1957.

Brookes, Arthur and Peter Grundy. Writing for Study Purposes. Cambridge : Cambridge University Press, 1990.

Bryan, M.C. Exploring the Relationship of Whole Language and Isolated Skills Instruction With Reading and Writing Skill of Intermediate Remedial Readers. Dissertation Abstracts International. 1991.

Burmeister, Lou E. Reading Strategies for Secondary School Teachers. Massachusetts : Addison-Wesley Publishing Co., Inc., 1974.

Byrne, Donne. Teaching Writing Skills. New Edition, Hong Kong : Longman, 1988.

- Callaghan, Michael and Joan, Rothery. Teaching Factual Writing : A Genre-Based Approach. Reported of the DSP. Literacy Project Metropolitan East Region, 1988.
- Cambourne, Brian. "The Whole Story : Natural Learning and the Acquisition of Literacy in the Classroom," Understanding Language Learning. 1991.
- Car, Eilen M and others. "The Effect of Inference-Training on Children's Comprehension of Expository Text," Journal of Reading Behavior. 15(3) : 1983.
- Carrell, P.L and J.C. Eisthold. "Schema Theory and ESL Reading Pedagogy," TESOL Quarterly. 17 December 1986.
- Clymer, Theodore. What is "Reading?" Some Current Concept. In Innovation and Change in Reading Instruction. Chicago : The University of Chicago Press, 1968.
- Dallman, Martha and others. The Teaching of Reading. 5nd ed. New York : Holt, Rinchart and Winston, Inc., 1978.
- Dechant, Emerald V. Improving the Teaching of Reading. 3rd ed. Englewood Cliffs : Prentice-Hall, 1982.

Dubin, Fraida and Elite Olshain. "The Interface of Writing and Reading,"
TESOL Quarterly. 14 September 1980.

Eisterhold, Joan Carson and others. "Reading-Writing Relationships in
First and Second Language," TESOL Quarterly. 24 Summer,
1990.

Eisterhold, John Carson. "Reading-Writing Connections : Toward a
Description for Second Language Learners," In Barbara Kroll (ed)
Second Language Writing. Cambridge : Cambridge University
Press, 1990.

Elaine V. Batenhorst. "Whole Language Perceptions and Practices of First
and Second Grade Teachers," Dissertation Abstracts International.
1995.

Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey : Educational Testing
Service Princeton, 1952.

Finocchiaro, Mary. Teaching English as a Second Language in Elementary
and Secondary Schools. Foreward by Mario Pei New York : Harper,
1958.

Finocchiaro, Mary and Sako Sydney. Foreign Language Testing : A Practical
Approach. New York : Regents Publishing Company, 1983.

Frost, Joe L. Issue and Innovations in the Teaching of Reading.

Illinois : Scott Foresman and Company, 1967.

Furguson, Nicolas. Some Aspects of Reading Process. English Language Teaching. 28 November 1973.

Goodman, Kenneth S. Language & Literacy. Boston, London and Henley :
Routledge & Kogan Paul, 1982.

Goodman, Yetta. M. "Roots of the Whole Language Movement," The Elementary School Journal 90, 1989.

Hafner, Lawrence E. Improving Reading in Middle and Secondary Schools.
New York : Macmillan Publishing Co., Inc., 1974.

Hafner Lawrence E. and Hayden B. Jolly. Pattern of Teaching of Reading in Elementary Schools. New York : Macmillan Publishing Company, Inc., 1974.

Halliday, M.A.K. and R. Hasan. Language, Context, and Text Aspects of Language in a Social-Semiotic Perspective. Victoria :
Deakin University, 1985.

Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York :
McGraw-Hill Book Company, 1969.

Heaton, J.B. Writing English Language Tests. London : Longman, 1979.

———. Classroom Testing. New York : Longman, 1990.

Hennings, Dorothy. "A Writing Approach to Reading Comprehension Schema Theory in Action," Language Arts. 59 January, 1982.

Heys, Frank. "The teme a Week Assumption : A Report of and Exprement," English Journal. 51(5) : 1962.

Hulett, Joycelin Brown. "Third Grade Writings : Their Relationship with Reading," Dissertation Abstracts International. 47(3) : September, 1986

Hyland, Ken. "Effect of Genre Descript in Argumentative Eassay," in Research in the Teaching of English. 23(3) : June, 1990.

Jacobs, G.M. A Classroom Investigation of the Growth of Metacognitive Awareness in Kindergarten Children Through the Writing Process. Dissertation Abstracts International. 1994.

Johnson, Marjorie S. and Kress, Roy A. Informal Reading Inventories. New York : International Reading Associations, 1971.

- Johnson Patricia. "Acquisition of Schema of Comprehension and Communication : A Study of the Reading - Writing Relationship in ESL," REIC Journal. 17 July, 1986.
- Johnston, P.H. Reading Comprehension Assessment : A Cognitive Basic. Delaware : International Reading Association, 1983.
- Kobayashi, Yoko. "A New Look at Reading in the College Program. English Teaching Forum. 18 March - April, 1975.
- Krashen, Stephen D. Writing : Research Theory and Applications. Oxford : Pergamon Institute of English, 1984.
- Krathwohl, David R. The Taxonomy of Educational Objective Use of the Cognitive and Affective Domains. In Norman E. Grondlund (eds.), Reading in Measurement and Evaluation. New York : The Macmillan Co., 1968.
- Langer, Judith. "Reading Thinking Writing and Teaching," Language Arts. 59 April, 1982.
- Loshbaugh. M. "The Effects of Whole Language on the Writing Ability of First-Grade Children," Dissertation Abstracts International. 1992.

Love P. Maya. "The Use of Whole Language With Adult Learners.

Dissertation Abstracts International. 1995.

McColly, William. "What Does Educational Research Say About The Judging
of Writing Ability," Journal of Educational Research. 64

December, 1970.

Mc Hugh, V.G.M. An Investigation of the Attitude, Interest and Self-

Concept of Advanced Level Students in Language Arts. Dissertation
Abstracts International. 1991.

Medsen, Harold S. Techniques in Testing. London : Oxford University
Press, 1983.

Mercer, M.M. "A Whole Language Versus Skills Based Approach to
Pre-School Education," Master Abstracts International. 1992.

Miller, Carolyn R. "Genre as Social Action," Quartely Journal of
Speech. May, 1984.

Miller, Lyle L. Developing Reading Efficiency. Minnesota : Burgess
Publishing Company, 1977.

Miller, Wilma H. Reading Comprehension Activities Kit. New York :
The Center for Applied Research in Education, 1990.

Morrow, L. M. Literacy Development in the Early Years Helping Children Read and Write. New Jersey : Prentice-Hall, 1989.

Mosley, A.J. "Exploring Whole Language : Incorporating Genuine Reading and Writing Opportunities in a First - Grade Classroom," Dissertation Abstracts International. 1993.

Page, Williams D. "The Author and The Reader in Writer and Reading," Research in the Teaching of English. 8 Summer, 1974.

Patty, Walter T., Dorothy C. Petty, and Marjorie F. Becking. Experiences in Language : Tools and Teachinques for Language Art Methods. 4th ed. New York : Allyn and Bacon Inc., 1985.

Paulston, Christina Bratt and Marry Newman Bruder. Teaching English as a Second Language. Techniques and Processes Cambridge : Mass; Winthrop, 1976.

Piepho, Hans Ederhard. "Establishing Objectice : in the Teaching of English," The Communicative Teaching of English Principles and Exercise Typology. Edited and Translated by Christopher H. Candlin, 1981.

Raines, Ann. "What Unskilled ESL Students Do as They Write : A Classroom Study of Composing," TESOL Quarterly. 19 June, 1985.

✓ Raines, S.C. and Canady, R.J. The Whole Language Kindergarten.

New York : Teachers College Press, 1990.

Raygor. A.L., and Raygor. R.D. Effective Reading. New York :

McGraw-Hill, 1985.

Richgels J. Literacy's Beginning Supporting Young Readers and Writers.

Boston : Allyn and Bacon, 1990.

Schonell, Fred J. The Psychology and Teaching of Reading... by Fred J.

Schonell and Elizabeth Goodacre. 5nd ed. Edinburge : Oliver & Boyd, 1975.

Scott, William A. and Michael Wertheimer. Introduction to Psychological

Research. 4 the ed. New York : John Wiley and Sons, Inc., 1966.

Shechter, Myrian and Sandra R. Schechter. children's Acquisition of

Litery Genre : Science Fiction Versus Fantasy. Toronto : Ontrario Institute for Studies in Education : Toronto Board of Education, 1987.

Shepherd, David L. Comprehensive High School Reading Methods. Ohio :

A Bell and Howell, 1973.

Smith, Frank. Understanding Reading. 4 nd ed. Hillsdale : Lawrence Erlbaum Associates Publishers, 1988.

Smith, Nila Banton. The Many Faces of Reading Comprehension.
The Reading Teacher. 23 December 1969.

Sorensen, M.L A Qualitative Study of How Eight Teachers Moved Toward Whole Language. Dissertation Abstracts International. 1994.

Steinberg. N.R. "Cognitive and Metacognitive Knowledge About Writing of Kindergarten Children in a Whole Language Environment," Dissertation Abstracts International. 1992.

Stewart, W.L. "The Effects of Whole Language Learning Versus The Basal Approach in the Teaching of Reading on the Self-Concept on Students from the Norfolk City Public Schools," Dissertation Abstracts International. 1991.

Tierney, Robert J. and P. David Pearson. "Toward a Composing Model of Reading," Language Arts. 60 May 1983.

Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York : Appleton, 1952.

/Valette, Rebecca M. Modern Lanugage Testing. 2nd ed. New York :
Harcourt Brace Jovanovich, 1977.

Wainwright, Gordon R. Rapid Reading Made Simple. Great Britain :
W.H. Allen Co. Ltd., 1972.

Ward, V.Y.F. "The Study of a First-Grade Teacher's Implementation of
Whole Language Principles in Reading and Writing," Dissertation
Abstracts International. 1990.

White, Ronald V. Teaching Writing English. Great Britain : George
Allen & Unwin, 1980.

Widdowson, H.G. Teaching Language as Communication. Oxford : Oxford
University Press, 1978.

Wittrock, M.C. "Writing and the Teaching of Reading," Language Arts.
60 May, 1983.

ກາດພວກ

ภาคผนวก ก

คุณภาพแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย

คุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย

ตาราง 9 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จำนวน 40 ข้อ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	.50	.26	21	.61	.70
2	.26	.30	22	.54	.48
3	.44	.37	23	.37	.59
4	.78	.30	24	.76	.41
5	.74	.22	25	.74	.30
6	.72	.33	26	.69	.41
7	.59	.59	27	.43	.41
8	.65	.56	28	.70	.30
9	.61	.41	29	.69	.56
10	.46	.26	30	.69	.26
11	.39	.26	31	.69	.33
12	.54	.26	32	.43	.26
13	.67	.30	33	.80	.33
14	.67	.37	34	.63	.52
15	.44	.44	35	.78	.22
16	.35	.33	36	.57	.78
17	.33	.30	37	.54	.63

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
18	.69	.48	38	.59	.44
19	.61	.33	39	.43	.41
20	.43	.41	40	.35	.56

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านฉบับนี้ค่าความเชื่อมั่น 0.83

ตาราง 10 แสดงค่าความเชื่อมั่นการตรวจให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการเขียนภาษาไทย

คนที่	x	y	x^2	y^2	xy	คนที่	x	y	x^2	y^2	xy
1	13	15	169	225	195	18	15	16	225	256	240
2	12	15	144	225	180	19	12	13	144	169	156
3	9	10	81	100	90	20	14	12	196	144	168
4	11	10	121	100	110	21	17	15	289	225	255
5	13	13	169	169	169	22	17	15	289	225	255
6	9	11	81	121	99	23	8	12	64	144	96
7	12	13	144	169	156	24	13	16	169	256	208
8	13	14	169	169	182	25	13	14	169	196	182
9	13	14	169	169	182	26	12	13	144	169	156
10	10	11	100	121	110	27	17	17	289	289	289
11	10	9	100	81	90	28	16	17	256	289	272
12	10	12	100	144	120	29	12	13	144	169	156
13	11	12	121	144	132	30	18	17	324	289	306
14	10	10	100	100	100	31	16	17	256	289	272
15	11	11	121	121	121	32	15	17	225	289	255
16	12	14	144	196	168						
17	14	15	196	225	210	Σ	408	433	5412	6031	5680

การตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยของผู้ตรวจ 2 คน ได้ค่า
ความเชื่อมั่น 0.84

ตาราง 11 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย

คนที่	x	y	x ²	y ²	xy		คนที่	x	y	x ²	y ²	xy
1	13	14	169	196	182		18	15	15	225	225	225
2	12	13	144	169	156		19	12	10	144	100	120
3	9	7	81	49	63		20	14	14	196	196	196
4	11	7	121	49	77		21	17	18	289	324	306
5	13	12	169	144	156		22	17	16	289	256	272
6	9	9	81	81	81		23	8	9	64	81	72
7	12	11	144	121	132		24	13	15	169	225	195
8	13	12	169	144	156		25	13	14	169	196	182
9	13	11	169	121	143		26	12	11	144	121	132
10	10	7	100	49	70		27	17	16	289	256	272
11	10	8	100	64	80		28	16	14	256	196	224
12	10	11	100	121	110		29	12	13	144	169	156
13	11	11	121	121	121		30	18	17	324	289	306
14	10	6	100	36	60		31	16	15	256	225	240
15	11	13	121	169	143		32	15	16	225	256	240
16	12	12	144	144	144							
17	14	16	196	256	224		Σ	408	393	5412	5149	5236

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่น 0.87

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้มี 40 ข้อ ขอให้นักเรียนพยายามอ่านและตอบคำถามให้ครบทุกข้อ
2. คำถามทั้งหมดเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว จาก ก ข ค หรือ ง ที่ให้ไว้ เมื่อนักเรียนเลือกคำตอบข้อใดให้ทำเครื่องหมายกากบาท (x) ลงในกระดาษคำตอบ
3. ข้อสอบฉบับนี้มีข้อความสั้น ๆ ให้อ่านดูก่อนแล้วถามใจความของเรื่องเป็นตอน ๆ ไป นักเรียนจงพยายามจับความหมายและแปลเลศนัยใจความของเรื่องที่อ่านให้ดี แล้วตอบโดยยึดเนื้อความที่อ่านเป็นหลัก
4. จงอย่าท้อใจเมื่อพบข้อยาก พยายามทำให้ได้มากที่สุด

ขอให้โชคดี

คำชี้แจง อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 1-2

วันแล้ง ร้อนอย่างร้ายกาจ แผ่นดินระยิบระยับไปด้วยเปลวแดด ยางพารา
สลัดใบร่วง ปรุ่งโร้ง เปลือกกิ่งก้านอาบแดดอย่างเคร่งขรึมเจียบเหงาแลมสัจ
ใบไม้ใบหญ้าไม่ไหวติง มะพร้าวยอดด้วนยืนตายสงบงัน สรรพสิ่งเหมือนยอมสยบต่อฤทธิ์
ร้ายของตะวันกล้าในยามเที่ยง

1. ประโยคใจความสำคัญของข้อความนี้คือข้อใด
 - ก. วันแล้ง ร้อนอย่างร้ายกาจ
 - ข. ฤทธิ์ร้ายของตะวันกล้า
 - ค. ตะวันกล้าในยามเที่ยง
 - ง. แผ่นดินระยิบระยับด้วยเปลวแดด
2. หากกล่าวว่าการณ์นี้เกิดที่ภาคอีสาน นักเรียนเชื่อหรือไม่
 - ก. เชื่อ เพราะภาคอีสานเป็นสัญลักษณ์ของความแห้งแล้ง
 - ข. เชื่อ เพราะเป็นภาพที่ปรากฏให้เห็นโดยทั่วไปในภาคอีสาน
 - ค. ไม่เชื่อ เพราะไม่ใช่ลักษณะภูมิประเทศของภาคอีสาน
 - ง. ไม่เชื่อ เพราะไม่ใช่ภาคอีสานภาคเดียวที่มีสภาพแห้งแล้ง

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 3 - 5

การตัดไม้ทำลายป่า การใช้พลังงานเชื้อเพลิงอย่างฟุ่มเฟือย ล้วนเป็นมูลเหตุ
ในการทำลายสภาพแวดล้อม แล้วพรุ่งนี้จะมีอากาศบริสุทธิ์หลงเหลืออีกหรือ เรา
ช่วยกันปกป้องชีวิตและรักษาสภาพแวดล้อมให้ปราศจากมลพิษเสียแต่วันนี้ เพื่อพรุ่งนี้
จะได้มีอากาศบริสุทธิ์ไว้หายใจ

3. ข้อความนี้เขียนในลักษณะใด
 - ก. จรรโลงใจ
 - ข. โน้มน้าวใจ
 - ค. เตือนใจ
 - ง. ขอร้อง

4. เรียงลำดับเหตุการณ์ต่อไปนี้ตามลำดับก่อน-หลัง

1. การนำพลังงานเชื้อเพลิงอย่างฟุ่มเฟือย
2. การรักษาสภาพแวดล้อม
3. การตัดไม้ทำลายป่า
4. มลภาวะ

ก. 1 3 4 2

ข. 3 4 2 1

ค. 3 1 4 2

ง. 4 3 1 2

5. จากข้อความข้างต้นผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ที่จะรักษาสิ่งใด

ก. ป่าไม้

ข. สภาพแวดล้อม

ค. ชีวิต

ง. อากาศ

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 6-7

หลาย ๆ คนมองเห็นว่า อาชีพขายอาหารเป็นอาชีพที่หาเงินได้ดีจึงทำให้มีร้านอาหารเกิดขึ้นมากมายราวกับดอกเห็ด ทั้ง ๆ ที่อาชีพนี้เป็นอาชีพที่ต้องรับผิดชอบต่อชีวิตคนด้วย ฉะนั้นสำหรับผู้ที่ยึดอาชีพนี้แล้ว ความภาคภูมิใจในผลสำเร็จ นอกจากจะทำให้ได้เงินแล้ว เป้าหมายสำคัญในการประกอบอาชีพอย่างหนึ่งก็คือความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค

เป้าหมายในการกินอาหารของคนเราก็คือกินแก้หิว กินเพื่อให้หายหิวเป็นสำคัญก็เพราะกินเพื่อให้หายหิวนี้แหละ จึงทำให้คนกินโดยไม่คิดย้อนหลังถึงกรรมวิธีผลิต หรือที่มาของอาหารนั้น ๆ ถ้าไปเจอผู้ประกอบการอาชีพที่ไม่รับผิดชอบต่อหรือไม่เห็นความสำคัญ หลายคนก็กินข้าวนอกบ้านหรือซื้ออาหารมากินจึงเกิดอาการท้องเสีย หรือบางคนอาจถึงขั้นอาหารเป็นพิษ

6. จากข้อความนี้ข้อใดคือเป้าหมายสำคัญของอาชีพขายอาหาร

ก. รายได้

ข. รสชาติของอาหาร

ค. สุขภาพของผู้บริโภค

ง. ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ

7. จากข้อความนี้ผู้เขียนให้ความสำคัญกับสิ่งใดมากที่สุด เพราะเหตุใด

ก. อาหาร

เพราะอาหารที่สะอาดมีผลต่อสุขภาพที่แข็งแรง

ข. การรับประทานอาหาร

เพราะการรับประทานอาหารที่ถูกวิธีจะทำให้ไม่เกิดโรค

ค. คนขายอาหาร

เพราะเป็นผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบต่อผู้บริโภค

ง. คนซื้ออาหาร

เพราะเป็นผู้ที่มีโอกาสเลือกซื้ออาหารที่มีคุณภาพ

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 8-10

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีคนกล่าวกันว่า เป็นวัยที่อลวนอลเวง วัยแห่งความวุ่นวาย วัยนี้เป็นวัยที่สำคัญ เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต คนส่วนมากให้ความสำคัญกับวัยนี้มากเพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการกำหนดวิถีชีวิตต่อไป

โดยทั่วไปจุดเริ่มของความรักรักมักเกิดจากความประทับใจ ความชื่นชมในรูปร่างหน้าตา กิริยามารยาท น้ำเสียงและการกระทำ ในทุกเพศทุกวัยความรักโดยทั่ว ๆ ไปก็เริ่มจากจุดนี้ แต่เมื่อต่างเพศและต่างวัย ต่างจิตใจ การมองความประทับใจก็ย่อมแตกต่างกัน ความรักในวัยรุ่นจึงถูกมองว่า เป็นความรักแบบเด็ก ๆ ย่อมมีปัจจัยทางสังคม การหิวหยาไปตามแพชชั่น ยุคสมัย ย่อมเป็นตัวเสริมให้ช่องว่างระหว่างวัยห่างไกลกันมากขึ้น

ถ้าหากทุกคมมองโดยใช้เหตุผล มีวิจาร์ณญาณในการวิเคราะห์ การหิวหยา ความรู้สึก รักใคร่ในวัยนี้ย่อมต้องมีเกิดขึ้นบ้างตามวัย ตามการพัฒนา แต่เพียงใดแค่ไหนที่ควรจะมี ความรักในวัยนี้ ดังที่กล่าวแล้วว่า วัยนี้เป็นวัยแห่งการแสวงหา วัยแห่งการเริ่มต้น วัยแห่งการเปลี่ยนแปลง "การเริ่มต้นที่ดีเท่ากับสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง" คำพูดนี้ยังมีความหมายถูกต้องไม่แปรผัน แล้วทำไมทุกคนยังไม่เริ่มต้นให้ดีเพื่อความสำเร็จในชีวิต การพูดเช่นนี้มิได้หมายความว่า ห้ามมีความรัก หรือห้ามมีคู่รัก มิได้แต่จะต้องมีคุณภาพและส่งเสริมนำไปสู่สิ่งที่ดีในชีวิต เพื่อช่วยกันไปสู่ความสำเร็จ โดยจะต้องมีความรับผิดชอบซึ่งกันและกัน

8. เพราะเหตุใดชีวิตในช่วงวัยรุ่นจึงมีความสำคัญมาก

- ก. เพราะเป็นช่วงชีวิตที่ต้องอาศัยสภาพแวดล้อมกลมกล่อมเกลาลักษณะนิสัย
- ข. เพราะเป็นช่วงชีวิตที่อิสระในการประพฤติปฏิบัติตามที่ต้องการ
- ค. เพราะเป็นจุดเริ่มต้นที่ได้รับประสบการณ์อย่างเต็มที่
- ง. เพราะเป็นจุดเริ่มในการกำหนดวิถีชีวิตต่อไป

9. เพราะเหตุใดผู้เขียนจึงกล่าวว่า "ความรักของวัยรุ่นเป็นความรักแบบเด็ก ๆ"

- ก. เพราะขาดความมั่นคงทางจิตใจ
- ข. เพราะขาดความเป็นตัวของตัวเอง
- ค. เพราะขาดความเห็นชอบจากผู้ใหญ่
- ง. เพราะขาดความรอบคอบในการตัดสินใจ

10. ข้อความนี้ผู้เขียนต้องการให้ข้อคิดใดเกี่ยวกับวัยรุ่นและความรัก

- ก. ความรักเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ชีวิตวัยรุ่นประสบความสำเร็จ
- ข. ความรักที่ดียอมทนพาวัยรุ่นให้มีความรับผิดชอบต่อตนเอง
- ค. ความรักที่ดีควรมีความรับผิดชอบเกื้อกูลกัน
- ง. ความรักที่ดีควรเป็นความรักต่อตนเอง

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 11-13

ความงดงามและกลิ่นหอมของดอกส้มยังทำให้สังคมหลายแห่งเห็นคุณค่าของดอกส้ม ใดยใช้เป็นดอกไม้สำหรับเจ้าสาวในพิธีวิวาห์ผู้ที่เคยไปท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่หรือ จังหวัดเชียงรายในฤดูส้มออกดอกคงจดจำความงดงามและกลิ่นหอมของดอกส้มได้ดี

ประชาชนในประเทศจีนนิยมใช้ผลส้มประกอบในพิธีบวงสรวงและใช้เป็นของกำนัล สำหรับบุคคลต่าง ๆ ในงานฉลองเทศกาลปีใหม่ ส้มเป็นเครื่องหมายของความสุข ความสมบูรณ์ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเมื่อต้นส้มมีดอกมักจะมีดอกสะพรั่ง และขณะมีผล ก็จะมีผลดกกระปรี้กระเปร่ามากมาย ชาวเกาะซาตินีที่อยู่ในคาบสมุทรอิตาลีและประชาชน ในประเทศกรีซใช้กลีบดอกส้มโปรยบนศีรษะของเจ้าบ่าวเจ้าสาว เป็นสัญลักษณ์ของความ รชดดีมีสุข ตำนานเก่าแก่ของชาวกรีซเรื่องหนึ่งเล่าว่า หญิงงามแต่มีฐานะยากจน ไม่มี เสื้อผ้าใส่ในวันแต่งงานได้ใช้ดอกส้มเย็บติดกันเป็นชุดแต่งงาน และประดับผมด้วยดอกส้ม บรรดาผู้ไปร่วมงานได้เห็นเสื้อวิวาห์ของนางงดงามราวกับประดับด้วยเพชรหลายพันเม็ด นอกจากนี้ประเทศทางตะวันออกกลางก็มีพิธีให้เจ้าบ่าวมอบช่อดอกส้มให้เจ้าสาวในวันแต่งงาน

11. ข้อใดเป็นเหตุผลที่ชาวจีนเชื่อว่าส้มเป็นเครื่องหมายของความสุขสมบูรณ์

- ก. เป็นผลไม้ที่ชาวพิธีศักดิ์สิทธิ์
- ข. เป็นผลไม้ที่นิยมมอบให้แก่ผู้ใกล้ชิด
- ค. เป็นผลไม้ที่มีดอกและผลจำนวนมาก
- ง. เป็นผลไม้ที่มีลักษณะและสีที่สวยงาม

12. ข้อใดเป็นเหตุผลที่นำดอกส้มมาใช้ในพิธีวิวาห์

- ก. เป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้นชีวิตสมรส
- ข. เป็นดอกไม้ที่หาได้ง่ายและมีราคาถูก
- ค. เป็นประเพณีที่ปฏิบัติสืบต่อกันมา
- ง. มีความสวยงามและมีกลิ่นหอม

13. ข้อใดเป็นเหตุผลที่น้ำดันขึ้นมาเป็นของขวิญในเทศกาลต่าง ๆ

ก. เป็นสิริมงคล	ข. น้ำดอกส้มมาใช้เป็นเครื่องประดับได้
ค. สามารถนำมาปลูกเป็นไม้ประดับได้	ง. น้ำพลมารับประทานได้

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 14-15

อุทยานแห่งชาติทางทะเลของไทยนั้นมีทรัพยากรทางธรรมชาติอยู่ชนิดหนึ่งที่มีค่ามากต่อระบบนิเวศน์ (ระบบของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตกับสิ่งแวดล้อม) รวมทั้งการศึกษาและการท่องเที่ยว นั่นคือ กลุ่มปะการัง ความงดงาม ขั้วซ้อน และความประหลาดในสิ่งที่แต่งแต้มของปะการังนานาพันธุ์ ช่วยก่อให้เกิดทัศนียภาพใต้ท้องทะเลอันแสนงดงามสุดบรรยายผสมผสานกับปลาน้อยใหญ่ที่อาศัยในแนวปะการังและน้ำทะเล ทำให้เกิดภาพธรรมชาติที่เต็มไปด้วยความหลากหลายในศิลปะ เป็นภาพที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกสารทิศให้เดินทางมาชมความงามของใต้ท้องทะเล

ปะการังถือว่าเป็นกลุ่มของสังคมของสิ่งมีชีวิตใต้ท้องทะเลที่สะสมสร้างสรรค์ความเจริญเติบโตมานานนับศตวรรษแล้ว ปะการังมีโครงสร้างที่แข็ง อันเกิดจากการสะสมและก่อตัวของแคลเซียมคาร์บอเนต โดยฝีมือทางธรรมชาติที่เกิดจากสิ่งมีชีวิตขนาดเล็ก ประกอบกับกระแสไฟฟ้าใต้ท้องทะเล และความร่วมมืออย่างดีของสาหร่ายทะเล และสิ่งมีชีวิตที่ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน สร้างเป็นระบบนิเวศน์ของสิ่งมีชีวิตใต้ท้องทะเล

ปะการังแสนสวยนี้ใช้เวลาสร้างนับร้อยนับพันปี ด้วยสาเหตุนี้ทุกคนจึงควรจะช่วยกันอนุรักษ์ธรรมชาติอันงดงามนี้ไว้ให้อยู่คู่ท้องทะเลไทย เพื่อเป็นสมบัติแห่งโลกต่อไป

14. ข้อใดเป็นความสำคัญของแคลเซียมคาร์บอเนตต่อปะการัง

ก. ทำให้มีสีสันงดงาม	ข. ทำให้มีโครงสร้างที่แข็ง
ค. ทำให้มีโครงสร้างที่ซับซ้อน	ง. ทำให้มีชีวิตรอดอยู่ใต้ท้องทะเลได้

15. ข้อใดถูกต้องเกี่ยวกับ "ปะการัง"

ก. เป็นสัตว์ทะเลขนาดเล็ก	ข. เป็นสาหร่ายทะเล
ค. เป็นดอกไม้ทะเล	ง. เป็นตะไคร่น้ำ

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 16-20

แม่ค้าที่เป็นคนจีนจะแตกต่างจากแม่ค้าที่เป็นคนไทย แม่ค้าจีนมักจะมีอารมณ์
เย็นกว่าแม่ค้าไทย แม่ค้าบางคนติดจะแหย ๆ ลูกค้าด้วยซ้ำไป อย่างเช่นลูกค้าต่อรอง
ราคามากไป แม่ค้าจีนก็จะเพียงส่ายหน้าและพูดว่าขายไม่ได้ เพราะต้นทุนแพง จะซื้อ
หรือไม่ซื้อก็แล้วกันไป แต่ในกรณีเดียวกันนี้ ถ้าเป็นแม่ค้าไทยจะค่อนข้างกลัว แล้วจับปาก
จับคอจอด ๆ ใส่ลูกค้าว่าอยากกินแต่ไม่มีปัญญาจะซื้อให้รอชาติหน้า ปะเหมาะเคราะห์
สอดด้างบังเอิญไปเจอลูกค้าปากจัดเข้า ชาวบ้านร้านตลาดพลอยได้ฟังล้าตาดพรี ๆ หนึ่งรอบ
เข้าตำรับจึงก็ราซาก็แรงนั่นเอง ไม่มีใครยอมใครเหมือนกัน ที่ว่าอย่างนี้ มิใช่จะกล่าวหาว่า
แม่ค้าไทยหยาบคายหรือร้ายกาจ แต่ยกย่องแม่ค้าจีน เพียงแต่เท่าที่ฉันเห็นมาในตลาด
แม่ค้าจีนมักไม่ค่อยต่อเถียง ก่อนขอถูกลูกค้า จัดใจขึ้นมาก็เพียงททหน้าบึ้งตึง หันไปขายให้
กับคนอื่นต่อไปเท่านั้น ไม่ถึงกับมีการเหน็บแนมแกล้งประชดกัน

16. ควรตั้งชื่อเรื่องนี้ว่าอย่างไร

ก. เทคนิคการขาย	ข. มารยาทในการขาย
ค. คุณลักษณะของนักการค้า	ง. ความสามารถทางการขาย

17. แม่ค้าจีนแตกต่างจากแม่ค้าไทยมากที่สุดด้านข้อใด

ก. อุปนิสัย	ข. ไหวพริบ
ค. ความอดทน	ง. ความมีน้ำใจ

18. สำนวน "จิงก็รา - ซาก็แรง" ในเรื่องนี้หมายถึงใคร

ก. แม่ค้าจีน-แม่ค้าไทย	ข. แม่ค้า-ชาวบ้าน
ค. แม่ค้าจีน-ลูกค้า	ง. แม่ค้าไทย-ลูกค้า

19. "ล้าตาด" ในเรื่อง หมายถึงข้อใด

ก. การละเล่นพื้นเมือง	ข. การร้องเพลงพื้นบ้าน
ค. การต่อล้อต่อเถียงกัน	ง. การเหน็บแนมกัน

20. ผู้แต่งมีวัตถุประสงค์อย่างไร

- ก. ยกย่องแม่คำจีน
- ข. ตำนานดีเด่นแม่คำไทย
- ค. แสดงให้เห็นความดีเยี่ยมของแม่คำไทย
- ง. แสดงให้เห็นถึงความเป็นนักการค้าของคนจีน

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 21-23

ยอมมียอมแมนแมน	เหมือนยอม
เลื่อนนอกเนคไทปลอม	จับปิ้ง
2,3,4 รับหลอม	เป็นเลข
ลบ ๑,๒,๓ ทั้ง	กระเทียมหัวเหลือง ๐
ปูนั้นเป็นชื่อร้าน	ไทยแลนด์
นิวยอร์ก แบ็งคอก แมน	ฮัดสัน
ในดัลลัส อาบ อบ แอนด์	อบ นาบ
เยส, อุแม่ อุเหมอัน	กระถวนร้อยเอ๋ย

21. ภาพประพันธ์ข้างต้นเป็นฉันทลักษณ์ชนิดใด

- ก. กลอน
- ข. กาพย์
- ค. โคลง
- ง. ฉันท์

22. ภาพประพันธ์ข้างต้นแสดงความรู้สึกละแ่นซัดที่สุด

- ก. ประชด
- ข. โกรธ
- ค. ตำนาน
- ง. เปื่อน่าย

23. ถ้ายึดหลักประชาธิปไตย การปฏิบัติตนตามภาพประพันธ์ข้างต้นถือว่าถูกต้องหรือไม่

- ก. ถูกต้อง เพราะทำตามเสรีภาพ
- ข. ถูกต้อง เพราะทำด้วยความเสมอภาค
- ค. ไม่ถูกต้อง เพราะไม่รักษาวัฒนธรรมไทย
- ง. ไม่ถูกต้อง เพราะทำตามความเห็นของตนเท่านั้น

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 24–25

การแสดงงิ้วเข้าสู่สยามประเทศในราว ๆ รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ..

ความเป็นจริงประการหนึ่งที่คนไทยทราบกันดีคือ องค์พระปิยมหาราชของปวงชนชาวไทย ทรงเป็นพระมหากษัตริย์นักปกครองที่ทรงเล็งการณ์ไกล การเปิดประเทศเพื่อรับวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมของชาติอื่น ๆ เข้าสู่ประเทศไทย นอกจากเป็นการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ยังเป็นการกระชับสัมพันธไมตรีอันดีระหว่างประเทศ และพระองค์ยังทรงให้สิทธิและเสรีภาพแก่ชาวจีนในการจับจองเป็นเจ้าของโรงงิ้วได้อีกด้วย

ในสมัยปัจจุบันการแสดงงิ้วสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 แบบ คือ การแสดงแบบละครเร่ที่เล่นในโรงงิ้วที่สร้างอย่างชั่วคราว หรือที่เรียกว่า "วิก" และการแสดงแบบมหรสพที่เล่นในโรงใหญ่ ซึ่งมีการแสดงงิ้วเป็นประจำ การแสดงงิ้วชนิดละครเร่จะพบได้ตามศาลเจ้าขนาดใหญ่ช่วงเทศกาล...

ท่ามกลางความแปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ซึ่งทุกสิ่งจำเป็นต้องปรับตัว เพื่อให้รับกับวัฒนธรรมใหม่ งิ้วหรืออุปรากรจีนในวันนี้ยังคงดำรงรักษาไว้ ซึ่งเอกลักษณ์และวัฒนธรรมจีนที่สั่งสมกันมาเนิ่นนาน ...

24. ข้อใดไม่ใช่สาเหตุในการรับการแสดงงิ้วเข้าสู่ประเทศไทย

- ก. กระชับสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศ
- ข. เป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างชาติ
- ค. ให้ชาวจีนในประเทศมีโอกาสเผยแพร่ศิลปะของชาติ
- ง. ให้คนไทยได้ศึกษาแล้วนำมาพัฒนาการแสดงของไทย

25. อะไรคือเกณฑ์ในการจำแนกงิ้วออกเป็น 2 แบบ

- ก. สถานที่เล่นงิ้ว
- ข. เทคนิคในการแสดง
- ค. การสร้างฉากประกอบ
- ง. วัตถุประสงค์ในการเล่น

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 26-30

โบราณกล่าวไว้ว่า "ดักลอบต้องหมั่นกู่" คำพังเพยนี้มีที่มาจากบ้านหนองหมื่นเจ้าผู้ คือ หากใครติดใจสาวไหน ก็ต้องเพียรซื้อของมาหาใจให้เจ้าหล่อนรักให้ได้ แต่ดั้งเดิมแล้ว ไปดู ไม่ต้องทำอะไรให้มาก เพราะแต่ก่อนเมืองไทยอุดมสมบูรณ์ เรียกว่า มีแหล่งน้ำที่ไหน ก็ต้องมีปลาที่นั่น สถานที่ที่เฝ้าลอบไปวางดักปลา ก็ควรจะดูให้มีลักษณะเป็นทางน้ำไหล ก่อน วางก็หาเศษอาหารเน่า ๆ คาว ๆ ใส่ไว้ข้างในเพื่อล่อปลาให้เข้ามากิน ปลาที่เข้ามาจะ เข้าได้อย่างเดียว ไม่สามารถออกไปจากลอบได้ เพราะที่ปากลอบเขาจะทากเป็นเงี่ยงแหลม ๆ ที่เรียกว่าเงี่ยงไว้ ตอนที่ปลาพลุบเข้าไปกินเหยื่อนั้นจะเข้าง่าย ๆ แต่พอเข้าไปแล้วเงี่ยง แหลม ๆ ก็จะหุบรวมกัน ทำให้ปลาออกมาไม่ได้ ต้องว่ายวนเวียนอยู่ในลอบ รอเวลาให้ คนมากู้หรือยกขึ้น เขาจึงได้เปรียบเทียบกับว่า หากวางลอบก็ต้องหมั่นกู่

26. คำพังเพย "ดักลอบต้องหมั่นกู่" หมายถึงข้อใด

ก. หนักเอาเบาสู้	ข. ความไม่ทอดয়
ค. ความมานะพยายาม	ง. การใช้วาจาหวานล่อผู้อื่น

27. สำนวนนี้มาจากอะไร

ก. วิธีการจับผู้หญิง	ข. สภาพแวดล้อมเมืองไทยสมัยก่อน
ค. เรื่องที่เล่าต่อ ๆ กันมา	ง. วิธีการทำมาหากิน

28. จุดประสงค์ของผู้แต่งข้อความนี้คืออะไร

ก. ชี้ให้เห็นถึงอุปนิสัยของผู้ชาย	ข. อธิบายถึงที่มาของคำพังเพย
ค. เข้าถึงความอุดมสมบูรณ์ของเมืองไทย	ง. อธิบายถึงที่มาของการหาเลี้ยงชีพในสมัยก่อน

29. ข้อความข้างต้นไม่ได้กล่าวถึงสิ่งใด

ก. วิธีการวางลอบ	ข. สถานที่วางลอบ
ค. ส่วนประกอบของลอบ	ง. วัสดุในการทำลอบ

30. คำพังเพย "ดักลอบต้องหมั่นกู่" มีความหมายคล้ายคลึงกับสำนวนใด

ก. พายเรือทวนน้ำ	ข. เข็นครกขึ้นภูเขา
ค. งามเข้มนมหาสมุทร	ง. ฝนทิ้งให้ เป็นเข้มน

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 31 - 33

ยาบ้าเป็นชื่อของยาอันตรายที่ชาวบ้านทั่วไปใช้เรียกยากระตุ้นชนิดหนึ่งที่มีจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย ซึ่งบางทีเรียกว่ายาขยัน สรรพคุณเป็นยากระตุ้น ทำให้ไม่ง่วงเหงาหาวนอน มีความรู้สึกแข็งแรง มีกำลังวังชาดี สามารถทำงานได้มาก ยานี้เป็นยาเม็ดมีรูปร่างลักษณะต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่เป็นเม็ดกลมมีรูปหัวใจ หรือมีบาบินบนเม็ดยา บางชนิดเป็นเม็ดรูปสามเหลี่ยม และในระยะหลังนี้มียาชนิดเป็นหลอดฉีดอีกด้วย ตัวยานยาบ้าจะเป็นแอมเฟตามีน หรือเมธิลแอมเฟตามีน บางครั้งก็เป็นแอมเฟตามีนและมีตัวยาอื่นผสมด้วย เช่น คาเฟอีนหรืออีเฟดริน ซึ่งมีฤทธิ์เป็นยากระตุ้น

ในประเทศไทยพบว่า มีคนบางกลุ่มอาชีพใช้ยาบ้ากันมาก เช่น ผู้ขับขีรถยนต์ นักเรียน นักศึกษา และชาวไร่ชาวนา ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้เป็นเรื่องที่ร้ายแรงพอสมควร โดยเฉพาะการระบาดทั้งชนิดที่เป็นยาเม็ดและยาฉีดในหมู่เยาวชนของชาติ ซึ่งผลเสียที่ตามมาคือเป็นอันตรายต่อสุขภาพร่างกายและชีวิตของผู้เสพเอง นอกจากนี้ยาบ้ายังนำความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัวและสังคมของประเทศไทยอีกด้วย

31. เพราะเหตุใดชาวบ้านจึงเรียกยาบ้าว่า "ยาขยัน"

- ก. เพราะช่วยให้คนมีความสามารถในการทำงานมากขึ้น
- ข. เพราะทำให้ร่างกายเพิ่มปริมาณการทำงานได้มากขึ้น
- ค. เพราะทำให้คนสามารถทำงานได้อย่างมีคุณภาพ
- ง. เพราะทำให้คนเกียจคร้านขยันทำงาน

32. เพราะเหตุใดยาบ้าจึงมีรูปหัวใจหรือรูปบาบินอยู่บนเม็ดยา

- ก. เพราะเป็นความต้องการของผู้ซื้อ
- ข. เพราะเป็นสัญลักษณ์ของยาที่ผิดกฎหมาย
- ค. เพราะเป็นเครื่องหมายการค้าของยาบ้า
- ง. เพราะเป็นเครื่องหมายแสดงถึงการมีพลัง

33. หากประชาชนในประเทศรับประทานยาบ้ากันมาก ๆ จะมีแนวโน้มเช่นไร

- ก. ประชาชนมีสุขภาพเสื่อมทราม
- ข. อุบัติเหตุบนท้องถนนมีความรุนแรง
- ค. ยาบ้าผลิตไม่ทันความต้องการของผู้ใช้
- ง. ผู้ผลิตเพิ่มประสิทธิภาพให้ยาบ้ามีฤทธิ์มากขึ้น

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 34–35

หุ่นยนต์ที่เคยเห็นในภาพยนตร์มักจะมีพลังมหาศาลเหนือมนุษย์และยังมีสมองกลที่ปราดเปรื่องชนิดที่มนุษย์ต้องยกมือยอมแพ้ หุ่นยนต์จึงดูเหมือนว่าจะสามารถยกระดับฐานะกลายมาเป็นนายของเราได้ในวันหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงหุ่นยนต์ทุกตัวสร้างขึ้นเพื่อทำงานให้มนุษย์ มันจึงเป็นทาสผู้ซื่อสัตย์ และข้อสำคัญมีความสามารถจำกัดเท่าที่มนุษย์กำหนดไว้เท่านั้น..

หุ่นยนต์ไม่ใช่เครื่องจักรธรรมดาที่ปฏิบัติงานซ้ำ ๆ กันตลอดเวลา เพราะหุ่นยนต์เก่งกว่านั้นมาก หุ่นยนต์จะปฏิบัติงานเมื่อได้รับข้อมูล ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีกล้องหรือไมโครโฟนประกอบเพื่อรับข้อมูลที่เป็นภาพหรือเป็นเสียง หุ่นยนต์บางตัวจะออกเดินเมื่อได้รับคำสั่งว่าเดิน หุ่นยนต์ไม่ได้เข้าใจแต่เนื่องจากโปรแกรมที่มนุษย์ตั้งไว้ให้กับหุ่นยนต์ต่างหากที่ทำการรับคำสั่งความถี่จากเสียงออกคำสั่ง และบังคับให้หุ่นยนต์ปฏิบัติตาม บางทีหุ่นยนต์ก็สามารถตัดสินใจได้ เพราะผู้สร้างหุ่นยนต์จะตั้งโปรแกรมให้หุ่นยนต์เลือกปฏิบัติตามสถานการณ์ที่มันพบ

หุ่นยนต์จะมีความฉลาดปราดเปรื่องอย่างไร ก็เป็นเพียงเครื่องกลชนิดหนึ่งเท่านั้น จึงไม่สามารถรู้สิ่งที่นอกเหนือไปจากตัวเลข รวมทั้งสิ่งที่มีความรู้สึก ความงาม หรือความขุ่นใจ มนุษย์ไม่มีโอกาสได้เห็นหุ่นยนต์ร้องไห้ หรือโกรธหรือสออย่างแน่นอน

34. เพราะเหตุใดผู้เขียนจึงกล่าวว่า "ในความจริงหุ่นยนต์เป็นทาสของมนุษย์"

- ก. เพราะหุ่นยนต์ปราศจากชีวิต
- ข. เพราะมนุษย์เป็นผู้ออกแบบหุ่นยนต์
- ค. เพราะมนุษย์เป็นผู้ทำให้หุ่นยนต์ปฏิบัติงานได้
- ง. เพราะหุ่นยนต์ปฏิบัติงานตามที่มนุษย์ต้องการ

35. ข้อใดเป็นประโยชน์ของหุ่นยนต์ที่มนุษย์ได้รับมากที่สุด

ก. ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน	ข. เป็นเครื่องมือทดลองของมนุษย์
ค. ช่วยปฏิบัติหน้าที่การงานบางอย่าง	ง. ให้ความรู้เกี่ยวกับการสร้างหุ่นยนต์

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 36-40

หมู่บ้านของเราแห่งเดียวที่ยังล้าหลังเขาอยู่ ทั้งนี้เพราะความไม่ปรองดองกันระหว่างครอบครัวของผมกับครอบครัวของชาตรี แต่ละฝ่ายต้องการจะเป็นผู้นำของหมู่บ้าน ดังนั้นจึงไม่มีใครทำอะไรกันขึ้นเลย เป็นที่น่าเสียดาย ที่ไม่เพียงแต่ตระกูลที่มีอันจะกินสองตระกูลจะเสียประโยชน์ แต่ยังเป็นผลร้ายแก่หมู่บ้านทั้งหมู่บ้านด้วย ในขณะที่เราบาดหมางไม่ลงรอยกัน คนอื่น ๆ ก็ต้องมางอนง้อขอให้เราช่วย แล้วก็ไม่มีใครทำอะไรกัน หมู่บ้านก็ไม่เจริญรุ่งเรืองขึ้นเลย ผมเชื่อว่าพวกเราสองตระกูลน่าจะหันหน้าเข้าหากันได้ ร่วมจิตร่วมใจกันทำประโยชน์ให้กับหมู่บ้าน วิธีที่ทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้เป็นเรื่องไร้เขลานัก เมื่อเราโตเป็นหนุ่ม เราจะไม่ทำอย่างนี้ เราจะคิดถึงประโยชน์ของหมู่บ้านเราให้มากกว่านี้สักหน่อย

36. มูลเหตุความขัดแย้งของสองตระกูลมาจากเรื่องใด

ก. ความต้องการอำนาจ	ข. ความต้องการชื่อเสียง
ค. ความต้องการความร่ำรวย	ง. เรื่องราวที่เป็นมาแต่ในอดีต

37. ผู้กล่าวข้อความนี้มีลักษณะนิสัยอย่างไร

ก. ตรงไปตรงมา	ข. รักวงศ์ตระกูล
ค. รักความยุติธรรม	ง. รักความก้าวหน้า

38. ในอนาคตสภาพของหมู่บ้านนี้จะเป็นอย่างไร

ก. แร้นแค้นยิ่งขึ้น	ข. เสื่อมโทรมมากขึ้น
ค. ทนสมัยมากขึ้น	ง. ได้รับการพัฒนามากขึ้น

39. "วิธีที่ทำกันอยู่ปัจจุบันนี้เป็นเรื่องไร้เขลานัก" ในที่นี้หมายถึงการกระทำในข้อใด

ก. การวิวาทไม่ลงรอยกัน	ข. การแย่งชิงความเป็นผู้นำ
ค. การไม่ทำประโยชน์ให้กับส่วนรวม	ง. การเสียประโยชน์ของสองตระกูล

40. เรียงลำดับเหตุการณ์ต่อไปนี้ตามลำดับก่อน-หลัง

1. หมู่บ้านขาดการพัฒนา
2. ชาวบ้านมาขอร้องไห้ช่วย
3. สองตระกูลบาดหมางกัน
4. ความต้องการเป็นผู้นำหมู่บ้าน

ก. 1 2 3 4

ข. 2 1 4 3

ค. 3 4 1 2

ง. 4 3 2 1

1. ก	11. ค	21. ค	31. ข
2. ค	12. ง	22. ก	32. ง
3. ข	13. ก	23. ก	33. ก
4. ค	14. ข	24. ง	34. ง
5. ข	15. ก	25. ก	35. ค
6. ค	16. ค	26. ค	36. ก
7. ค	17. ค	27. ง	37. ง
8. ง	18. ง	28. ข	38. ง
9. ง	19. ค	29. ง	39. ค
10. ค	20. ง	30. ง	40. ง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนอ่านคำประพันธ์ข้างล่างนี้แล้วจับใจความสำคัญเพื่อนำมาเขียนเรียงความตามข้อเท็จจริง โดยให้มีความยาวประมาณ 10 บรรทัด ใช้เวลา 30 นาที
2. ตั้งชื่อเรื่องให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน
3. เกณฑ์การพิจารณา จะพิจารณาความสามารถของนักเรียนในการเสนอเรื่อง การลำดับความ การขยายความ การรักษารูปแบบการเขียนและการใช้ภาษาสื่อความหมาย

แม่สอนว่าถ้ามือเองถือดาบ	อย่าพยายามหยาบทำใหญ่ข่มใครเขา
เพราะว่าดาบที่ถือในมือเรา	ใช้ทุกเหล้าทุกชนทุกคนมี
ต่อเขาเราต่างมือต่างถือดาบ	หากเลือดาบลงจักสมศักดิ์ศรี
ดาบต่อดาบในมือร้ายหรือดี	ก็ชีวีต่อชีวีและชีวีดี
แต่วันนี้ในมือถือปากกา	แม่สอนว่าให้รู้ถูกผิด
ปากกามีอภิสถิธิ์อิทธิฤทธิ์	ให้รู้คิด รู้หลัก รู้จักใช้
คิดให้มากปากกาคมกว่าดาบ	อย่าจ้วงจาบเมามัวพัวตัวใหญ่
จงอย่าใช้ปากกาเช่นฆ่าใคร	แต่ฆ่าได้ถ้าเขาฆ่าประชาชน
ประชาชนไม่มีมือใดถือดาบ	ศิโรราบทุกครั้งตั้งแต่ต้น
ไม่มีปากกาถือในมือตน	จึงจ้านจางเมื่อภัยเตือน
แม่แกลสอนสั่งนักไว้หนักหนา	ถือปากกาเพียงไว้อย่าให้เคลื่อน
สิบเอ็ดปีผ่านไปไม่เคยเลื่อน	คำแม่เตือนสั่งตรงปึงหัวใจ

(ลูกแม่ : วาณิช จรุงกิจอนันต์)

ภาคผนวก ค

แผนการสอนกลุ่มทดลอง

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

แผนการสอนกลุ่มทดลอง

แผนการสอนที่ 1

วิชาภาษาไทย (ท 021)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

เวลา 2 คาบ

สาระสำคัญ

การอ่านจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านเป็นสิ่งจำเป็นเพราะทำให้การสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกัน ซึ่งทำให้การสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจงานเรื่องการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญและสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. บอกใจความหลักและใจความรองได้
2. บอกลักษณะการใช้ภาษาในการดำเนินเรื่องได้
3. แสดงความคิดเห็นจากเรื่องได้
4. เขียนสรุปเรื่องที่อ่านได้

เนื้อหา ศึกษาจากการอ่าน บทความ สารคดี นิตยสาร วารสารและหนังสือพิมพ์

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องกลยุทธ์การอ่านแบบต่าง ๆ ที่นักเรียนนิยมาใช้อยู่ในปัจจุบัน และประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านว่ามีผลต่อการพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคมและพัฒนาอาชีพอย่างไร
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นตอน

1. นักเรียนศึกษาใบความรู้ เรื่อง การอ่านเพื่อจับใจความ ครูอธิบายสรุปโดยการสนทนาโต้ตอบ
2. นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน ให้นักเรียน 6 กลุ่ม
3. ครูนำเอกสารประกอบการสอน ประเภท บทความ สารคดี นิตยสาร วารสาร และหนังสือพิมพ์ (อิงอรรถลักษณะชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์และชนิดรายงาน) มาให้นักเรียนเลือกศึกษาตามความสนใจ ซึ่งภายในกลุ่มจะเป็นเรื่องเดียวกัน ได้แก่ บทความเรื่องประโยชน์ของการขึ้นลงบันได เลือกดื่ม...น้ำเพื่อสุขภาพ ทรูจีน บะหมี่ถ้วยจากชาอุฯ การควบคุมอาหารในยุคโลกาภิวัตน์ ถูมือ ผีเสื้อ เคล็ดลับความงามขั้นพื้นฐาน ด้วยรักและศรัทธา
4. นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องรูปแบบของบทความ สารคดี วารสาร และศึกษาใบความรู้เรื่อง อรรถลักษณะ 2 ชนิด คือ ชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์และชนิดรายงาน ครูอธิบายสรุปโดยการสนทนาโต้ตอบ
5. นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลที่เลือกและให้แต่ละกลุ่ม ร่วมกันพิจารณาแยกแยะรายละเอียดและแสดงความคิด พร้อมทั้งข้อเสนอแนะของกลุ่มเพื่อร่วมกันอภิปราย
6. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาร่วมกันอภิปรายและแสดงความคิดเห็นตามลำดับ โดยครูเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

นักเรียนแต่ละคนสามารถเขียนสรุปข้อมูลจากการอภิปรายได้

สื่อการเรียนการสอน

1. ใบความรู้ เรื่อง กลยุทธ์ในการอ่าน
2. ใบความรู้ เรื่อง รูปแบบของบทความ สารคดี วารสาร
3. ใบความรู้ เรื่อง อรรถลักษณะชนิดเรื่องเล่าจากประสบการณ์และชนิดรายงาน
4. ใบความรู้ เรื่อง การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
5. บทความประเภท บทความ สารคดี นิตยสาร วารสารและหนังสือพิมพ์

การประเมินผล

1. สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน
2. สังเกตจากการตรวจผลงาน

แบบความรู้

เรื่อง กลยุทธ์ในการอ่าน

1. การอ่านแบบข้ามคำ (Skimming) ผู้อ่านจะกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ได้ใจความคร่าว ๆ ว่า บทนี้เกี่ยวกับเรื่องอะไร ใจความสำคัญมีอะไรบ้าง การอ่านในลักษณะนี้ ผู้อ่านจะต้องรู้จักการคาดคะเนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องของบทอ่าน การอ่านข้ามคำนี้ ผู้อ่านสามารถใช้อ่านชื่อเรื่อง อ่านหัวข้อเรื่องใหญ่ และหัวข้อเรื่องย่อย อ่านย่อหน้าแรก และย่อหน้าสุดท้ายของเนื้อหา อ่านประโยคแรกของย่อหน้า หรือสังเกตรูปภาพที่ประกอบ ตลอดจนอ่านคำบรรยายรูปภาพนั้น ๆ
2. การอ่านแบบกวาดสายตา (Scanning) ผู้อ่านจะคิดไว้ในใจตั้งแต่ก่อนอ่านว่าจะค้นหาข้อมูลบางอย่าง ซึ่งเชื่อว่ามีอยู่ในบทอ่าน การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านเร็ว มุ่งจะเอาเฉพาะสิ่งที่ต้องการ ส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับตัวเลข ชื่อ คำ วันที่ สถานที่
3. การอ่านแบบเข้ม (Intensive Reading) เป็นการอ่านเพื่อต้องการทราบรายละเอียดของข้อมูล การอ่านแบบนี้ต้องอาศัยความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเนื้อหาที่อ่าน ผู้อ่านจึงจะสามารถวิเคราะห์และตีความได้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ ผู้อ่านจึงต้องอ่านเนื้อหาอย่างละเอียดถี่ถ้วนและติดตาม ส่วนใหญ่เป็นการอ่านตำรา หรืองานด้านวิชาการต่าง ๆ
4. การอ่านเชิงวิเคราะห์ (Critical Reading) เป็นทักษะการอ่านระดับสูง คือผู้อ่านสามารถแสดงความคิดต่อสิ่งที่ตนอ่านไปแล้วได้ เช่น แสดงเหตุผลประกอบการอ่านว่า เห็นด้วยหรือไม่ในสิ่งที่ปรากฏในข้อเขียน การที่จะฝึกให้ผู้เรียนมีเหตุผลในการอ่าน คือ การเปิดโอกาสให้มีการโต้เถียงหรืออภิปราย (Discussion) หลังการอ่านข้อเขียนแล้ว
5. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Evaluative Reading) เป็นการอ่านที่ต้องใช้ความคิดไตร่ตรองเพื่อติชม ประเมินสิ่งที่อ่านตั้งแต่สำนวนภาษาที่ใช้เสนอเนื้อหาจุดประสงค์การเขียน ตลอดจนการกระทำของตัวละครในเรื่อง เป็นการให้ผู้เรียนได้ประเมินเรื่องที่อ่านปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่านเชิงวิจารณ์ ได้แก่ สติปัญญา ภูมิหลัง หรือประสบการณ์

บทความรู้

บทความ

บทความ เป็นความเรียงที่มีเรื่องราวจากความจริงหรือเป็นเรื่องที่กำลังอยู่ในความสนใจทั่วไปในขณะที่เขียน ผู้เขียนบทความจะเสนอเรื่องด้วยการวิเคราะห์ปัญหา ข้อขัดแย้งต่าง ๆ โดยอ้างอิงข้อมูลประกอบและผู้อ่านจะเสนอทัศนะ ข้อคิดเห็นของตนด้วย ดังนั้น บทความจึงมีเนื้อเรื่องที่ประกอบด้วยข้อเท็จจริงและความคิดเห็นของผู้เขียน

สารคดี

สารคดี เป็นหนังสือที่มุ่งให้สาระความรู้ ความคิด ข้อเท็จจริง ซึ่งมีหลักฐานอ้างอิงได้ พิสูจน์ได้ สารคดีมักเขียนแบบบรรยายอย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้เกิดความเข้าใจ กระชับชัดเจน แม้หนังสือสารคดีไม่มุ่งให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน แต่ก็มีสารคดีจำนวนมากที่ให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านได้ ไม่แพ้หนังสือบันเทิงคดี

วารสาร

วารสารเป็นหนังสือที่ออกมาเป็นประจำตามวาระต่าง ๆ ตามที่หนังสือเล่มนั้น ๆ กำหนดไว้ เช่น ออกประจำทุกวัน เรียกว่า หนังสือพิมพ์รายวัน เช่น บ้านเมือง

เดลินิวส์

มติชน

ไทยรัฐ

ออกทุก 7 วัน เรียกว่า หนังสือรายสัปดาห์ เช่น

สตรีสาร

สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์

ออกทุก 15 วัน เรียกว่า หนังสือรายบักซ์ เช่น

ขวัญเรือน

กุลสตรี

ลลนา

เป็นต้น

ใบความรู้ เรื่องเล่าจากประสบการณ์

เรื่องเล่าจากประสบการณ์

เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

1. บทนำ
2. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. บทสรุป

ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการเขียนเรื่องเล่าจากประสบการณ์

1. มีคำวิเศษณ์บอกเวลา และลำดับเหตุการณ์
2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
3. เป็นเรื่องเล่า ซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต
4. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้ความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนที่จะ หลังจาก ฯลฯ
5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกคำนิยมหรือความเห็นส่วนตัว

บทความรู้เรื่องชนิดรายงาน

เรื่องชนิดรายงาน

เป็นการเขียนให้ความรู้แก่ผู้อ่าน โดยเสนอข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง

ลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่อง

1. บทนำ กล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป อาจเป็นให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง
2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภท ลักษณะท่าที หรือลักษณะของพฤติกรรมคุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการเขียนรายงาน

1. ใช้คำหรือภาษาที่เป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ
3. มีหัวข้อส่วนน่าเป็นเรื่อง ๆ
4. เป็นประโยคบอกเล่า

๖. ความรู้เรื่องการจับใจความสำคัญ

การอ่านจับใจความ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สามารถจับใจความสำคัญในแต่ละย่อหน้า หรือหลาย ๆ ย่อหน้าได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

ใจความสำคัญ ได้แก่ ข้อความที่ทำหน้าที่ครอบคลุมใจความของข้อความอื่น ๆ ใน ตอนนั้น ๆ ไว้หมด ข้อความที่เหลือเป็นเพียงรายละเอียดหรือส่วนขยายใจความสำคัญเท่านั้น

ใจความสำคัญส่วนมากมีลักษณะเป็นประโยค อาจเป็นประโยคความเดียวหรือประโยค ซ้อนก็ได้แล้วแต่กรณี และมักปรากฏอยู่ตอนต้นข้อความ ส่วนที่เหลือเป็นใจความแฝงหรือ รายละเอียด เป็นที่น่าสังเกตว่าในหนึ่งข้อความหรือย่อหน้าหนึ่ง ๆ จะมีใจความสำคัญเพียง ประการเดียว

การพิจารณาใจความสำคัญ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อนว่าใจความสำคัญ อยู่ตรงไหน ใจความสำคัญนั้นจะเป็นข้อความตอนที่ทำให้เรื่องต่าง ๆ ดำเนินไปได้ ถ้าขาด ใจความสำคัญแล้วเรื่องอื่น ๆ ก็จะไม่เกิดตามมา มีข้อสังเกตว่าใจความสำคัญนอกจากปรากฏ อยู่ในแต่ละย่อหน้าแล้วอาจสังเกตได้อีกว่า บางครั้งอยู่ตอนต้น (ซึ่งมีส่วนมาก) บางทีอยู่ตอนท้าย บางครั้งอยู่ตอนกลางและบางครั้งอยู่ตอนต้นและท้าย นอกนั้นเป็นความรองและรายละเอียด

ประโยชน์ของการขึ้นลงบันได

ตั้งแต่มีการติดตั้งบันไดไฟฟ้าหรือลิฟต์ตามอาคารสูง ๆ หลาย ๆ ชั้นอย่างแพร่หลายแล้ว บันไดที่อยู่ด้านข้างของอาคารแต่ละชั้นนั้น รู้สึกว่าจะใช้ประโยชน์น้อยเต็มที่ แต่ว่าสำหรับคนที่ต้องไปทำงานนอกบ้านด้วยความเร่งรีบ อย่างเช่นสังคมยุคนี้แล้ว บันไดกลับจะเป็นสถานที่สำหรับบริหารกายที่ดีแห่งหนึ่งทีเดียว เพราะว่าขณะที่ขึ้นลงบันไดเราจะต้องเสียพลังความร้อนไปพอก ๆ กับการไปตีกอล์ฟหรือตีเทนนิสนั้นแหละ

อาจจะมีคนเห็นว่าการขึ้นลงบันไดนั้น หัวใจจะเต้นเร็วขึ้น ทำให้หัวใจต้องทำงานหนัก และรู้สึกเหนื่อย มิเป็นการหาทุกข์ใส่ตัวหรือ แต่ว่าการขึ้นลงบันไดนี้ แม้จะเหนื่อยและเสียเวลาอยู่บ้าง หากผลที่ได้รับนั้น มันคุ้มค่าจริง ๆ เพราะเป็นการบริหารกล้ามเนื้อ ช่วยให้อวัยวะของระบบหายใจและการหมุนเวียนของโลหิตแข็งแรงขึ้น ดังนั้นจึงเป็นการเสริมสร้างพลังกายที่ทนทานอย่างได้ผลยิ่ง เวลาขึ้นลงบันได หากให้ความสนใจต่อส่วนสำคัญของร่างกายอีกสักนิดก็จะเกิดสรรพคุณมากยิ่งขึ้น ก่อนอื่นขณะที่ขึ้นบันไดปลายเท้าจะต้องแตะพื้นก่อน ส่วนเวลาลงบันไดจะต้องให้ส้นเท้าแตะพื้นก่อน จงรักษากฎเกณฑ์นี้ไว้ให้ดี ก็จะทำให้ท่านสามารถเพาะความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจอย่างไม่รู้ตัวได้ การที่เอาปลายเท้าแตะพื้นก่อนขณะที่ขึ้นบันไดนี้ จะทำให้จุดตรงง่ามนิ้วหัวแม่เท้าได้รับการกดทับ ทำให้สมองได้รับการกระตุ้น เนื่องจากจุดง่ามนิ้วหัวแม่เท้ามีความสัมพันธ์กับสมอง จึงมีสรรพคุณช่วยให้การหมุนเวียนของโลหิตในส่วนสมองกับพลังความคิดดีขึ้น เวลาลงบันได ถ้าหากเอาปลายเท้าแตะพื้นก่อน เกรงว่าจะหกล้มได้ง่าย จึงควรจะให้ส้นเท้าแตะพื้นก่อน การให้ส้นเท้าแตะพื้นก่อน มีผลทำให้จุดต่าง ๆ ที่อยู่ใต้ส้นเท้าถูกกดทับ ซึ่งมีผลทำให้อวัยวะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้รับการกระตุ้น ทำให้ประสิทธิภาพการทำงานดีขึ้น

การขึ้นลงบันไดแม้จะเป็นวิธีง่าย ๆ แต่ถ้าหากประสาทสมองไม่ตื่นตัวพอสมควรแล้วก็จะไม่สามารถเดินขึ้นไปได้สะดวกเท่าใดนักรวมความแล้ว การขึ้นลงบันไดมีประโยชน์แน่นอน ต่อไปนี้เป็นวิธีการขึ้น - ลงบันได ซึ่งจะใช้เวลาไปทำงานก็ได้ เพื่อช่วยเสริมสร้างพลังสมองของท่าน

1. เวลาขึ้นบันได ปลายเท้าแตะพื้นก่อน กล้ามเนื้อด้านหลังหัวเข่าจะต้องยืดให้ตรง
2. เดินพลาจกระโดดพลาจอย่างมีวิธีดีชีวา
3. เพื่อจะช่วยให้กล้ามเนื้อที่ขายืดได้เต็มที่ ให้ก้าวขึ้นบันไดทีละสองขั้นเลย ถ้าหากทำได้

ถ้าหากท่านสามารถนำเอาหลักการปฏิบัติดังกล่าวนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอ ก็จะสามารถเสริมสร้างพลังกำลังทนทาน และเพิ่มสมองได้อย่างดียิ่ง

เลือกดื่มน้ำ ... เพื่อสุขภาพ

อากาศร้อน ๆ อย่างเมืองไทย การที่ได้ดื่มน้ำเย็นสักแก้วช่วยให้ชุ่มคอชื่นใจ และยังช่วยคลายร้อนได้ดีทีเดียว ในท้องตลาดทุกวันนี้มีน้ำดื่มให้เลือกบริโภคมากมาย และที่นิยมบริโภชนามากเป็นพิเศษ เห็นจะไม่พ้นน้ำอัดลม ซึ่งอิทธิพลของการโฆษณามีผลให้น้ำอัดลมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนรุ่นใหม่ เรียกว่า หลังจากรับประทานอาหารแล้ว จะต้องตามด้วยน้ำอัดลมสักขวด หรือบางคนจะนึกถึงน้ำอัดลมทันทีเมื่อรู้สึกกระหายน้ำ หรืออาจดื่มเพียงเพราะรู้สึกว่าการดื่มเครื่องดื่มที่เย็น ๆ นั้นดีใจแล้ว น้ำอัดลมเป็นเพียงน้ำผสมน้ำตาล คาเฟอีนแล้ว ใส่สีใส่กลิ่นเข้าไป ลงทุนในต้นทุนต่ำ แต่จำหน่ายในราคาสูง ไม่มีคุณค่าจำเป็นต่อร่างกายเลย

ยังมีทางอื่นที่ให้คุณเลือกบริโภค

- ในราคาจำหน่ายที่เท่ากัน หากเราดื่มน้ำส้ม หรือน้ำมะนาว นอกจากจะช่วยดับกระหายแล้วร่างกายยังได้รับวิตามินซี ไปช่วยประโยชน์และไม่มีปริมาณแคลอรีมากเท่า น้ำอัดลมอีกด้วย น้ำผลไม้มีให้เลือกมากมาย รสชาติต่างกันขึ้นอยู่กับที่เราได้ลองมองหาดูบ้างหรือเปล่า น้ำมะตูม น้ำมะขาม เป็นน้ำผลไม้ที่หาซื้อไม่ยากจนเกินไป และการทำน้ำผลไม้ไว้ดื่มเองที่บ้านก็เป็นทางเลือกหนึ่งที่คุ้มค่าได้เช่นกัน

- น้ำจากพืชสมุนไพรชนิดอื่น เป็นอีกทางเลือกหนึ่งซึ่งผู้บริโภคไม่ควรมองข้าม นอกจากจะมีราคาถูกกว่าน้ำอัดลมแล้ว ยังมีให้เลือกบริโภคหลายรสชาติ เช่น น้ำใบบวบ น้ำเก็กฮวย น้ำกระเจียว

- น้ำเปล่า เป็นน้ำที่สะอาดบริสุทธิ์ เป็นที่พึงของชีวิตมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ช่วยดับกระหายคลายร้อน ขับถ่ายของเสียไปจากร่างกาย และที่สำคัญเป็นกลไกให้ร่างกายทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

เมื่อเรารู้จักเลือกบริโภคสิ่งที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเองนั้น เท่ากับว่าเราได้เริ่มทำสิ่งดี ๆ ที่เริ่มต้นด้วยตัวเราเองให้แก่โลกใบนี้เช่นกัน

ตรุษจีน

นานมาแล้ว เมื่อ 1691 ปีก่อนพุทธศักราช จักรพรรดิฉินองค์หนึ่งทรงพระนาม "เพียว" โปรดฯให้นักปราชญ์คำนวณวัน เดือน ปี เพื่อทำปฏิทินขึ้นใช้ โดยให้กำหนดวันสำคัญต่าง ๆ ไว้ด้วย เช่น วันเริ่มไถนาเก็บเกี่ยว และวันขึ้นปีใหม่ เป็นต้น วันขึ้นปีใหม่ของจีนมักตกในราวเดือน 3 ของไทย ระยะเวลาดังกล่าวไทยเรียกว่า "เทศกาลตรุษจีน"

เทศกาลตรุษจีนเริ่มจากวันจ่าย คนเชื้อสายจีนจะออกจับจ่ายซื้อหาอาหารและสิ่งของที่ใช้น้ำในการไหว้เจ้าและไหว้วิญญาณบรรพบุรุษ เขาจะซื้อเป็ด ไก่ หมู ขนมห่าง ซาละเปา ขนมห่านที่ ทำด้วยแป้งข้าวเหนียวและผลไม้

ถัดมาเป็นวันสิ้นปีเก่าหรือที่เรียกว่า ตรุษ เขาจะจัดของไหว้พร้อมน้ำชาและเครื่องบูชาไว้กลางแจ้ง แต่บางคนก็จัดไว้ในบ้าน เจ้าบ้านจะจุดธูปเทียนไหว้ตามด้วยลูกหวาน บุคคลในครอบครัวทุกคนไหว้เจ้าแล้ว ก็ไหว้บรรพบุรุษด้วย เสร็จพิธีแล้วก็กินข้าวของที่ไหว้มาเลี้ยงดูกันในห้องญาติมิตร ถือเป็นสิริมงคล

รุ่งเช้าจึงถึงวันปีใหม่ เรียกว่า วันฉิวอิก ถือกันว่าสำคัญที่สุด เขาจะหยุดกิจการทั้งปวงพากันเที่ยวเตร่ พักผ่อนหาความสุขจะไม่คิดเรื่องกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น บางคนเดินทางไปไหว้พระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น พระพุทธบาทที่จังหวัดสระบุรี หลวงพ่อโสธรที่ฉะเชิงเทรา เป็นต้น

เช้าวันฉิวอิกนี้ เขาจะไหว้เจ้าอีกครั้งหนึ่ง โดยถวายน้ำชาและขนมจีบแก่เจ้าตามศาลต่าง ๆ ผู้ใหญ่จะพาลูกหลานไปกราบไหว้ขอพรจากผู้ที่เคยรพับถือ เด็ก ๆ จะได้รับแจกเงินปีใหม่ ใส่ซองสีแดง เรียกว่า อั่งเปา จากพ่อแม่และญาติบริวารลูกจ้างก็จะได้รับเงินด้วย

มะหมี่ฉี๊วจากชาฮู

ตลาดในตะวันออกกลางพลิกโฉมหน้าจากที่เคยเป็นตลาดส่งออกสำคัญของมะหมี่กิ่งสำเร็จรูปจาก มาเลเซีย, อินโดนีเซีย และประเทศที่มีศาสนาอิสลามเป็นศาสนาประจำชาติ เนื่องจาก Al-Attawi Food Processing Co บริษัทที่มีผู้ถือหุ้นใหญ่เป็นชาวชาฮูดีอาระเบีย ได้วางผลิตภัณฑ์ใหม่ตรา "Zad" ซึ่งเป็นมะหมี่ฉี๊วที่สำเร็จรูปออกสู่ตลาดแล้วในตะวันออกกลางและอเมริกา รวมทั้งกำลังจับตามองตลาดเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกด้วย ซึ่งนับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์เลยทีเดียวที่มะหมี่กิ่งสำเร็จรูปถูกผลิตขึ้นในประเทศนี้โดยที่วัตถุดิบทุกอย่างนับตั้งแต่ แป้งสาลี ผงปรุงแต่งกลิ่นรส และเครื่องเทศ ไปจนถึง ถ้วยบรรจุและพลาสติกที่ใช้ปิดผนึก ล้วนถูกผลิตขึ้นในชาฮูดีอาระเบีย ราคาผลิตภัณฑ์ถูกตั้งไว้ที่ตลาดบนในสายผลิตภัณฑ์มะหมี่กิ่งสำเร็จรูปโดยมีราคาขายปลีกประมาณ 1 เหรียญสหรัฐฯ ต่อ 3 ถ้วย ผู้ผลิตยังให้ความสำคัญกับบรรจุภัณฑ์ที่ใช้อีกด้วย กล่าวคือ นอกจากให้ความสะดวกที่สามารถปรุงและรับประทานได้ทันทีแล้ว ยังเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์โดยการแถมส้อมมาด้วยอีกด้วย โดยมะหมี่ที่ถูกผลิตขึ้นมี 8 รส ให้เลือกลิ้มลอง ได้แก่ รสจัด รสอาหารทะเล รสเนื้อ รสผัก รสไก่ รสกลมกล่อม รสแกง และรสเผ็ดซึ่งมีรูปแบบของกราฟิกดีไซน์เหมือนกันทั้งหมด แตกต่างกันที่สีที่ใช้เท่านั้น

การควบคุมอาหารในยุคโลกาภิวัตน์

มนุษย์ทุกคนที่มีสภาวะภาพเศรษฐกิจดี แถมยังเป็นประเภท Enjoy Eating (รับประทานเก่ง) แขนอนน้ำหนักมากย่อมตามมาบนตัวของตัวเอง ซึ่งเราสังเกตได้จากประชากรในประเทศที่ถือว่าพัฒนาแล้ว เช่น ยุโรปและอเมริกาเมื่อก่อนปี ค.ศ.1980 เราจะพบแต่คนอ้วน ๆ ตอนข้างมาก ทำให้หนุ่มสาวรุ่นหลัง 1980 เป็นต้นมา เกิดการระมัดระวังในเรื่องของการบริโภคอาหารมากขึ้น นักโภชนาการมีงานทำมากขึ้น ต้องวิเคราะห์ปริมาณพลังงานที่มนุษย์ต้องการในแต่ละวัน ห้ามบริโภคเกินกำหนด ดังนั้น อาหารแต่ละจานจะมีค่าพลังงานกำหนดไว้พร้อมเสร็จ เหตุการณ์ก่อนปี ค.ศ.1987 กำลังเข้ามาสู่ประเทศไทยของเรา เราพบคนไทยที่มีน้ำหนักตัวมากขึ้น (มากเกินไป) เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจของเราเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว Sport Club เกิดขึ้น มีอุปกรณ์ลดความอ้วนมากมายหลายรูปแบบ แต่วัยรุ่นของเราหรือผู้ที่โหวดัวตัน พยายามควบคุมอาหารตนเอง โดยให้ความสำคัญกับอาหาร 5 หมู่ เช่น ข้าว แป้ง ผัก ผลไม้ ผลิตภัณฑ์นม และเนื้อสัตว์ หรือรับประทานเนยเหลว เนยเทียม ไขมัน ในปริมาณน้อย ๆ เนื้อสัตว์ ไข่ ในปริมาณพอเหมาะ ผัก ผลไม้ ถั่ว ในปริมาณมาก ๆ และที่สำคัญดื่มน้ำสะอาดมาก ๆ ช่วยขับถ่ายสิ่งที่เป็นพิษต่อร่างกาย ออกได้ดีนักแล แถมประหยัดด้วย

ถุงมือ

ถุงมือจะ เกิดมีขึ้นด้วยเหตุใดผู้เขียนไม่มีความรู้ แต่เท่าที่เคยอ่านเรื่องโบราณของฝรั่ง ปรากฏว่าในเรื่องโอดิสซีย์ (Odyssey) มีกล่าวถุงมือว่า ลาเออร์เทส กษัตริย์แห่งเกาะอิธาคา และเป็นพระบิดาของโอดิสซีย์ ก็เคยสวมถุงมือเพื่อป้องกันหนาม บางท่านอาจสงสัยว่าเป็นกษัตริย์ แต่เหตุใดจึงต้องกลัวหนามตามือ ลาเออร์เทสเป็นกษัตริย์นักเกษตรต้องหักล้างถางพง ฉะนั้น โอกาสที่หนามตำพระหัตถ์จึงมีอยู่มาก ถุงมือจึงเกิดขึ้นด้วยเหตุนี้

ชาวเปอร์เซียสวมถุงมือเพื่อช่วยย่ำหิมะอบอุ่น ภายหลังจากกรีกพวกโรมันจึงพากันนิยมตาม ต่อจากนั้นก็แพร่เข้าไปยังประเทศอังกฤษแล้วทำให้เกิดอุตสาหกรรมทำถุงมือขึ้น กลายเป็นสินค้าที่ นิยมใช้กันจนหมู่ชนหลายพวก แล้วเกิดชนบประเพณีเกี่ยวกับถุงมือขึ้นหลายอย่าง

คนไทยจะเคยใช้ถุงมือมาแต่ครั้งใดไม่พบหลักฐาน แต่พิจารณาตามเหตุผลแล้วเข้าใจว่า คนไทยจะไม่ใช้ แม้ว่าในสมัยกรุงศรีอยุธยาอาจจะมีชาวต่างชาติเข้ามาใช้กันเองแล้วก็ตาม คนไทย ก็คงไม่ใช้ตามได้พบหลักฐานในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ครั้งรัชกาลที่ 1 มองเซนเยอร์คูเด ได้มีจดหมาย ฉบับลงวันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ.1784 (พ.ศ.2327) ถึงมองซิเออร์เดคูวีแยร์ มีความตอนหนึ่งว่า ได้นำถุงมือไปทูลเกล้าฯ ถวาย 3 คู่ กับกระดาดอย่างดีของยุโรปหลายแผ่นของเหล่านี้พระเจ้ากรุงสยามโปรดมาก ถ้าถือเอาจดหมายฉบับนี้เป็นหลักฐาน พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ก็น่าจะทรงเป็นพระองค์แรกที่ทรงใช้ถุงมือ

ได้กล่าวมาในตอนต้นว่า การสวมถุงมือทำให้เกิดขนบธรรมเนียมประเพณีหลายอย่างนั้น มีตัวอย่างจากพระราชนิพนธ์ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เรื่องความทรงจำในการตามเสด็จต่างประเทศทางราชการตอนหนึ่งว่า "เรื่องการสวมถุงมือนี้ ข้าพเจ้าเคยซักถาม เจ้านายยุโรปทางเหนือพระองค์หนึ่ง ทรงอธิบายให้ฟังอย่างเป็นกันเองว่า ปัจจุบันทางประเทศสแกนดิเนเวียยังถือขนบธรรมเนียมโบราณกันอยู่ในงานผู้หญิงมักสวมหมวกและถุงมืออย่างประเทศอื่น ในยุโรป ถุงมือนิยมสวมข้างซ้ายข้างเดียว เพราะถ้าจะจับมือกับผู้อื่นควรจะถอดถุงมือขวาออกเสีย ามือต่อมือสัมผัสกัน เพื่อเป็นการอ่อนน้อมถ่อมตัวเข้าหากัน ผู้ที่มีอาวุธก็ให้เกียรติแก่ผู้่ออาวุธ และผู้่ออาวุธก็ให้เกียรติในการถอดถุงมือขวาให้แก่ผู้มีอาวุธ เป็นต้น

ยิ่งประเทศที่พวกผู้ชายจูบมือให้เกียรติสตรียิ่งไม่สมควรที่จะให้เขาจูบโดนงูมือของเรา ดูเหมือน
เขาจะโกรธด้วยซ้ำ ถ้าเราสวมถุงมือให้เขาจูบ ถ้าเขากิริยาดี ก็ไม่แสดงความไม่พอใจ แต่
อย่างน้อยเขาก็คงนึกโกรธอยู่ในใจ เรื่องงูมือนี้นางประเทศกับญี่ปุ่นก็อย่างหนึ่ง บางประเทศ
ก็อีกอย่างหนึ่ง ซ้ำพเจ้าไปถึงไหนก็ต้องใช้การสังเกตว่าเขานิยมกันอย่างไร แล้วก็รับผ่อนปรน
ไปตามความนิยมของเขา ทำให้ลำบากใจเพราะไม่สามารถที่จะตั้งกฎเกณฑ์อะไรในเรื่องนี้ได้"

ดังนั้น จะเห็นเรื่องของงูมือนี่ได้กลายเป็นเรื่องของวัฒนธรรมไปแล้ว เป็นเรื่องที่ต้อง
ศึกษาให้ถูกกาลเทศะ ไม่เช่นนั้นก็จะกลายเป็นเรื่องเสื่อมเสียได้

ส. พลายน้อย

"ผีเสื้อ"

พระราชนิพนธ์แปลในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ

เรื่อง "ผีเสื้อ" เป็นเรื่องสั้นขนาดยาวที่บันทึกความเปลี่ยนแปลงของสังคมจีนในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม (ค.ศ. 1966 - 1969) แสดงให้เห็นผลกระทบทางการเมืองต่อชีวิตมนุษย์ในสังคม ความงดงามของเรื่องนี้อยู่ที่ความสามารถของผู้เขียน ซึ่งสะท้อนให้เห็นปัญหาพื้นฐานของมนุษย์ คือความยากลำบาก และความสลับซับซ้อนที่จะเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง และผสมผสานอุดมคติกับความเป็นจริงในชีวิต

ช่วงปฏิวัติวัฒนธรรมเป็นระยะที่การเมืองจีนสับสนมาก กลุ่มผู้นำขัดแย้งกันทางความคิดเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาประเทศ ตามอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ กลุ่มที่ยึดมั่นอุดมการณ์คอมมิวนิสต์อย่างเคร่งครัดก่อตั้งขบวนการเหววชนพิทักษ์แดง (Red Guards) ขึ้นเป็นเครื่องมือในการปฏิวัติวัฒนธรรมที่คิดว่าขัดต่อแนวทางการพัฒนาของตน

ด้วยเหตุนี้ช่วงเวลาดังกล่าว จึงเป็นช่วงที่มีการวิพากษ์วิจารณ์และทำลายวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมในด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง เช่น ต่อต้านลัทธิขงจื้อ ทำลายวัดวาอาราม เพาวรรณคดี วิพากษ์วิจารณ์ ผู้นำที่คิดว่าเป็นฝ่ายปฏินิรูป ตลอดจนเข้ายึดอำนาจจับใส่เจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์ที่คิดว่าขัดขวางการปฏิวัติวัฒนธรรมออกจากที่ทำการ

ต่อมาพวกเหววชนพิทักษ์แดงกลุ่มต่าง ๆ ต่อสู้ขัดแย้งกันเอง รัฐบาลไม่สามารถควบคุมได้ จึงให้กองทัพปลดแอกประชาชนเข้าควบคุมสถานการณ์ ส่งพวกเหววชนพิทักษ์แดงไปทำงานในชนบทความวุ่นวายต่าง ๆ จึงค่อยสงบลง หลังจากนั้น การเมืองและเศรษฐกิจของจีนได้พัฒนาเข้าสู่ช่วงฟื้นฟู และปฏิรูประหว่าง ค.ศ. 1970 - 1976 และเข้าสู่ช่วงที่ทันสมัย ใน ค.ศ. 1978 ซึ่งได้พัฒนาสืบเนื่องต่อมาจนถึงปัจจุบัน

ผู้เขียนเรื่อง "ผีเสื้อ" พยายามแสดงให้เห็นว่า สังคมและมนุษย์มีความสลับซับซ้อน การปฏิบัติสังคมและการสร้างสรรค์ สิ่งดีงามทั้งหลายเพื่อส่วนรวมนั้น จึงมิใช่จะสำเร็จผลได้เพียงเพราะมีความปรารถนา อุดมคติหลักการ หรือทฤษฎีทางการเมืองเท่านั้น

หากต้องเข้าปัญหาพินิจตนเอง พิจารณาสังคมอย่างละเอียดรอบด้านจนสามารถเข้าใจตนเอง และเข้าใจสังคมของตนอย่างถ่องแท้ ตรงกับความเป็นจริง จึงจะสามารถแก้ไขและสร้างสรรค์ประโยชน์อันแท้จริงได้สำเร็จ

เคล็ดลับความงามขั้นพื้นฐาน

สาเหตุที่ทำให้เกิดสิวมากที่สุดคือ ความเครียดเจ้าตัวร้าย ฉะนั้นควรพักผ่อนนอนหลับให้ได้ 7 - 8 ชั่วโมงต่อคืน รักษาสุขภาพจิตใจให้ปลอดโปร่งแจ่มใส รำลึกถึงแสงแดดจัดจ้านที่เป็นตัวการทำให้ผิวของคุณมีริ้วรอยและแก่กร้านเร็ว คุณรู้หรือไม่ว่ายาขนานแท้และดั้งเดิมสำหรับรักษาผิวให้เกลี้ยงเกลา ก็คือ น้ำธรรมชาติ ๆ นั่นเอง น้ำเป็นยาบริสุทธิ์ที่สุดในการรักษาผิว ไม่ใช่ครีม เพราะนอกจากจะชำระล้างเหงื่อไคล สิ่งสกปรกบนผิวหน้าแล้ว น้ำยังซึมผ่านเข้าไปกระตุ้นเนื้อเยื่อของผิวหน้าอีกด้วย ดร.ราล์ฟ โครห์น แพทย์ศัลยกรรมพลาสติกชาวอเมริกันกล่าวว่า "ถ้าต้องการให้สภาพผิวเป็นธรรมชาติเหมือนเดิมแล้ว เราต้องขจัดเขยผิวด้วยน้ำ ผลิตภัณฑ์บำรุงผิวที่ขายกันตามท้องตลาดนั้นให้ผลไม่ได้มากที่ควร มีเพียง 5% เท่านั้นที่ทำให้ความชุ่มชื้นอย่างมีประสิทธิภาพ"

เรื่องของผมก็เป็นสิ่งสำคัญ ควรสระผมในช่วงเย็นมากกว่าช่วงเช้าก่อนไปทำงาน เพราะคุณจะได้มีเวลาทำความสะอาดและเช็ดผมให้แห้งได้มากกว่า การใช้ครีมบำรุงผม (Conditioner) นั้นไม่จำเป็นนักสำหรับคนผมสั้น แต่ถ้าผมยาวปานกลางจนถึงเคลียไหล่ ออกจะจำเป็น วิธีใช้ควรบีบครีมใส่มือแล้วชะโลมให้ทั่วศีรษะ จากนั้นก็ใช้นิ้วของคุณแทนหัวล้านผมตั้งแต่โคนไปจนถึงปลายเส้นผม ส่วนการเป่าผมให้แห้งนั้น ควรหลีกเลี่ยงลมร้อนจากเครื่องเป่า ซึ่งจะทำลายสุขภาพเส้นผมได้ ใช้ลมเย็นหรือเป่าพัดลมให้แห้งจะดีกว่า ส่วนคนที่ผมยาวนั้นอย่าลืมเล็มปลายผมเดือนละครั้งเพื่อช่วยให้ผมยาวเร็วขึ้น โดยปกติแล้วผมของคนเราจะยาวประมาณ $\frac{1}{4}$ นิ้วต่อเดือน ข้อสำคัญสำหรับการไว้ผมยาวเคลียไหล่ก็คือ เส้นผมจะต้องนุ่ม เป็นมันเงาและมีสปริงในตัวจึงจะสวย

หันมาพูดเรื่องเท้าดูบ้าง เท้าเป็นอวัยวะที่ทำงานหนักไม่เบา โดยเฉพาะผู้ที่ต้องเดินเหินไปมาอยู่เป็นประจำ ทำให้เมื่อยล้าบ่อยควรเอาใจใส่เท้าของคุณด้วยการแช่เท้าในน้ำอุ่นประมาณ 20 นาที และทำความสะอาดด้วยการขัดเท้าโดยจัดถูอย่างเบามีอาให้เหงื่อไคล ความสกปรกและผิวที่ด้านหลุดออกมาชะล้าง จากนั้นก็ล้างเท้าให้สะอาด นวดเท้า นวดเท้าและข้อเท้าด้วยครีมให้ความชุ่มชื้นแก่เท้าของเราบ้าง

ด้วยรักและศรัทธา

ก่อนที่ฉันจะมาอยู่ที่นี่ ฉันมีแต่ความสุขสบาย มีอิสระจะทำอะไรก็ได้ตามความพอใจ
 อยากเที่ยวก็ได้เที่ยว อยากนอนก็นอนจนสายไม่มีใครกวนใจ ในวันหนึ่งที่เขาพาฉันไปอยู่ที่บ้าน
 ฉันคิดว่าฉันจะมีความสุขที่สุด เพราะฉันรักเขา ฉันทำเพื่อเขาได้ เขาเป็นยอดดวงใจของฉัน...
 ถึงแม้ว่าเขาจะขอซื้อฉันมาด้วยราคาแพง แต่ฉันก็ทำงานให้เขาอย่างขွ่ยมค่า ... ทั้งงานนอกบ้าน
 ในบ้าน ฉันทำทุกอย่าง ... ฉันรัก ฉันจึงต้องทำ เงินที่ซื้อฉันมาเท่านั้นคงไม่แพงเกินไปหรอก
 สิทธิเสรีภาพที่ฉันเคยมีอยู่ถูกจำกัดขอบเขตโดยสิ้นเชิงถึงแม้สังคมจะยอมรับว่าเท่าเทียมกันก็ตาม
 แต่การปฏิบัติแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน เขาไปเที่ยวนอกบ้านจนตีกดิน ส่วนฉันล่ะ ฝ้าบ้านเป็น
 ประจำ เขาอาจจะชมชอบผู้หญิงอื่น ๆ อีกได้ ฉันหมดสิทธิ์เสียแล้ว ทั้งร่างกายและชื่อของฉัน
 ก็บ่งบอกว่ามีคู่ครอง ดูลิขชื่อของฉันซึ่งเป็นคานาหน้าก็เปลี่ยนแปลงไปชื่อตามหลังก็ยังคงเปลี่ยนแปลง
 ไปอีก นี่หรือสิทธิเท่าเทียมกันทางสังคม

เมื่อฉันมาอยู่กับเขา ฉันต้องทำทุกอย่าง ความสะอาดภายในบ้าน ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญที่จะ
 เชิดหน้าชูตาให้แก่ผู้ที่มาเยี่ยมเยือน อาหารการกินสิ่งใดที่ปรารถนาฉันพยายามทำให้เสื้อผ้าอาภรณ์
 ที่ใดสกปรก ฉันทำให้โดยไม่รู้รังเกียจ ความสุขที่เป็นยอดปรารถนาฉันปรนเปรอให้ไม่เคยบ่น

ฉันอยากบอกเพื่อน ๆ ฉันที่ยังไม่มีสภาพเช่นฉัน โปรดคิดพิจารณาให้ดี .. ถ้าต้องการ
 ความอิสระ เป็นตัวของตัวเองแล้วอย่ามาอยู่กับเขาเลย ... สำนวนที่ว่า "คนในชอบออก
 คนนอกชอบเข้า" เห็นจะเป็นจริง

นี่ถ้าฉันเกิดใหม่ได้ ฉันจะไม่ยอมเข้าไปอยู่ในอิทธิพลของเขาแน่ ... ถึงแม้จะทำตัว
 เท่าเทียมกัน แต่สังคมไม่ยอมรับหรอก อย่า ... อย่าแสวงหา หรือคิดว่าเป็นของรักหรือหรร
 หรือกลัวจะด้อยกว่าคนอื่น พยายามมีบ้าง .. ถ้าเลือกไม่ได้ดี ก็อย่ามี ถ้าได้มาแล้วหนักนิต
 เบาทนอยก็ต้องให้อภัย จะเอาเยี่ยงอย่างชาวตะวันตกก็คงไม่ได้ ไม่พอใจก็เลิกกัน...
 สังคมไทยเป็นอีกแบบหนึ่ง หากมีสมาชิกเพิ่มขึ้น แน่นอเนาะและหน้าที่ของฉันก็จะมีมากเป็น
 เงามตามตัวแน่ ... แหม เจ็บใจนัก พวกคอสุรามักทนายบริศนาว่า อะไรเอ่ย ... แก่เร็ว
 ตายช้า สิ่งนั้นหนาอยู่ที่บ้าน ... ฉันคืออะไร ...

แผนการสอนกลุ่มทดลอง

แผนการสอนที่ 2

วิชาภาษาไทย (ท 021)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การอ่านตีความ

เวลา 2 คาบ

สาระสำคัญ

การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของข้อความที่ปรากฏ อธิบายสิ่งที่อ่านได้อย่างมีสาระครบถ้วน โดยอาศัยความรู้ ความเชื่อ ความเข้าใจ ความสนใจและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการอ่านตีความ และสามารถตีความจากข้อมูลที่อ่านได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. บอกความหมายของคำหรือส่วนที่ปรากฏในเรื่องได้
2. บอกแนวคิด เนื้อหาสาระ ค่านิยม จากเรื่องได้
3. บอกเจตนาของผู้สื่อสารได้
4. เขียนสรุปเรื่องที่อ่านได้

เนื้อหา ศึกษาจากการอ่าน บทความ สารคดี

กิจกรรมการเรียนการสอนขั้นนำ

1. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องวิธีการอ่านแบบต่าง ๆ เช่น การอ่านบทละคร การอ่านบทเพลง การอ่านข่าวประเภทสารคดี และบันเทิงคดี
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นสอน

1. นักเรียนศึกษาใบความรู้ เรื่อง การอ่านตีความ ครูอธิบายสรุปโดยการสนทนา

ได้ตอบ

2. นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน ให้นักเรียน 6 กลุ่ม

3. ครูนำเอกสารประกอบการสอน ประเภท บทความ สารคดี วารสาร มาให้นักเรียนเลือกศึกษาตามความสนใจ ซึ่งภายในกลุ่มจะเป็นเรื่องเดียวกัน ได้แก่ บทความเรื่อง ดอกไม้จะบาน คำนั่นสัญญา บัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่น ปลาหมอตายเพราะปาก ไม่ล้มข้ามได้ คนล้มอย่าข้าม เรียนผูกต้องเรียนแก้ ชิงสุกก่อนห่ม อย่างหมายน้ำบ่อหน้า น่าช่างจะเอางา เจริญจะเอาถ้อยคำ น้ำนิ่งไหลลึก

4. นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลที่เลือก จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มระดมพลังสมองในการตีความจากบทอ่าน เพื่อนำมาแสดงบทบาทสมมติ

5. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนหรือทั้งกลุ่มมาแสดงบทบาทสมมติตามลำดับ กลุ่มผู้ชมร่วมเสนอแนะหรือแสดงความคิดเห็น โดยครูเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

นักเรียนแต่ละคนสามารถเขียนสรุปจากการตีความได้

สื่อการเรียนการสอน

1. ใบความรู้ เรื่อง การอ่านตีความ
2. บทความ ประเภท บทความ สารคดี

การประเมินผล

1. สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน
2. สังเกตจากการตรวจผลงาน

ใบความรู้ การอ่านตีความ

การอ่านตีความ หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายจากข้อความที่ปรากฏ อธิบายสิ่งที่อ่านได้อย่างมีสาระครบถ้วน และต้องตีความในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้โดยตรง ได้แก่ แนวความคิดของเรื่อง ความหมายตรง ความหมายแฝง และน้ำเสียงของผู้เขียน โดยอาศัยความรู้ ความคิด และประสบการณ์ของตนเอง

หลักการอ่านตีความ

1. อ่านจับเนื้อความให้ละเอียด ทำความเข้าใจเรื่องให้ต้องแท้ ชัดเจนแล้วจับประเด็นสำคัญให้ได้
2. พิจารณาแยกแยะเนื้อหาว่า ส่วนใดเป็นเนื้อหาสำคัญและมีประเด็นอื่น ๆ ที่สำคัญรองลงมา
3. อ่านเอารส คืออ่านแล้วมีเสียงหรือท่วงทำนองจึงหะอย่างไร
4. อ่านวิเคราะห์ให้เห็นภาพ จะช่วยทำให้ได้รับสารนั้นอย่างชัดเจน
5. สืบหาความหมาย งานเขียนที่มีคุณค่าทางวรรณศิลป์ ย่อมมีความหมายซับซ้อนตีความได้หลายแง่หลายมุม อ่านแล้วจึงต้องสามารถเก็บความหมายได้
6. การตีความ ผู้อ่านใช้ความคิดพิจารณาที่อาศัยภูมิปัญญา ประสบการณ์ของผู้อ่านเอง

ดอกไม้จะบาน

ดอกไม้	ดอกไม้จะบาน
บริสุทธิ์ก็ล้ำหาญ	จะบานในใจ
สีขาว	หนุ่มสาวจะเฝ
แน่วแน่มั่นไก	จุดไฟศรัทธา
เรียนรู้	ต่อสู้อย่าง
ก้าวไปข้างหน้า	เข้าหามวลชน
ชีวิต	อุทิศยอมตน
ฝ่าความสับสน	เพื่อผลประชา
ดอกไม้	บานให้คุณค่า
จงบานซ้ำซ้ำ	แต่ว่ายั่งยืน
ที่นี่	และที่อื่นอื่น
ดอกไม้สดชื่น	ยืนยาวมวลชน

ผลิ

คำนึงถึงคุณ

ถึงม้วยดินสิ้นฟ้ามหาสมุทร	ไม่สิ้นสุดความรักสมัครสมาน
แม้อยู่ในใต้หล้าสุธาธาร	ขอพบพานพิศวาสไม้นครดล
แม้เนื้อเย็นเป็นห้วงมหรณพ	ที่ขอพบศรีสวัสดิ์เป็นมัจฉา
แม้เป็นบัวตัวพี่เป็นบุษรา	เขยผกาโรกสุ่มประทุมทอง
แม้เป็นถ้ำอาพาตร์เป็นหงส์	จะร่อนลงสิงสู่เป็นคู่สอง
ขอติดตามทราบนงนวลละออง	เป็นคู่ครองพิศวาสทุกชาติไป

บัวไม่ช้ำ น้ำไม่ขุ่น

ภาวนิตว่าบัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่น	คำอวดลย์ควรพินิจคิดค่า
จักประกอบกิจการงานใดใด	พ่อนผันให้ละมุนและม่อมย่อมงดงาม
ทั้งการบ้านการ เมืองเรื่องใหญ่ไฉน	มิควรปล่อยอารมณ์แรงกล้าเหยียดพยายาม
ถ้าถ้อยที่ร้อนอ่อนค่อยผ่อนตาม	ไม่ว่าความงานสัมฤทธิ์สมจิตเอย

ปลาหมอตายเพราะปาก

ภาวนิตว่าปลาหมอตายเพราะปาก	ต้องได้ยากเพราะวจีมีโทษหนัก
ใครวางโตคุย เชื่องพูดเยื้องยัก	คำพูดมักให้ร้ายทำลายตน
ฉะนั้นพึงใช้สติพิจารณา	คิดรอบคอบจึงกล่าวไปไม่เสียผล
อย่าเอาเยี่ยงมัจฉาในสายชล	ต้องปีนเพราะปากลำบากเอย

ไม้ล้มข้ามได้ คนล้มอย่าข้าม

ภาวนิตว่าไม้ล้มเราข้ามได้	แต่คนล้มนั้นเราไม่ควรข้าม
มนุษย์เราบางครั้งจะตาพราม	อาจถึงยามยากไร้ไม่รู้ตัว
เห็นเขาทรุดอย่าซ้ำทำซ้ำ	เห็นเขาล้มอย่าหลอข้ามหัว
อาจมีวันโชคเคลพันหมองมัว	จะดีช่วยกาให้กรรมทำไวเอย

เรียนผูกต้องเรียนแก้

ภาวนิตว่าเรียนผูกต้องเรียนแก้	ช่างถูกแท้คำโบราณท่านชานา
สร้างปัญหาอยู่ยากลำบากใจ	ก็ต้องใช้ปัญญามาแก้
ต้องรู้เหตุรู้ผล รู้ตนด้วย	จึงจะช่วยแก้ให้เหมาะสม
แก่ถูกทางถึถ้วนควรนิยม	ในสังคมเรียนผูกแก้ดีเอย

อย่าชิงสุกก่อนห่าม

ภาสิตว่าอย่าชิงสุกก่อนห่าม	ลูกไม่งามคอยเวลาคราเหมาะสม
ห้ามแล้วสุกตามควรชวนชื่นชม	ฟังคำคมเปรียบไว้ให้เราตรอง
ดูจ้วยรุ่นวัยเรียนเพียรศึกษา	หากรีบหาเรื่องรักจักมัวหมอง
ไม่ทันห้ามชิงสุกปลูกกะนอง	คงจะต้องอับอายเสียดายเอย

อย่าหมายน้ำพอหน้า

ภาสิตว่าอย่าหมายน้ำพอหน้า	ทางไกลตาอาจประสบพบทุกข์เจ็ญ
กระบอกน้ำเตรียมไว้ไม่ลาเค็ญ	ด้วยน้ำเป็นสิ่งที่ประทังยังชีวิต
ภาสิตนี้เตือนว่าอย่าประมาท	เพื่อมิต้องพลั้งพลาดให้เจ็บจิต
ควรคิดคุณค่าค่าน้ำพิณิจ	เป็นภาสิตสมสมัยเตือนใจเอย

น้ำข้างจะเอางา เจริจาจะเอาถ้อยคำ

ภาสิตว่าน้ำข้างจะเอางา	เจริญเอาถ้อยคำจากใจมั่น
คชสารมีงาค่าอนันต์	วาจาคนสำคัญที่จริงใจ
กล่าวคำใดให้เห็นเป็นค่าน	อย่าปรวนแปรเปลี่ยนจิตคิดเหลวไหล
ถึงแม้ว่าร่างกายทลายไป	แต่คำจริงยิ่งงาอยู่ยั่งยืนเอย

น้ำนิ่งไหลลึก

ภาสิตว่าน้ำนิ่งนั้นไหลลึก	ชวนให้นึกเปรียบมนุษย์สุดถวิล
ดูภายนอกไม่ซึ่งถึงใจจิตต์	อย่าดูหมิ่นคนขริมว่าซึมเซา
ที่แท้เขาอาจฉลาดคาดไม่ถึง	คิดลึกซึ่งแยบยลลวงคนเขลา
ใช้ปัญญาหยั่งรู้หนักเบา	จึงจะเข้าใจมนุษย์สุดยากเอย

แผนการสอนกลุ่มทดลอง

แผนการสอนที่ 3

วิชาภาษาไทย (ท 021)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การอ่านวิเคราะห์ความ

เวลา 2 คาบ

สาระสำคัญ

การอ่านวิเคราะห์ความเป็นการอ่านอย่างละเอียดด้วยความรอบคอบ โดยต้องเข้าใจเนื้อเรื่องเป็นอย่างดี สามารถแยกแยะได้ว่า ที่มาของเรื่องนั้น ๆ เป็นมาอย่างไร มโนทัศน์ของผู้เขียนและเรื่องนั้น คืออะไร โดยอาศัยการพิจารณาหาเหตุผลประกอบและรู้จักการเปรียบเทียบ จึงจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถสรุปเรื่องและสรุปแนวคิดของผู้เขียนได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการอ่านวิเคราะห์ความ และสามารถวิเคราะห์ความจากข้อมูลที่อ่านได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. บอกจุดมุ่งหมายของผู้แต่งได้
2. วิเคราะห์วิจารณ์งานเขียนได้
3. สรุปแนวคิดจากเรื่องได้
4. เขียนสรุปเชิงวิเคราะห์ความจากเรื่องได้

เนื้อหา ศึกษาจากการอ่าน บทความ สารคดี นิตยสาร วารสารและหนังสือพิมพ์

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องการอ่านประเภทต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ อ่านคำโฆษณา อ่านกฎเกณฑ์ ฯลฯ ซึ่งผู้อ่านต้องรู้จักการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการสื่อความหมายได้ตรงกันทั้งผู้ส่งและผู้รับ

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นสอน

1. นักเรียนศึกษาใบความรู้ เรื่อง การอ่านวิเคราะห์ความ ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปโดยการสนทนาโต้ตอบ
2. นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน ใ้ค้้นักเรียน 6 กลุ่ม
3. ครูนำเอกสารประกอบการสอนประเภท บทความ สารคดี นิตยสาร วารสาร มาให้นักเรียนเลือกศึกษาตามความสนใจ ซึ่งภายในกลุ่มจะเป็นเรื่องเดียวกัน ใ้ค้่นัก บทย่านเรื่อง จังหวะชีวิต ชื่อเสียง ความกล้า ความหวัง ต้นไม้ การตัดสินใจ ความรัก ความเยอหยิ่ง ความผิด ความสำเร็จ
4. นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลทีเลือกและใ้ค้่นักเรียนร่วมกันพิจารณา แยกแยะรายละเอียด พร้อมทั้งข้อคิดเห็นของกลุ่ม เพื่อนำมาอภิปรายร่วมกัน
5. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทน นำเสนอข้อมูลของกลุ่ม กลุ่มอื่นร่วมกันพิจารณาและแสดงความคิดเห็นตามลำดับ โดยครูช่วยเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถวิเคราะห์ วิเคราะห์งานเขียนประเภทต่าง ๆ ใ้ค้่นัก
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถเขียนสรุปเชิงวิเคราะห์ความใ้ค้่นัก

สื่อการเรียนการสอน

1. ใบความรู้ เรื่อง การอ่านวิเคราะห์ความ
2. บทความ ประเภท บทความ สารคดี นิตยสาร วารสาร

การประเมินผล

1. สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน
2. สังเกตจากการตรวจผลงาน

ใบความรู้ การอ่านเพื่อวิเคราะห์ความ

การวิเคราะห์ หมายถึง การแยกแยะ แยกย่อยเนื้อหาออกเป็นส่วน ๆ โดยอาศัย การใคร่ครวญ ไตร่ตรอง และหาเหตุผลประกอบด้วยความรอบคอบ

การอ่านเพื่อวิเคราะห์ความ เป็นการอ่านอย่างละเอียดด้วยความรอบคอบ โดยจะต้องเข้าใจเนื้อเรื่องเป็นอย่างดี อ่านแล้วสามารถแยกแยะได้ว่าที่มาของเรื่องนั้น ๆ เป็นมาอย่างไร มโนทัศน์ของผู้เขียนและเรื่องนั้นคืออะไร โดยอาศัยการพิจารณาหาเหตุผลประกอบ และรู้จักการเปรียบเทียบ จึงจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถสรุปเรื่อง และสรุปแนวความคิดของผู้เขียนได้

สิ่งสำคัญในการอ่านเพื่อวิเคราะห์ความ คือ การประเมินค่าของเรื่องที่อ่านว่าดีหรือไม่ดี อย่างไร เพราะอะไร มีคุณค่าเพียงใด มีอคติหรือไม่ มีความยุติธรรมหรือไม่ ทั้งนี้ ผู้อ่านจะต้องใช้ความรู้ ประสบการณ์และวิจารณญาณของตนเองในการตัดสินใจ เช่น การอ่าน วิจารณ์ อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ อ่านกฎหมาย ทฤษฎีต่าง ๆ อ่านบทความ และตำราเรียน เป็นต้น

ข้อแนะนำในการอ่านเพื่อวิเคราะห์ความ

1. อ่านหนังสือเรื่องนั้น ๆ อย่างละเอียดตั้งแต่ต้นจนจบและพิจารณาหาเหตุผลประกอบ
2. อ่านหนังสืออื่น ๆ ประกอบ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องก่อนที่จะประเมินค่า
3. ใช้ความรู้ ประสบการณ์ และวิจารณญาณในการแยกแยะส่วนที่ดี ส่วนที่บกพร่องอย่างมีเหตุผล
4. เมื่ออ่านหนังสือเรื่องนั้น ๆ จบ สามารถตอบตนเองได้ว่า ได้รับอะไรบ้างจากการอ่านเรื่องนั้น ๆ เช่น ได้รับความรู้ ความบันเทิง ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์และเรื่องนั้นมีคุณค่าอย่างไร เป็นต้น

"ชีวิตมนุษย์มีขึ้นมีลง ผู้ที่กุมจังหวะการขึ้นลงของชีวิตได้ก็จะประสบความสำเร็จ
ถ้าเสียโอกาสดี ๆ ไปแล้ว ชีวิตก็จะเกยตื้น ระหกระเหินไปชั่วชีวิต"

เชคสเปียร์

ในท้องทะเลอันเรือกว่างไร้ขอบเขต เรือท้องแบนลำหนึ่งกำลังฝ่าฟันไปข้างหน้า สิ่งที่ขึ้น
มาอยู่ก็คือ ปรากฏการณ์ที่สว่างจ้าแห่งนั้น ไม่ว่าพายุจะบ้าคลั่งเพียงใด คลื่นยักษ์จะดุร้ายแค่ไหน
แต่เรือท้องแบนลำนั้นก็ยังคงเกาะแน่นอยู่กับลมมรสุมอันดุร้าย มุ่งหน้าแล่นสู่แสงสว่าง ประดุจดั่ง
เด็กน้อยที่ไร้ที่พึ่งพิง พอเห็นแม่ผู้เมตตาแต่ไกลก็วิ่งรี่เข้าสู่อ้อมอกอันอบอุ่นของแม่ทันที ปรากฏการณ์
ยิบตรึงงานอยู่ที่นี่ คอยชี้แนะและให้กำลังใจแก่เรือน้อยใหญ่ที่ลอยเคว้งคว้างกลางมหาสมุทร
แสงไฟของปรากฏการณ์ส่องสว่างอยู่ทุกราตรี ไม่เคยพัก ไม่เคยบ่น อ้าแขนโอบกอดเหล่านาวา
ที่หลงทางเสมอมา

ชีวิตมนุษย์ ถ้ามิเป็นดังนี้ อาจารย์ที่แสนดีของเธอ เพื่อนแท้ของเธอ พ่อแม่ผู้โอบอ้อมอารี
ของเธอ จะคอยชี้แนะเธอเสมอ ถ้าเธอหลงทิศผิดทาง พวกเขาจะคอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจ
กระตุ้นให้เธอสู้ชีวิตใหม่ ก้าวสู่ทางชีวิตที่ถูกดอง มุ่งหน้าสู่ชัยชนะและความสำเร็จ

ปรากฏการณ์จะเปล่งแสงสว่างอันโชติช่วงชัชวาลอยู่ทุกราตรี โดยไม่ปรินิพพานหรือโรคครวญ
แม้แต่ด้อย มันอุทิศตัวเองอย่างเจียม ๆ ประหนึ่งมารดาผู้โอบอ้อมอารีของเหล่านาวากลางท้อง
มหาสมุทรที่เฝ้ารอคอยการกลับคืนมาของเรือลำน้อย

เรือลำน้อย ๆ เมื่อได้รับการชี้แนะจากแสงไฟของปรากฏการณ์แล้ว ก็จะมุ่งมั่นแล่นไป
ข้างหน้าอย่างบากบั่น เพราะมันมีเป้าหมายและรู้ทิศทางแล้ว ในที่สุดก็ถึงจุดหมายปลายทาง
ในช่วงชีวิตอันสั้น ๆ ของคนเราก็เช่นกัน เราจะต้องมีเป้าหมายและทิศทางชีวิตที่แน่นอน ดังหนึ่ง
เรือลำน้อย ๆ กลางมหาสมุทรที่ได้รับการชี้นำจากแสงสว่างของปรากฏการณ์ มันจึงไม่หลงทิศผิดทาง

"การสร้างชื่อเสียง ควรจะเป็นชื่อเสียงที่จรรยาบรรณนิรันดร์ การแสวงหาผลประโยชน์ ควรจะเป็นผลประโยชน์เพื่อชนทั่วแผ่นดิน"

เจียงไคเช็ค

เกิดเป็นคน ชีวิตมีค่าก็เพราะมีอุดมการณ์ มีจุดมุ่งหมาย อีกทั้งเป็นอุดมการณ์และจุดมุ่งหมาย ที่มีไว้เพียงเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนเท่านั้น จึงจึงกล่าวว่า "บุรุษจักต้องมีความมุ่งมั่นอันยิ่งใหญ่ จึงจะทำงานสำคัญและมีอนาคตอันกว้างไกลได้"

การแสวงหาชื่อเสียงและลาภยศ เป็นสัญชาตญาณแห่งการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของมนุษย์ ใครบ้างที่ไม่อยากมีชื่อเสียงโด่งดังนิรันดร์ ใครบ้างที่ไม่อยากมีทรัพย์สินเงินทองทรัพย์ไม่สิ้น แต่ถ้าชื่อเสียงของเราโด่งดังในทางที่ไม่ดี เป็นที่สาบแช่งของชนรุ่นหลังตลอดไป ท่านจะเอาหรือไม่ หรือท่านร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีด้วยวิธีการที่ไร้ศีลธรรม เสพย์สุขคนเดียว ในขณะที่มหาชนมีแต่ความทุกข์ยากเดือดร้อน ท่านชอบหรือไม่

ในประวัติศาสตร์มีพระราชและขุนนางกังฉินจำนวนไม่น้อยที่มักมากในลาภ ยศ สรรเสริญ พวกเขาคิดถึงแต่ความสุขส่วนตัวครอบงำงมงาย ชิงอำนาจ ชิงสมบัติกันจนบ้านเมืองปั่นป่วน ประชาชนทุกข์ยากเดือดร้อนสุดจะทนทน ในที่สุดก็ลุกขึ้นต่อต้าน ไล่ล้มทรราช และในทางกลับกัน ก็มีพระราชและขุนนางตงฉินมากมายที่ทำงานรับใช้ประชาชนอย่างสุดจิตสุดใจ สร้างความเจริญรุ่งเรืองแก่บ้านเมือง สร้างความผาสุกแก่ปวงชน ถ้าหากมนุษย์ทุกคนปฏิบัติตามครรลองของปราชญ์ เหล่านี้ สังคมของเราคงจะมีความสุขความเจริญมากยิ่งขึ้น

"คนเราถ้าสูญเสียทรัพย์สินเงินทองไปจนหมดเกลี้ยงก็ถือว่าคนคนนั้นเสียชีวิตไปแล้ว ส่วนหนึ่ง แต่ถ้าคนเราสูญเสียความกล้าหาญไปจนหมดสิ้นก็ถือว่าคนคนนั้นเสียชีวิตไปแล้วทั้งชีวิต"

มิสคิว ดี เชนด์แวนด์

ถ้าหากคนคนหนึ่งไม่มีความกล้าหาญ ไม่มีพลังพอที่จะฟันฝ่าอุปสรรคไปจนถึงจุดหมายที่ตั้งไว้ ไม่มีความเข้มแข็งอดทน ไม่มีความเพียรพยายามในการต่อสู้เพื่อประโยชน์สุขของตนเอง และเพื่อนมนุษย์ คนคนนั้นย่อมไม่ใช่ผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต

ในชีวิตของคนเรา ความกล้าหาญ จะปรากฏออกมาใน 3 รูปแบบ คือ ความกล้าหาญทางร่างกาย ความกล้าหาญทางจิตใจ และความกล้าหาญทางสติปัญญา

ความกล้าหาญทำให้คนเรากล้าผจญภัยขึ้นต่อสู้เพื่อสิทธิของตนเองและผู้อื่น ความกล้าหาญที่มีเกียรติที่สุด คือ ความกล้าหาญในการสร้างสรรค์ประเทศชาติ คนที่มีความกล้าหาญจะเป็นคนมีน้ำใจ รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่เอาหน้าตบตา เมื่อมีความกล้าหาญก็มีความเชื่อมั่น ไม่ระแวงแคลงใจ มีความหวัง มีจิตใจทรหดอดทน ไม่กลัวความยากลำบาก สามารถพึ่งตนเองได้

เมื่อมีความกล้าหาญ ท้าผจญภัยกล้ารับผิด ท้าหัดตนเองกลายเป็นคนที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

"ผู้ที่คิดจะทำการใหญ่ ก่อนอื่นจะต้องมี "ความหวัง" อันยิ่งใหญ่และกว้างไกลเป็นอันดับแรกเพราะความหวังเป็นบ่อเกิดแห่งความเพียรพยายาม"

กวนลื้อน

"ความหวัง" เปรียบเสมือนคบเพลิงที่ให้แสงสว่างแก่เราในยามมืดมิด ความหวังเปรียบเสมือนยาบำรุงหัวใจที่เสริมความเชื่อมั่น เด็ดเดี่ยว กล้าหาญแก่เรา มนุษย์ทุกคนต่างมีความหวังและความหวังของแต่ละคนก็แตกต่างกันตามสภาพ แต่ไม่ว่ามนุษย์ทุกคนจะสมหวังบนเงื่อนไขที่ชี้ขาดว่าจะสมหวังหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่า เรามีความตั้งใจจริงหรือไม่ มีความกล้าหาญ และกระตือรือร้นในการไขว่คว้าหรือไม่ มีความทรหดอดทน กล้าบุก กล้าลุย กล้าเสี่ยงหรือไม่

ผู้ที่ขาดความเชื่อมั่น ขาดความเด็ดเดี่ยว ขาดความกระตือรือร้น ขาดความกล้าหาญ ย่อมไม่มีทางประสบความสำเร็จ แม้เขาจะมีความรู้สูงแค่ไหน มีความสามารถมากเพียงใดก็ตามจริง ๆ แล้ว วิธีชีวิตก็คือหนทางที่เลี้ยวลดคดเคี้ยว เดินลำบากมาก ดังนั้น การหลบลี้ภัยแพ้ล้มเหลวระหว่างทางจึงเป็นอุบัติเหตุธรรมดา ๆ ที่ยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ เราไม่ควรท้อแท้ห่อเหี่ยวเลิกต่อสู้เพราะอุปสรรคเล็ก ๆ เหล่านี้ เกิดเป็นคนต้องไม่กลัวการหลบลี้ แต่ที่น่ากลัวที่สุดก็คือล้มแล้วไม่ยอมลุก

เพื่อน ๆ ทั้งหลายจำไว้เถิดว่าชีวิตคือการต่อสู้ที่ไม่มีวันสิ้นสุด

"ถ้าเราสามารถวิพากษ์วิจารณ์ตนเองอย่างถูกต้องตรงตามความเป็นจริง กล้าสำรวจ ตรวจสอบตนเอง จัดจุดอ่อนข้อบกพร่องของตนแล้วไซ้ร้ ยังมีศัตรูตัวใดที่พิชิต ไม่ได้อีกเล่า"

เจียงไคเช็ค

เชื่อว่าคนทุกคนในโลกนี้จะสามารถเป็นนายกรัฐมนตรีได้หมดทุกคนและเชื่อว่าทุกคนจะสามารถเป็นเศรษฐีพันล้าน นี่เป็นเรื่องธรรมดา สิ่งสำคัญคือต้องรู้จักตนเอง ถ้าหากเราสามารถประเมินค่าตนเองได้อย่างถูกต้อง รู้จักใช้สิ่งแวดล้อมให้เป็นประโยชน์อย่างเหมาะสม รู้จักวางตนให้สมฐานะ ไม่ว่าจะประกอบอาชีพอะไรก็ตาม เราก็จะมีความสุขกับชีวิตสามารถประสบความสำเร็จสร้างความเจริญรุ่งเรืองแก่สังคมได้

เราควรรู้จักจุดอ่อนของตนเอง แต่ไม่ใช่นำจุดอ่อนเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้าง ในการปกป้องตนเองจากจิตใจที่ไม่รักความก้าวหน้า เกิดเป็นคนต้องยอมรับความจริง จึงจะสามารถจัดจุดอ่อนของตนเองให้ลดน้อยลงและขยายข้อดีของตนให้เป็นความสามารถพิเศษ ผู้ที่มีจิตใจสมบูรณ์ดี จักไม่หลงตัวเอง ไม่คิดฟุ้งซ่าน แต่จะขยันหมั่นเพียร รับการท้าทายของชีวิตอย่างไม่ย่อท้อ มีชีวิตอย่างมีความสุขและประสบความสำเร็จ

"ต้นไม้ที่แข็งแรงที่สุด คือต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในบริเวณที่แดดเด่นที่สุด ถูกลมถูกฝนขัดกระหน่ำจิ้ง ๆ โดยปราศจากการปกป้องของต้นไม้ชนิดอื่น ๆ มันเติบโตใหญ่เป็นไม้ลำค่าท่ามกลางการขัดกระหน่ำอย่างรุนแรงของลมและฝน . ."

คัดจากหนังสือแอ่งน้ำกลางทะเลทราย

ความยากลำบากเป็นสิ่งฝึกฝนหล่อหลอมมนุษย์ เป็นตัวทดสอบความแข็งแกร่งกล้าของมนุษย์ และเป็นหินฝนทอง ประดุจดั่งลมและฝนที่ทดสอบความสามารถของกะลาสีจันใดจันนั้น คนบางคนถูกทดสอบที่เดียวก็โจนทะยานเหินฟ้า แต่คนบางคนกลับล้มล้มว่าคะมำหงาย

ในยุคโบราณกาล เชี่ยวหัว ชุดลอกแม่น้ำแยงซีเกียง เพื่อแก้ปัญหาอุทกภัยได้ตราครุฑทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนเป็นเวลานานถึง 9 ปีเต็ม ๆ แม้จะผ่านหน้าบ้านตนเองหลายครั้ง แต่เมื่อภารกิจยังไม่เสร็จสิ้น ก็ไม่ยอมแวะเข้าไปเยี่ยมเยียนครอบครัว จะเห็นได้ว่า ชัยชนะเป็นของคนที่มีจิตใจเข้มแข็ง มีอุดมการณ์แน่วแน่ กล้าต่อสู้กับความยากลำบากเท่านั้น

การตัดสินใจของคนคนหนึ่งถูกหรือผิด มักจะต้องไปสรุปกันที่ผลบั้นปลาย แต่ในเมื่อตัดสินใจลงไปแล้ว เราก็จะต้องมุ่งหน้าไปตามทางนั้นอย่างกล้าหาญ

อึ้งมิง

ทางที่เราเลือกเอง เราจะต้องรับผิดชอบ เดินไปให้ถึงที่สุด แม้จะเป็นเพียงความพยายาสั้น ๆ แต่ก็ไม่ประโยชน์เท่าไรนั้น แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกประทับใจมาก มันให้แง่คิดแก่ข้าพเจ้ามากมาย

จริงทีเดียว บนวิถีชีวิต เราจะเดินอย่างไรก็ได้ แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ ต้องเดินให้ถึงที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการตั้งปณิธานหรือการดำเนินชีวิต หรือการจัดการปัญหาเราก็ควรจะยึดทำที่เช่นนี้ จึงจะ เป็นคนได้อย่างสมภาคภูมิ

"เราได้รับความสุขจากการรักคนอื่นมากกว่าถูกคนอื่นรัก ถ้าสามารถรักคนทั้งโลก แม้หัวใจแห่งรักจะบอบช้ำ แต่ก็ยังคงรักเพื่อนมนุษย์ต่อไป ชีวิตเช่นนี้ก็เป็นชีวิตที่ไร้ระอาจหาญ และมีความสุข"

บัคเลอรัส

ความรักคือชีวิต ความรักเป็นสิ่งสร้างสรรค์ ถ้าเราสามารถรักผู้อื่นอย่างสุดหัวใจ ชีวิตก็มีความหมายมากยิ่งขึ้น

ความรักช่วยให้โลกสดใส ความรักช่วยให้ชีวิตมีคุณค่า ปราศจากรักย่อมไม่มีความเจริญทางวิทยาศาสตร์ ไม่มีความงามแห่งศิลปะ ไม่มีความดีแห่งปรัชญา ผู้ที่มีใจรักมั่นคง คือ คนที่มีหัวใจนี้รักทำให้ชีวิตของเราเร้าเริงแจ่มใส มีชีวิตชีวาและทำให้เรามีความมุ่งมั่น สามารถเป็นหยัุดอุดมการณ์ มีความมานะบากบั่น ไม่ท้อแท้ ความรักทำให้คนเราอดทน ขยันขันแข็ง สู้ไม่ถอย เมื่อหัวใจ มีรักในที่สุดก็จะประสบผลสำเร็จ

"โรคที่ทำให้คนเราป่วยหนักที่สุด คือ โรคเยอหยิ่ง ผู้เป็นบุตรหากเยอหยิ่งก็จะไม่กตัญญู ผู้เป็นบิดาหากเยอหยิ่งก็จะขาดเมตตา ผู้เป็นขุนนางหากเยอหยิ่งก็จะคิดไม่ซื่อ ผู้เป็นสหายหาก เยอหยิ่งก็จะเชื่อถือไม่ได้"

หวังหยางหมิง

ดอกไม้ที่กำลังจะเบ่งบานเป็นดอกไม้ที่สวยงามน่ารักที่สุด ควรค่าแก่การชื่นชมมากที่สุด แต่ถ้าเบ่งบานเต็มที่เมื่อไร สีสันทันทีก็จะซีดลง กลิ่นหอมก็อ่อนลง กลีบดอกเริ่มโรยรา

ความสามารถของคนเราก็คงเช่นกัน กล่าวการถูกเปิดเผยมากที่สุด ถ้าหากถูกเปิดเผยออกมาจนหมดเกลี้ยง ก็ใกล้ถึงกาลเสื่อม เหมือนอย่างลาภกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่เคยเห็นลามาก่อน พอเห็นลาภก็นึกเกรง ฝ่าฝืนลากลับเยอหยิ่งอวดดี พอสิ่งใดเดินเข้าใกล้ ก็อวดดีกตัญญูด้วยการยกขาถีบสิ่งใด สิ่งใดยั้มทันที เพราะรู้แล้วว่า ลาภมีดีก็แค่นี้เอง จึงกระโจนเข้าจับลากินเป็นอาหาร เพราะฉะนั้นคนที่เยอหยิ่งอวดดีจึงควรสังวรไว้บ้าง ความเยอหยิ่งอวดดีเป็นบ่อเกิดแห่งความหายนะ ตัวเองอาจจะมึนตึ้นหรือซัดเซบ้างเล็กน้อยก็อย่าได้ตำหนิได้บ่น การเที่ยวคุยชมคนอื่นจะทำให้เราหน้าแตกง่าย ๆ นะ จะบอกให้

"การสำนึกผิดเปรียบเสมือนกระจกบานหนึ่งที่สามารถสะท้อนให้เราเห็นถึงความผิดพลาดของตนเองอย่างแจ่มชัด และทำให้เรามีโอกาสได้แก้ไขข้อผิดพลาดที่ถูกต้องขึ้น"

เฮลริส

ปัจจัยที่ทำให้มนุษย์มีความเป็นคนที่คือมนุษย์มีเหตุผล มีอารมณ์ความรู้สึก ทว่ามนุษย์แม้จะมีเหตุผล มีอารมณ์ความรู้สึกด้วยกันทุกคนแต่ทำไม จึงมีบางคนเป็นคนดีเป็นที่รักของผู้อื่น บางคนเป็นคนเลวเป็นที่เกลียดชังของผู้อื่นเล่า ความแตกต่างของบุคคลสองประเภทนี้อยู่ที่ว่าคนคนนั้นรู้จักสำรวจตรวจสอบตนเอง ทำผิดแล้วรู้จักสำนึกผิดหรือไม่

การสำนึกผิดเป็นหัวใจของการขัดเกลาดตนเอง เป็นกรรมกรที่ชี้ขาดว่าคนคนนั้นมีสติสัมปชัญญะ มีคุณธรรมหรือไม่ คนที่รู้จักสำนึกผิดจะเป็นคนที่ไม่รู้จักทำร้ายผู้อื่น และเป็นคนที่ไม่รู้จักตนเอง ไม่รู้จักผู้อื่น องค์การใดมีสมาชิกเช่นนี้จักปั่นป่วนวุ่นวายไม่รู้จักจบสิ้น

สำหรับนักปราชญ์แล้ว เมื่อทำงานเสร็จสิ้นไปชิ้นหนึ่ง เขาจะต้องสำรวจตรวจสอบอย่างถี่ถ้วน แก้ไขปรับปรุงงานธรรมดา ๆ ขึ้นนั้นให้วิจิตรประดุจดั่งศิลปะทรงคุณค่า แต่สำหรับคนที่ชอบใช้อารมณ์นั้น นอกจากจะไม่ยอมสำรวจตรวจสอบตนเองแล้ว ยังชอบหันพอยหาตะเข็บ ชอบแก้แค้นโดยไม่คำนึงถึงผลได้ผลเสีย ชอบขยายเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ ทำเรื่องใหญ่ให้บานปลายจนแก้ไขเยียวยาไม่ได้ ผลสุดท้ายก็ทำให้ตนเองและญาติมิตรต้องเจ็บปวด

โบราณท่านสอนว่า "ก่อนที่จะว่าคนอื่น ขอให้ดูตัวเองเสียก่อน" ถ้าหากมนุษย์ทุกคนปฏิบัติตามคำสอนนี้ องค์การ สังคมและประเทศชาติก็จะมีแต่ความสุขความเจริญ

"มีแต่คนใจสู้เท่านั้นที่มีโอกาสได้ลิ้มรสอันหอมหวานจากผลพวงแห่งความสำเร็จ มีแต่คนทรหดอดทนเท่านั้นที่มีชีวิตอันผาสุก เนื่องจากสามารถผ่านการทดสอบจากความยากลำบากและอุปสรรคขวากหนามได้"

อึ้งมิง

ชีวิตมนุษย์จริง ๆ แล้วก็คือหนทางอันขรุขระ ท่ามกลางการต่อสู้ ดิ้นรน ชีวิตย่อมมีทั้งสุขและทุกข์ ในขณะที่ชีวิตราบรื่นสมหวังเราไม่ควรเย่อหยิ่งล้าพองใจ เพราะว่าไม่มีใครคาดคะเนได้ว่าเคราะห์กรรมจะกระทบมนุษย์คนใด ยามไหน ความสุข ความสมหวังชั่วขณะหนึ่ง มิได้หมายความว่าชีวิตของคนคนนั้นจะประสบความสำเร็จนิรันดร์ ตรงกันข้ามความราบรื่นสมหวังกลับทำให้คนเราประมาทเลินเล่อ ไม่คิดที่จะสู้เป็นการกวักมือร้องเรียกความพ่ายแพ้ล้มเหลวมาสู่ตัวแท้ ๆ

เป็นที่ทราบกันดีว่า คนที่มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขเป็นเวลานาน ๆ นั้นมักจะอ่อนแอใจเสาะ เพราะฉะนั้น ถ้าเรามีโอกาสมีชีวิตที่มีความสุขกับเขาบ้าง เราก็ควรจะเตือนใจตนเองไว้เสมอว่า "เมื่อมีความสุขถึงจุดสุดยอดเมื่อไร ความทุกข์ก็จะมาเยือน" มีความสุขมากเพียงใด ก็ทุกข์หนักเป็นทวีคูณเท่านั้น

ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากชีวิตของเราพบกับความทุกข์ เจออุปสรรคหนักหน่วงเราก็ไม่ควรระทมทุกข์จนอกกั๊กหนอง เพราะว่า โดยทั่วไปแล้ว ชีวิตของคนเรามีเรื่องไม่สมหวังมากกว่าสมหวัง ดังนั้น เมื่อพบกับความยากลำบากหรือภัยอันตราย เราจึงควรจะรวบรวมความกล้าหาญ ต่อสู้กับความยากลำบากอย่างถึงที่สุด และเมื่อเรากลับเผชิญหน้ากับความยากลำบาก สติปัญญาของเราก็จะงอกเงยขึ้น มีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความวิริยะอุตสาหะมากยิ่งขึ้น

"คนที่อ่อนแอที่สุด ถ้าหากทุ่มเทกายใจให้กับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ก็สามารถประสบความสำเร็จได้ ในมุมกลับกัน คนที่แข็งแกร่งที่สุด ถ้าหากจับงานหลายด้านเกินไปก็จะไม่ประสบความสำเร็จเลยแม้แต่อย่างเดียว"

คาร์ล

การทำงานชิ้นหนึ่งจะสำเร็จลุล่วงได้นั้น ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างแต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือ ต้องมีสมาธิ ต้องทุ่มเทกายใจให้กับงานชิ้นนั้น

มีคนถามเม่งจื่อว่า "ทำอย่างไรจึงจะมีความรู้" เม่งจื่อตอบว่า "ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น นอกจากปล่อยใจให้ว่าง" คำตอบของเม่งจื่อสั้น ๆ ง่าย ๆ แต่กินใจความลึกซึ้ง เม่งจื่อสอนให้คนเราทำใจให้ว่างก็จะต้องตั้งสมาธิ ไม่คิดฟุ้งซ่านเมื่อใจสงบจะศึกษาหรือทำอะไรก็ได้ผลดีทั้งนั้น

ความสูงต่ำของไอคิวมีผลต่อความรวดเร็วในการรับรู้ก็จริง แต่ไม่อาจกำหนดความสำเร็จของคนคนหนึ่งได้ อย่างเช่นกระต่ายวิ่งแข่งกับเต่า เตารู้ดีว่าตัวเองไม่คล่องแคล่ววิ่งไวเท่ากระต่าย แต่ด้วยความมานะพยายาม ในที่สุดก็ถึงเส้นชัย ส่วนกระต่ายนั้นเย่อหยิ่งถือว่าตนเองมีพรสวรรค์ วิ่งเร็วมาแต่กำเนิดจึงชะล่าใจนอนหลับกลางทาง ในที่สุดก็พ่ายแพ้แก่เต่า

บุคคลผู้ยิ่งใหญ่ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่มีสมาธิดีมาก คนเราเมื่อต้องการประสบความสำเร็จแล้วอะไร เขาก็จะมุ่งหน้าไปยังเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ ทุ่มเทกายใจเพื่องานชิ้นนั้น ในที่สุดก็ประสบความสำเร็จ

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

แผนการสอนที่ 1

วิชาภาษาไทย (ท 021)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

เวลา 2 คาบ

สาระสำคัญ

การอ่านจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านเป็นสิ่งจำเป็นเพราะทำให้การสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกัน ซึ่งทำให้การสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญและสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. บอกใจความหลักและใจความรองได้
2. บอกลักษณะการใช้ภาษาในการดำเนินเรื่องได้
3. แสดงความคิดเห็นจากเรื่องได้
4. เขียนสรุปเรื่องที่อ่านได้

เนื้อหา ศึกษาจากการอ่าน บทความ สารคดี นิตยสาร วารสารและหนังสือพิมพ์

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องกลยุทธ์ในการอ่านแบบต่าง ๆ ที่นักเรียนนิยมาใช้อยู่ในปัจจุบัน และประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านว่ามีผลต่อการพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคมและพัฒนาอาชีพอย่างไร
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นสอน

1. นักเรียนศึกษาใบความรู้ เรื่อง การอ่านเพื่อจับใจความ ครูอธิบายสรุปโดยการสนทนาโต้ตอบ
2. นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน ให้นักเรียน 6 กลุ่ม
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาจับสลาก เพื่อรับเอกสารประกอบการเรียน ซึ่งใช้ข้อมูลชุดเดียวกันกับกลุ่มทดลอง ได้แก่ บทอ่านเรื่อง ประโยชน์ของการขึ้นลงบันได เลือกดื่ม... น้ำเพื่อสุขภาพ มะพร้าวจากชาอู๋ การควบคุมอาหารในยุคโลกาภิวัตน์ ถูงมือ ด้วยรักและศรัทธา
3. ครูอธิบายรูปแบบของบทความ สารคดี วารสาร โดยให้นักเรียนศึกษาจากใบความรู้ และครูอธิบายสรุปโดยการสนทนาโต้ตอบ
4. นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลที่จับสลากได้ จากนั้นให้แต่ละกลุ่มร่วมกันพิจารณา แยกแยะรายละเอียดและร่วมกันแสดงความคิดเห็น เพื่อนำมาอภิปรายร่วมกัน
5. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาร่วม อภิปราย และแสดงความคิดเห็นตามลำดับ โดยครูเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

นักเรียนแต่ละคนสามารถเขียนสรุปข้อมูลจากการอภิปรายได้

สื่อการเรียนการสอน

1. ใบความรู้ เรื่อง รูปแบบ บทความ สารคดี วารสาร
2. ใบความรู้ เรื่อง การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. บทอ่าน ประเภท บทความ สารคดี นิตยสาร วารสารและหนังสือพิมพ์

การประเมินผล

1. สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน
2. สังเกตจากการตรวจผลงาน

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

แผนการสอนที่ 2

วิชาภาษาไทย (ท 021)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การอ่านตีความ

เวลา 2 คาบ

สาระสำคัญ

การอ่านตีความเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของข้อความที่ปรากฏ อธิบายสิ่งที่อ่านได้อย่างมีสาระครบถ้วน โดยอาศัยความรู้ ความเชื่อ ความเข้าใจ ความสนใจและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการอ่านตีความ และสามารถตีความจากข้อมูลที่อ่านได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. บอกความหมายของคำหรือสำนวนที่ปรากฏในเรื่องได้
2. บอกแนวคิด เนื้อหาสาระ ค่านิยม จากเรื่องได้
3. บอกเจตนาของผู้สื่อสารได้
4. เขียนสรุปเรื่องที่อ่านได้

เนื้อหา ศึกษาจากการอ่าน บทความ สารคดี วารสาร

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องวิธีการอ่านแบบต่าง ๆ เช่น การอ่านบทละคร การอ่านบทเพลง การอ่านข่าวประเภทสารคดี และบันเทิงคดี
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นสอน

1. นักเรียนศึกษาใบความรู้ เรื่อง การอ่านตีความ โดยครูอธิบายสรุป
2. นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน ให้นักเรียน 6 กลุ่ม
3. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาจับสลาก เพื่อรับเอกสารประกอบการเรียน ซึ่งใช้ข้อมูลชุดเดียวกันกับกลุ่มทดลอง ได้แก่ บทอ่านเรื่อง ดอกไม้จะบาน คำนันสัญญา ปลาหมอตาย เพราะปาก ไม่ลั่นข้ามได้คนลั่นอย่าข้าม จึงสุกก่อนห้าม อย่าหมายน้ำบ่อน้ำ
4. นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลที่จับสลากได้ จากนั้นให้แต่ละกลุ่มร่วมกันระดมพลังสมอง ในการตีความบทอ่าน เพื่อนำมาแสดงบทบาทสมมติ
5. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนหรือทั้งกลุ่มมาแสดงบทบาทสมมติ ตามลำดับ กลุ่มผู้ชม ร่วมเสนอแนะหรือแสดงความคิดเห็น โดยครูเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

นักเรียนแต่ละคนสามารถเขียนสรุปจากการตีความได้

สื่อการเรียนการสอน

1. ใบความรู้ เรื่อง การอ่านตีความ
2. บทอ่าน ประเภท บทความ สารคดี วารสาร

การประเมินผล

1. สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน
2. สังเกตจากการตรวจผลงาน

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

แผนการสอนที่ 3

วิชาภาษาไทย (ท 021)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การอ่านวิเคราะห์ความ

เวลา 2 คาบ

สาระสำคัญ

การอ่านวิเคราะห์ความ เป็นการอ่านอย่างละเอียดด้วยความรอบคอบ โดยต้องเข้าใจ เนื้อเรื่องเป็นอย่างดี สามารถแยกแยะได้ว่า ที่มาของเรื่องนั้น ๆ เป็นมาอย่างไร มโนทัศน์ของ ผู้เขียนและเรื่องนั้น คืออะไร โดยอาศัยการพิจารณาหาเหตุผลประกอบและรู้จักการเปรียบเทียบ จึงจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถสรุปเรื่องและสรุปแนวคิดของผู้เขียนได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการอ่านวิเคราะห์ความ และสามารถ วิเคราะห์ความจากเรื่องที่อ่านได้

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. บอกจุดมุ่งหมายของผู้แต่งได้
2. วิเคราะห์วิจารณ์งานเขียนได้
3. สรุปแนวคิดจากเรื่องได้
4. เขียนสรุปเชิงวิเคราะห์ความจากเรื่องได้

เนื้อหา ศึกษาจากการอ่าน บทความ สารคดี นิติสาร วารสารและหนังสือพิมพ์

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

1. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องการอ่านประเภทต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ อ่านคำโฆษณา อ่านกฎเกณฑ์ ฯลฯ ซึ่งผู้อ่านต้องรู้จักการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อการสื่อความหมายได้ตรงกันทั้งผู้ส่งและผู้รับ
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นสอน

1. นักเรียนศึกษาใบความรู้ เรื่อง การอ่านวิเคราะห์ความ ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป โดยการสนทนาโต้ตอบ
2. นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน ได้นักเรียน 6 กลุ่ม
3. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาจับสลาก เพื่อรับเอกสารประกอบการเรียน ซึ่งใช้ ข้อมูลชุดเดียวกันกับกลุ่มทดลอง ได้แก่ บทอ่านเรื่องจิ้งหะหรีด ชื่อเสียง ความหวัง ต้นไม้ ความรัก ความสำเร็จ
4. นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลที่จับสลากได้ จากนั้นให้แต่ละกลุ่มร่วมกันพิจารณา แยกแยะรายละเอียด พร้อมทั้งข้อคิดเห็นของกลุ่ม เพื่อนำมาอภิปรายร่วมกัน
5. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทน นำเสนอข้อมูลของกลุ่ม กลุ่มอื่นร่วมพิจารณาและ แสดงความคิดเห็น ตามลำดับ โดยครูเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นสรุป

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถวิเคราะห์ วิเคราะห์งานเขียนประเภทต่าง ๆ ได้
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถเขียนสรุปเชิงวิเคราะห์ความได้

สื่อการเรียนการสอน

1. บทอ่าน ประเภท บทความ สารคดี นิยายสาร วารสารและหนังสือพิมพ์
2. ใบความรู้ เรื่อง การอ่านวิเคราะห์ความ

การประเมินผล

1. สังเกตจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน
2. สังเกตจากการตรวจผลงาน

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

1. รศ.บรรเทา กิตติศักดิ์ สาขาวิชาบริหารการศึกษา ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ผศ.ดร.กาญจนา วัชรสุนทร ศูนย์วิจัยและพัฒนาแบบทดสอบ สำนักทะเบียนและวัดผล
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
3. อาจารย์ดารกา ทองมิตร โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. อาจารย์จรศรี ขาดิกานนท์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางทัศนพร เกตุถนนอม
เกิดวันที่	19 กันยายน 2503
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลวชิระ กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 31/55 ซินเซต 1/47 งามวงศ์วาน ทุ่งสองห้อง บางเขน กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ บางพลี สมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2519	มศ. 3 โรงเรียนสตรีวิทยา 2
พ.ศ. 2522	ป.กศ.ต้น วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2524	ป.กศ.สูง วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เอกภาษาไทย
พ.ศ. 2526	ค.บ. วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เอกภาษาไทย
พ.ศ. 2540	กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เอกการมัธยมศึกษาการสอนภาษาไทย